

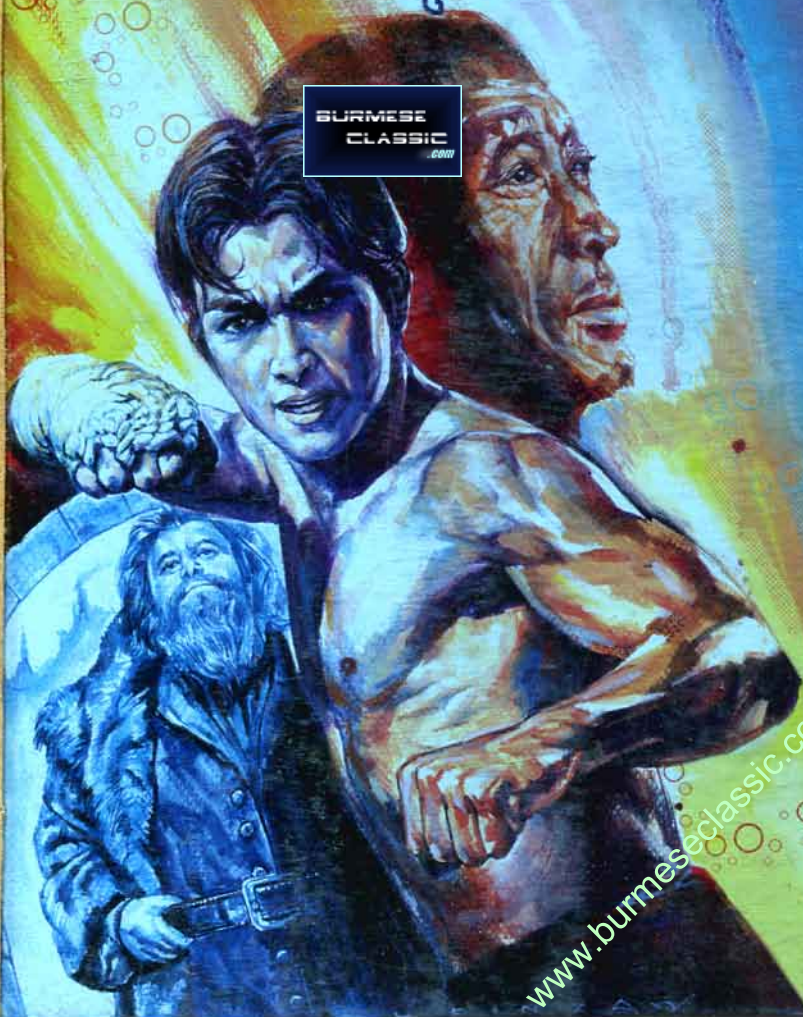
www.burmeseclassic.com

မင်းမြတ်သူရ

သီရိဒေဝီ

BURMESE
CLASSIC
MOV

www.burmeseclassic.com

၂၅။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိုးပုံတိမ်တိုက်
၂၆။ စက္ကူရှင်

၂၇။ မိုးကြိုးတံခွန်

၂၈။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် အတိုင်းအဆမဲ့

၂၉။ အတုမရှိစည်တော်

၃၀။ ဝိဝရိုးရွှေလိုက်ဂူ

၃၁။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် နေမင်းစေတမာန်

၃၂။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် မိန့်ပန်းနီနီ

၃၃။ ဘာမထီကား

၃၄။ ဆားပုလင်းမင်းအောင်နှင့် သခင်မြိုင်

၃၅။ မိုးခွေသစ္စာ

၃၆။ လနတ်သမီး

၃၇။ တစ်ကျွန်းစံ

၃၈။ ဂျမဒါမင်းထင်နှင့် သေမင်းစာရီဝင်

၃၉။ ရွှေနယ်တောင်

၄၀။ မြည်လုံးကျော်

၄၁။ ယက္ခဉာဏ်

၄၂။ တိမ်ကြာမင်းအမိင်

၄၃။ နဝရတ်ကိုဆွယ်

၄၄။ လျှို့ဝှက်ကော်စော

၄၅။ လေးကျွန်းမောင်ကြီး

၄၆။ မအော့စက္ကူ

၄၇။ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီပိုင်

၄၈။ ကျောက်မိမိအမိန့်တော်

BURMESE
CLASSIC
.COM

ရှေးတုန်းက ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးရဲ့ တပေါင်းပွဲတော်ကျင်းပတဲ့
အချိန်မှာ အလွန်စည်ကားပါတယ်။

တပေါင်းပွဲတော်ကြီးကို ရန်ကုန်မြို့က လူတွေသာမက
ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင် မြို့ရွာမှာရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး
လာရောက်ဆင်နွှဲကြပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသေးတဲ့
အတွက် ပွဲတော်ကြီးကို ရေလမ်း၊ ကုန်းလမ်းကနေ လှည်းတွေ၊
လှေတွေနဲ့ တပျော်တပါး လာရောက်ကြပါတယ်။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါး အနီးမှာရှိတဲ့ရွာတွေ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၊
ညောင်တုန်း၊ ဟင်္သာတ၊ ဓလွန် အစရှိတဲ့ မြို့ရွာတွေက လူတွေ
အကုန်လုံး ပွဲတော်ချိန်ဆိုရင် လှေတပ်၊ လှည်းတပ်ကြီးတွေချီပြီး
လာရောက်လေ့ရှိပါတယ်။

— ခေတနာတပေ —

ရေလမ်းမပေါက်တဲ့အရပ်က လူတွေကလည်း လှည်းတန်း
ရှည်ကြီးတွေ တမျှတခေါ်နဲ့ ဘုရားပူးလာလေ့ရှိတယ်။

ဘုရားပူးလေ့တွေ၊ လှည်းတွေ ဆိုက်ကပ်တဲ့အရပ်က
လူတွေကလည်း မိမိတို့ဒေသထွက် ဘူး၊ ဖရုံ၊ ဖရုံ စတဲ့ ပစ္စည်းတွေ
ကို ဘုရားပူးခရီးသည်တွေအတွက် လှူဒါန်းကြပါတယ်။

နမ္မောတွန်တိုတယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။ ရှာလို့ဖွေလို့ လွယ်
ကူတဲ့ခေတ်ကိုး။

အဲဒီတုန်းက ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးအနီးမှာရှိတဲ့ ရွာတွေ
အကုန်လုံး ဘုရားပူးခရီးသည်တွေကို မလှူတဲ့ရွာ မရှိသလောက်
ပါပဲ။

ဘုရားပူးအချင်းချင်းလည်း ကိုယ့်မှာပါရှိတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ သူ့မှာပါ
တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် လဲလှယ်ကြပါတယ်။

ဘုရားပူးလေ့တွေ၊ လှည်းတွေဟာ သူတို့အရပ်ဒေသရဲ့
အလံအမျိုးမျိုးကို တလှလှ လွှင့်ထူလို့ပေါ့။

ဘုရားပူးတွေက လေ့တွေ၊ လှည်းတွေပေါ်မှာ သီချင်းတွေ
ဆိုကြ၊ ကကြ၊ သီဆိုတီးမှုတ်ကြနဲ့ ပျော်ရွှင်စရာ အလွန်ကောင်းပါ
တယ်။

ဘုရားပူးခရီးမှာ လှည်းတစ်စီးနဲ့တစ်စီး ကျော်ပြတ်တက်ကြ

တယ်။

အပျိုတွေပါတဲ့လှည်းကို လူပျိုတွေပါတဲ့လှည်းက မှောက်
က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး သီချင်းတွေ တကြော်ကြော် ဆို
ကြတယ်။

မိုသံ မသံ ပေးကြတယ်။

ရေလမ်းခရီးမှာဆိုရင်လည်း အပျိုချောတွေပါတဲ့လှေမှောက်

က လူပျိုကာလသားရဲ့လေ့တွေ မနည်းပါဘူး။

သီချင်းတွေဆိုလို့၊ သံချပ်တွေထိုးလို့...

ဒီအချိန်မှာ အပျို လူပျိုတွေအတွက် သူတို့ဘဝရဲ့ ဖူးစာရေး

နတ်တွေ အလုပ်ရှုပ်မို့အချိန်ပေါ့။

လှည်းတွေ၊ လှေတွေဟာ ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ချက်ကြ၊
ပြုတ်ကြပြီး အပြန်အလှန် လဲလှယ်စားသောက်ကြ၊ လက်ဆောင်
တွေ ဝေငှကြ၊ ဒေသထွက်ကုန်တွေ ဝယ်ယူကြနဲ့ ပျော်စရာ အလွန်
ကောင်းပါတယ်။

အပျို လူပျိုတွေလည်း ပိုးကြ၊ ဖန်းကြနဲ့ ဘုရားပွဲတော်ကြီး
ဟာ သူတို့ဘဝရဲ့ အမှတ်တရ အခွင့်အရေးတစ်ခုပါပဲ။

လှည်းတပ်ကြီးတွေ ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီဆိုရင် ရွှေတိဂုံဘုရား
အနီးမှာ လှည်းဝိုင်းကြီးတွေချီပြီး စခန်းချကြတယ်။

လှေတွေကိုတော့ ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ အစောင့်အကြပ်နဲ့ ထားခဲ့ကြပါတယ်။ လှေတွေ ပျောက်တယ်ရယ်လို့လည်း မရှိပါဘူး။

ဘုရားပွဲတော်မှာ ရက်ဘယ်လောက်ကြာကြာ လှေတစ်စီးမှ ပျောက်တယ်မရှိဘူး။

ဘုရားပွဲတော်ကြီးကို စည်ကားလွန်းလို့ လှည်းတန်းကြီးတွေ တမျှော်တခေါ်နဲ့ လှည်းဆိုင်းကြီးတွေကလည်း အကြီးကြီးပါ။

ဘုရားပွဲတွေဟာ အလွန်စည်ကားတဲ့ ဆယ့်နှစ်ပွဲချေးတန်းကြီးမှာ လှည့်ပြီး ဝယ်ကြခြင်းကြတယ်။

ပျော်ကြ ပါးကြ စားသောက်ကြနဲ့ အမှတ်စာရဖြစ်စရာတွေ အများကြီးပါ။

စုံလင်ရာတဲ့ ပွဲတွေကိုလည်း တစ်ရံဝင်တစ်ရံထွက် မမောနိုင် ဓပန်းနိုင် ကြည့်ကြတယ်။

ပွဲတော်မှာ ငွေငါးကျပ်လောက်ပါတယ်ဆိုရင် တိန်တိန်မြည့်အောင် သုံးနိုင် ဖြန့်နိုင်ပါတယ်။ ကုန်သလောက်လည်း အလွယ်တကူ ဖြန့်ရှာလို့ရနိုင်ပါတယ်။

ကိုလိုနီခေတ်ကိုး။

ရှေးရှေးတုန်းက ဖြန့်မာဘုရားပွဲတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောရတာ လွမ်းစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

အမှတ်စာရဖြစ်စရာတွေလည်း အများကြီးပါ။

အဲဒီခေတ်က သည်ဇေဓိခေတ်လို ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ မများသေးတဲ့အတွက် ပိုပြီးပျော်ကြရွှင်ကြမှာ သေချာပါတယ်။

ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာသို့ ဘုရားပွား
တပါးလှေကြီးတစ်စီး တအိအိ ထိုးဆိုက်လာလေ၏။

ထိုအခါ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီးသော ဘုရားပွားများ
က တပါးလှေကြီး၌ ရေးထိုးထားသော သာပေါင်းကျေးရွာဟူသော
စာတန်းကိုကြည့်၍

“ သာပေါင်းကျေးရွာမှ ဘုရားပွားများကို ကြိုဆိုပါတယ်၊
ကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊ ကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ”

ဟု အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ တပါးလှေကြီးပေါ်မှ သာပေါင်းကျေးရွာသားများ
ကလည်း

“ ဘုရားပွားခရီးသည်တွေ ကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေ၊
ကျွန်းမာချမ်းသာကြပါစေ ”

ဟု အပြန်အလှန် အော်ဟစ်ဆုတောင်းကြလေ၏။

ထိုသို့ ဘုရားပွားခရီးသည်များ အပြန်အလှန် နှုတ်ခွန်းဆက်သ
ခြင်းသည် ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးတလျှောက် ရွာများတွင်ရှိသော
ချစ်စဖွယ် ဓလေ့ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်၏။

တပါးလှေကြီး ကမ်းသို့ကပ်ပြီး ကုန်းပေါ်ကိုလိုက်သည်နှင့်
ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်နှင့်နေပြီးသော လူပျိုကာလသားများသည်
လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်ပြီး လှေကြီးအနီးသို့ သွားရောက်စူးစမ်းကြလေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားပွားလှေကြီးပေါ်မှ ချစ်စဖွယ် ကျစ်ဆံပြီးကျစ်
ထားသော မနင်းပြုဆိုသည့် မိန်းကလေး ဦးဆောင်သော လှပျိုဖြူ
တစ်စု ဆင်သက်လာသဖြင့် ကာလသားများ၏နှုတ်ဖျားတွင် ရေပန်း
စားသွားလေ၏။

ထို့နောက် တပါးလှေကြီးပေါ်မှ သာပေါင်းကျေးရွာသားများ
တဖွဲ့ဖွဲ့ဆင်းလာပြီး ယနေ့ည ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် ကမ်းပေါ်၌
နေရာလွတ်တစ်ခုကို ရှာဖွေကြ၏။

ကမ်းလုံးကျွတ်မျှ ဘုရားပွားခရီးသည်များ စခန်းချနေ၍
ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှ၏။

ရှေးက ရွှေတိဂုံဘုရားပွဲတော်သွားမည့် ဘုရားပွားများသည်
ပန်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာများ၌ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် စခန်းချ

ရပ်နားလေ့ရှိ၏။

ထိုသို့ရပ်နားရင်း ဘုရားပူဇော်သည်အချင်းချင်း အပြန်အလှန် လက်ဆောင်များ ဝေငှကြ၏။

စခန်းချသော ရွာများကလည်း ဘူး၊ ပရံ၊ မရဲ စသည့် ဒေသထွက်သီးနှံများကို ဝေငှပေးလေ့ရှိ၏။ ဘုရားပူဇော်သည်များ နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသော လူပျိုကာလသားများသည် ဘုရားပူဇော်ရင်း လိပ်ဥတူးရန်အတွက် တစ်ရပ်တစ်ရွာမှ အပျိုချောများကို ရှာဖွေကြကုန်၏။

လူကြီးသူမများကလည်း ကျေးရွာအချင်းချင်း မိတ်ဆက်ကာ ငယ်စဉ်က ဘုရားပူသွားခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းနောင်းဖြစ်များကို ပြန်လည်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဤသို့ ဘုရားပူဇော်သည်များ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ပျော်ရွှင်နေစဉ် တပါးလေ့ပေါ်မှ လွန်စွာအသားမည်း၍ တုတ်ခိုင်သော လူတစ်ဦးခေါင်းဆောင်သော လူတစ်စုသည် အရက်ပုန်းဆိုင်ကို ရှာဖွေရန် ထွက်ခွာသွားကြ၏။

အသားမည်း၍ တုတ်ခိုင်သောလူသည် သာပေါင်းရွာသား ဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီး လက်စွဲကျော် မလုံးဆိုသူဖြစ်၏။

၎င်းတို့သည် ကမ်းစပ်အတိုင်းလျှောက်လှမ်းသွားပြီး ဘုရား

ပူးများ၏ စခန်းချရာ နေရာများကို ကျော်လွန်သောအခါ အရက်ပုန်းဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ရောက်သောအခါ အရက်နှင့်အမြည်းများကို မှာယူ၍ သောက်စားကြကုန်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အရက်ပုန်းဆိုင်၏ တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းပွဲထိုင်နေသော လူတစ်စုအနက် သျှောင်ပေစူးနှင့် လူတစ်ယောက်သည် လက်စွဲကျော် မလုံးကိုမြင်တွေ့သွားပြီး သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟားဟား ရယ်မောကာ

“ဟား ဟား ဟား... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ မလုံးနဲ့ သျှောင်ပေစူး တစ်ဆိုင်ထဲမှာ လာဆိုရတယ်လို့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ လက်စွဲကျော်မလုံးသည် အနောက်ဝိုင်းသို့ လှည့်ကြည့်ပြီး သျှောင်ပေစူးနှင့်လူကို မြင်သောအခါ

“ဟား ဟား... သျှောင်ပေစူးပါလား၊ မင်းနဲ့ငါ ပြန်ဆုံပြီး မကျေပွဲနဲ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲကွာ၊ သည်တစ်ကြိမ်တွေ့ရင်တော့ ပုငါမကု၊ ရေမရူကြေးနော်”

ဟု စိန်ခေါ်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်ရာ သျှောင်ပေစူးဆိုသူက

“ဟား ဟား ဟား... သျှောင်ပေစူးကွ၊ လူတူရင် နယ်မရွေးဘူး၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မဲ့ကောင်၊ သာပေါင်း ကျေးရွာ ဘုရားပွဲမှာ မင်းကံကောင်းလို့ ငါနဲ့ လက်ရည်တူသွား တာပါကွာ၊ နောက်တစ်ပွဲဆိုရင်တော့ ကြောက်ရွံ့ ကွဲရွံ့ ရေကုန် ရေခန်းမကုန် တစ်ပွဲတစ်လမ်းလော့က် စမ်းလိုက်ကြရအောင် ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေရာ လက်ငှေ့ကျော် မဲလုံး သည် ဒေါသပုန်ထသွားပြီး စားပွဲကို လက်သီးဖြင့် ဒုန်းခနဲထု၍

“ဟေ့ကောင်... သျှောင်ပေစူး၊ ငါကလည်း မင်းလိုပဲကွ၊ ပွဲမရှောင်ဘူး၊ ပြီးဆေးလည်း မဆောင်ဘူး၊ ရွာဘုရားပွဲမို့ မင်းကို လက်စွမ်းပြတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မဲလုံးတဲ့... လက်ငှေ့မှာ ဘုရင်၊ ယှဉ်ချင်ရင် ထွက်နဲ့ ”

ဟု ပြန်လည်စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

လက်ငှေ့ကျော် မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် လွန်ခဲ့သော လအနည်းငယ်က သာပေါင်းကျေးရွာဘုရားပွဲ၌ အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုစဉ်က သာပေါင်းကျေးရွာ၏ ရိုးရာအလံလှပွဲ၌ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံး အချီအလား မြောက်များစွာတိုးသော်လည်း အနိုင်အရှုံး မပေါ်ဘဲ လက်ငှေ့စည်းကမ်းအရ မျက်နှာ၊ နှာခေါင်းတို့ ကွဲပြေ

သွေးထွက်မှု မရှိသည့်အပြင် နေလုံးပျောက်ကွယ်အောင် အချိန်ကြာ မြင့်စွာ ထိုးနှက်ရသဖြင့် ပူးတွဲအောင်လံလွှင့်ထူခဲ့ရ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် မိမိကိုယ်မိမိ အလံကိုချိပြီး ခါးထိုး ပြီးမှပြန်မည့် လက်ငှေ့ကျော်များဟု ယူဆထားလေရာ ပူးတွဲအောင်လံ လွှင့်ထူခဲ့ခြင်းကို ကျေနပ်ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သျှောင်ပေစူးသည် မဲလုံး၏ လက်ငှေ့မှာဘုရင် ယှဉ်ချင်ရင် ထွက်နဲ့ဟူသော စကားကြောင့် ကျွဲမြီးတိုသွားပြီး

“ဟေ့ကောင်... မဲလုံး၊ သတ္တိရှိရင် မင်းနဲ့ငါ ဒီရွာက သောင်ပြင်မှာပဲ ချကြမလား ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေရာ မဲလုံးသည် မခံချီ မခံသာဖြစ်သွား ပြီး ဒေါသတကြီး လက်ခမောင်းခတ် ၊

“သိပ်ချတာပေါ့ကွာ၊ စိန်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်အထိလိုက်မဲ့ မဲလုံးကွ၊ ဒီနေ့ပဲ ရွာသူကြီးကို အကြောင်းကြားလိုက်၊ မင်းနဲ့ငါ မနက်ပြန် သောင်ပြင်မှာချမယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပုဝါမကွ၊ ရေမရှူ ကြေးနော် ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ လက်ငှေ့ကျော်နှစ်ဦးသည် ထိုရွာ၏သူကြီး အိမ်သို့ သွားကာ သောင်ပြင်၌ လက်ငှေ့ပွဲပြုလုပ်လိုကြောင်း ခွင့်

တောင်းလေ၏။

သူကြီးသည် အိမ်ခြေအတော်အတန်ရှိသော ရွာကို အုပ်ချုပ်ရပြီး အမြော်အမြင်ရှိသော ကရင်လူမျိုး အဖိုးကြီးဖြစ်၏။

သူ၏ရွာ၌ လက်တွေ့ပွဲကျင်းပလျှင် ရွာသူရွာသားများနှင့် ဘုရားပူးခရီးသည်များ ပျော်ရွှင်ကြမည်ကို သိ၏။

သို့သော် လက်တွေ့ကျော်နှစ်ဦးသည် တစ်ချိန်က ရန်ငြိုးရန်စရှိကြသဖြင့် လက်တွေ့ထိုးရင်း ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနိုင်၏။

ထို့ကြောင့် လက်တွေ့ပွဲကို ကြီးကြပ်မည့် ခိုင်လူကြီးတစ်ဦးလိုအပ်မည်ဟု ယူဆ၏။

သူကြီးက လက်တွေ့ကျော်နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ကွမ်းကို ပျစ်ခဲနဲ့ ထွေးလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ရွာက သောင်ပြင်မှာ လက်တွေ့ပွဲလုပ်တာ ခွင့်ပြုပါတယ်။ ရွာသားတွေနဲ့ ဘုရားပူးတွေလည်း လက်တွေ့ပွဲ ကြည့်ခွင့် ကြိုသွားတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခိုင်လူကြီးမပါဘဲနဲ့တော့ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေရာ လက်တွေ့ကျော် သျှောင်ပေစူးက မျက်မှောင်ကြဲတ၍

“ဒီလို ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးမှာ ဘယ်လိုလုပ် လက်တွေ့ခိုင်ကို ရှာလို့ရမှာလဲ သူကြီး”

ဟု မကျေမချမ်း ပြောလေ၏။

လက်တွေ့ကျော် မဲလုံးကလည်း လက်သီးကိုဆုပ်၍

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အလဲလှယ် နှဲဖူးတဲ့ လက်တွေ့ကျော်တွေပဲ၊ ကြားပွဲနှဲမဲ့ ကလေးတွေမဟုတ်ဘူး၊ ခိုင်မရှိလည်း ဖြစ်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးက လက်ကာဖြ၍

“ခိုင်မရှိဘဲ သောင်ပြင်မှာ လက်တွေ့ထိုးတာ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်စကားကို မောင်ရင်တို့ နားမထောင်ရင်တော့ ဇွန်လယ်မှာပဲ သွားထိုးပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လက်တွေ့ကျော် သျှောင်ပေစူးက သူကြီးကို မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ဒီလိုမြစ်ကမ်းနံဘေးမှာ ရွာကလေးမှာ ဘယ်လိုလုပ် ခိုင်ကိုသွားရှာရမှာလဲ”

ဟု စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ သူကြီးက သျှောင်ပေစူးကို ကျွဲမြေရကကြည့်၍

“မောင်ရင်တို့သာ သေသေချာချာထိုး၊ ခိုင်လူကြီးအတွက် မပူနဲ့၊ ကျုပ်တာဝန်ထား၊ ရအောင်ရှာပေးမယ်”

ဟု ပြောကာ ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်၍ ရွာပြင်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားလေ၏။

သူကြီးရွာပြင်သို့ရောက်သောအခါ ထုံးဖြူဖြူစေတီလေးရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လှမ်းခဲ့လေ၏။

တောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ အလွန်သပ္ပာယ်စွာ ရေးဆွဲထားသော ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားကြီးများကို မြင်တွေ့ရပြီး ထိုပန်းချီကားများ၏အလယ်တွင် ကျောခိုင်း၍ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသော လူတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

သူကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ သူကြီးရောက်နေပါလား။ တောင်ပေါ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ကို ခိုင်းစရာရှိလို့မှတ်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက လူတစ်ရပ်ခန့်ရှိသော ပန်းချီကားကြီးအစီးတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ၏ရွာသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဘုရားဖူးလက်ရောက်နေသော ဦးရောက်ရှိလားပြီး လက်ရောက်ပွဲကျင်းပရန် တောင်းဆိုသည်အထိ ပြောကြားရင်း

“ လက်ရောက်ပွဲမှာ ထိုးမဲ့လူ နှစ်ယောက်ပဲရှိနေပြီး ခိုင်မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ခိုင်မရှိဘဲနဲ့လည်း လက်ရောက်သမားတွေကို မထိုးစေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကိုဩဘာလည်း လက်ရောက်သမားတစ်ယောက်ပဲ။

လက်ရောက်ပွဲကို ခိုင်လုပ်ပေးနိုင်မလား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေရာ ကိုဩဘာဆိုသူက ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် တောင်ပေါ်မှာ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားတွေကို ရေးနေတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ။ မနေ့ကပဲ ပန်းချီကားအားလုံး အပြီးသတ်လို့ ဆရာတော်ကြီးကို လှူလိုက်ပြီးပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီရွာမှာ ဧည့်သည်အနေနဲ့ တစ်နှစ်တိတိ နေခွင့်ရတဲ့အတွက် သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူကြီးလိုအပ်မယ်ဆိုရင် လက်ရောက်ပွဲအတွက် ကျုပ် ခိုင်လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးသည် သူ၏ရွာ၏ လက်ရောက်အတွက် ခိုင်ရပြီဖြစ်သဖြင့် ကျေနပ်ပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ကိုဩဘာသည် တောင်အောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆင်းသွားသော သူကြီးကိုကြည့်၍ လွန်ခဲ့သောနှစ်က ခရီးသွားတစ်ဦးအနေဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဤရွာသို့ရောက်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိ၏။

သူသည် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီးအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ရင်း ဆရာတော်ကြီး၏ ဘုရားစောင်းတန်း၌ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ပန်းချီကားများ ရေးဆွဲလိုသောဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းချီကားရေးဆွဲရန် လိုအပ်သော ဆီဆေးနှင့် ကင်းဘတ်စများကို ဝယ်ယူ၍ ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို တစ်ချပ်ပြီးတစ်ချပ် စိတ်တိုင်းကျ ရေးဆွဲခဲ့၏။

လွန်ခဲ့သောရက်ကပင် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကား အားလုံးပြီးဆုံးသွားသဖြင့် ဆရာတော်ကြီးအား ကပ်လှူပူဇော်နိုင်ခဲ့၏။

ယခု ပန်းချီကားများအားလုံး ရေးဆွဲပြီးသွားသဖြင့် ဤရွာ ကလေးမှ ထွက်ခွာရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် သူကြီးရောက်ရှိလာပြီး လက်တွေ့ပွဲ ခိုင်အဖြစ် ပြုလုပ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းခံခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်တစ်နေ့ကျင်းပမည့်ပွဲသည် လက်တွေ့ကျော်နှစ်ဦး စိန်ခေါ်ပြီး ဓကျေပွဲခွံသည့် ပွဲဖြစ်သဖြင့် ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်မှာ သေချာ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူကြီး၏အလိုကျ လက်တွေ့ခိုင်အဖြစ် လုပ် ကိုင်ရပေတော့မည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ စိန်ခေါ်ပွဲခွံမည့်သတင်း သည် သောင်ပြင်ရှိ ဘုရားဖူးများအားလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုနေ့နံနက် သောင်ပြင်မှထွက်ခွာမည့် လှေများသည် ညနေ လက်တွေ့ပွဲသို့ စောင့်ကြည့်ရန်အတွက် သောင်ပြင်မှ မခွာတော့ချေ။

ထိုအခါ သောင်ပြင်သို့ နောက်ထပ်ရောက်လာသော ဘုရားဖူးလှေများ၊ ကမ်းကပ်စရာ နေရာမရှိသဖြင့် လှေတစ်စီးနှင့် တစ်စီး ပူးကပ်ပြီး ရပ်ကြလေ၏။

ဘုရားဖူးလှေအချင်းချင်း သတင်းပေး၍လည်းကောင်း၊ ဒေသခံအချင်းချင်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ယေဝ်၍လည်း ကောင်း စိန်ခေါ်ပွဲပြုလုပ်မည့်သတင်းသည် ပျံ့နှံ့သွားလေ၏။

သူကြီးသည် လက်တွေ့ပွဲပြုလုပ်ရန်နေရာကို သောင်ပြင်ရှိ ကုန်းကမူလေး၌ သတ်မှတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ကုန်းကမူလေးသည် စင်မြင့်သဖွယ်ဖြစ်နေပြီး ပရိသတ်အားလုံးကြည့်ရှုရန် အဆင်သင့်၏။

သူကြီးမိသားစုသည် လက်တွေ့ပွဲ၏ ရှေ့ဆုံး၌ နောက်မီပါ သော ခုံတန်းလျားကြီးတစ်ခုကို ချ၍ထိုင်လေ၏။

ထိုတန်းလျားပတ်ပတ်လည်၌ ဖျာကြမ်းခင်းကျင်းထားပြီး ရွာ ရှိ သူကြီးနှင့်ရင်းနှီးသူများ ထိုင်ကြ၏။

လက်တွေ့ပွဲ အချိန်နီးသောအခါ လက်တွေ့ကျော်မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် ၎င်းတို့၏ရွာသားများခြံရံ၍ သောင်ပြင်သို့ ထွက် လာကြ၏။

မဲလုံးသည် ဂင်တိုတိုနှင့် တုတ်ခိုင်ပြီး သျှောင်ပေစူးသည် အရပ်မြင့်ပြီး သန်မာတောင့်တင်း၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သူမသာ ကိုယ်မသာ
ရှိသဖြင့် လက်တွေ့ပွဲ၌ မည်သူအနိုင်ရမည်ကို ခန့်မှန်းရန် ခက်ခဲ၏။

သူကြီးမင်းသည် သင်တိုင်းအနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်
ထားပြီး မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးအား လက်တွေ့ထိုးရာတွင် ခိုက်ရန်မဖြစ်
ပွားရန်၊ ရိုးရာလက်တွေ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရန်နှင့် ခိုင်မြဲသည့်
စကားကို နားထောင်ရန်တို့ကို အာပေါက်မတတ် မှာကြားလေ၏။

သို့သော် လက်တွေ့ကျော်မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် မှန်ယို
နေသောသူများကဲ့သို့ သူကြီး၏စကားကို နားမဝင်ဘဲ မကျေပွဲ၌ရန်
သာ စိတ်အားထက်သန်နေဟန်ရှိ၏။

သူကြီးသည် လက်တွေ့သမားနှစ်ဦး၏ မထီလေးစား
ဟန်ပန်ကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“ ဒီမှာ... မောင်ရင်တို့နှစ်ယောက် ကျွပ်ပြောတာ
သေသေချာချာ နားထောင်ပါ။ ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲစည်းကမ်းကို
မထီမဲ့မြင်လုပ်မယ်ဆိုရင် ပွဲကို အခုချက်ချင်း ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်၊
ပွဲမလုပ်မီကတည်းက ခိုင်ပါမှလက်ခံမယ်လို့ ကျွပ်ပြောခဲ့တယ်၊
မင်းတို့နှစ်ယောက် ခိုင်ရဲ့စကားကို နားမထောင်ရင်တော့ ပွဲဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး ”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ လက်တွေ့ကျော်မဲလုံးသည် သူကြီး

ကို မထီလေးစားဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ နေပါဦး၊ ကျွပ်တို့ရဲ့လက်တွေ့ပွဲကို ခိုင်လုပ်မဲ့ကောင်က
ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လက်တွေ့စည်းဝိုင်းထဲသို့ ခိုင်လုပ်မည့်ဩဘာ ဝင်
ရောက်လာပြီး

“ မင်းတို့ပွဲကို ခိုင်လုပ်မဲ့လုက ငါ့ပဲ၊ ငါဟာ ရိုးရာလက်တွေ့
ပွဲမှာ အလံလှပွဲသာမကဘူး၊ ရုံစောင့်ဘွဲ့ကို ငါးနှစ်ဆက်တိုက်
ရယူထားတဲ့ လက်တွေ့သမားတစ်ယောက်ပဲ၊ လက်တွေ့ပညာကို
ကောင်းကောင်းတတ်သလို ခိုင်ပညာကိုလည်း ကောင်းကောင်းတတ်
တယ် ”

ဟု တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့် ဆိုလိုက်ရာ မဲလုံးနှင့်
သျှောင်ပေစူးသည် ယန်းလှိုင်ကမ်းပါးရှိ မထင်မရှားရွာလေးမှ ရုံစောင့်
ဘွဲ့ ငါးနှစ်ဆက်တိုက် ရရှိထားသည်ဆိုသော လက်တွေ့ကျော်ကို
အလွန်အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ၌ ရုံစောင့်ဟူသော ဘွဲ့အမည်တစ်ရပ်
ရှိ၏။

ရုံစောင့်ဘွဲ့သည် အလွန်ဩဇာကြီးမားပြီး ထိုဘွဲ့အား ပထမ

အလံဆွတ်ခူးသူတို့သာ ရရှိနိုင်၏။

ရုံစောင့်ဘွဲ့သည် ပွဲတစ်ခုလုံး၏ လက်တွေ့ငိုလ်လည်း ဖြစ်၏။ မြန်မာ့ရိုးရာလက်တွေ့ပွဲ၌ ရုံစောင့်ဘွဲ့၏သက်တမ်းသည် တစ်နှစ်ဖြစ်၏။

ရုံစောင့်ဘွဲ့ရရှိသူသည် နောက်နှစ်လက်တွေ့ပွဲ၌ လာရောက်ပြီး ထိပ်ဆုံးလက်တွေ့သမားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်ရ၏။

ထိုပွဲ၌ ထပ်မံအနိုင်ရပါက ရုံစောင့်ဘွဲ့ကို ကာကွယ်နိုင်ပြီး ဆက်လက်ခံယူခွင့်ရှိ၏။

ရုံစောင့်ဘွဲ့ရရှိသူသည် နောက်နှစ်၌ ရုံးခိုပိုပါက ရုံစောင့်ဘွဲ့လည်း အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွား၏။

ရုံစောင့်ဘွဲ့ကို တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ထပ်ဆင့်ဆွတ်ခူးနိုင်သူသည် ရှားမှရှားသော ဒီတံဒီတံကြွ လက်တွေ့ကျော်ပင်ဖြစ်၏။

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် စိန်ခေါ်ပွဲကို ခိုင်လုံမည်လျှင် ထပ်ဆင့်ရုံစောင့်ဘွဲ့ ဆွတ်ခူးထားသောတစ်ဦးဟု ဆိုသဖြင့် အနည်းငယ် ရှိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

သို့သော် ဩဘာက လက်တွေ့စည်းကမ်းများကို ရှင်းပြနေစဉ် ၎င်းတို့သည် စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိဘဲ မထိမဲ့မြင် ပြုနေလေ၏။

ဩဘာသည် ရိုးရာလက်တွေ့ခိုင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း

လက်တွေ့သမားနှစ်ဦး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးပြီးနောက် ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ဒီနေ့စိန်ခေါ်ပွဲကို လေးချီလေးလားတိတိ ယှဉ်ပြိုင်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ သုံးချီသုံးလားမှာ အနိုင်အရှုံး မပေါ်သေးရင် နောက်ဆုံးလေးချီမှာ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယအချီတွေမှာ ခဏနားနိုင်ပြီး စတုတ္ထနောက်ဆုံးအချီမှာတော့ ခြေကုန်လက်ကုန် ရေကုန်ရေခန်း ထိုးသတ်ထိုးသတ်ရမှာပါ။ စိန်ခေါ်ပွဲ အနိုင်အရှုံး သတ်မှတ်ချက်ကို အတိုဆုံးပြောရရင်တော့ မျက်နှာ၊ နှာခေါင်း၊ နှုတ်ခမ်း စတဲ့နေရာတွေက သွေးထွက်ရင်အရှုံး၊ ဆက်မထိုးနိုင်အောင် နာကျင်နေရင်၊ မောယန်းနေရင် အရှုံး၊ မေ့မြောသွားရင် အရှုံးပါ။ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဒီနေ့ပွဲဟာ စိန်ခေါ်ပွဲဖြစ်တဲ့အတွက် လက်တွေ့သမားနှစ်ဦးက ခိုင်ဖြစ်သူရဲ့စကားကို အတိအကျ လိုက်နာရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကဲ... လက်တွေ့ကျော်နှစ်ဦး အသင့်ဖြစ်ရင် လက်တွေ့ရေးပြကြပါ။ ယောက်ျားဘာသား မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွား ”

ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး လက်တွေ့သမားနှစ်ဦးအား လက်တွေ့ရေးပြခိုင်းလေ၏။

ဘုရားဖူးခရီးသည်များသည် လက်တွေ့သမားနှစ်ဦး လက်တွေ့ရေး

ပြကတည်းက စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါး
တဖြောင်းဖြောင်း တီးကြလေ၏။

လက်ရော့ရေးပြပြီးနောက် ခိုင်လုပ်သူ သြဘာက ၎င်းတို့ကို
အသင့်ဖြစ်မဖြစ်ကို မေးမြန်းပြီး လက်ရော့ပွဲကို စတင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

လက်ရော့သမားနှစ်ဦးသည် ပွဲစသည်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး
ကမူးရူးထိုး ထိုးသတ်ကြလေ၏။ သြဘာသည် မကြာခဏ
ကြားဝင်ပြီး တားမြစ်ရလေ၏။

လက်ရော့ကျော်မလုံးက သျှောင်ပေစူး၏လည်ပင်းကို လက်
ဝါးစောင်းဖြင့်အုပ်ရန် ကြိုးစာ၏။

သျှောင်ပေစူးကလည်း လက်ရော့ကျော်မလုံး၏ ကိုယ်ခန္ဓာ
အောက်ပိုင်းကို ခြေဖြင့်ခတ်ရန် ပြင်ဆင်၏။

၎င်းတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညှာတာခြင်းမရှိဘဲ သဲကြီး
မဲကြီး ထိုးသတ်နေရာမှ ပထမအချီ ပြီးသွားလေ၏။

လက်ရော့သမားနှစ်ဦးအား ၎င်းတို့၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ
များက ပြုစုပေးကြ၏။ ဒုတိယအချီသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း
ခိုင်ဖြစ်သူ သြဘာသည် လက်ရော့သမားနှစ်ဦးအား မနားတမ်း
ကြားဝင်ပြီး ပြန်ဖြေနေရ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်၊ သက်လုံး၊ လက်ရော့

ပညာအဆင့်အတန်း တူညီကြသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အနိုင်ရရန်
ခက်ခဲနေလေ၏။

တတိယအချီသို့ ရောက်သည်အထိ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အနိုင်
အရှုံး မကွဲပြားသဖြင့် ခေတ္တနားပြီး စတုတ္ထအချီ၌ ရေကုန်ရေခန်း
ထိုးသတ်ရန် ပြင်ကြ၏။

သြဘာသည် နောက်ဆုံးအချီ မလွှတ်မီ လက်ရော့သမား
နှစ်ဦး ရှေ့တွင်ရပ်၍

“ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး လက်ရော့စည်းကမ်းတွေကို
တစ်ချိန်လုံး ချိုးဖောက်နေတယ်၊ နောက်ဆုံးအချီမှာ ဆက်ပြီးတော့
ရိုးရာစည်းကမ်းတွေကို ချိုးဖောက်နေရင်တော့ ကျုပ်က ခိုင်အနေနဲ့
ပွဲကိုရစ်ပစ်လိုက်မှာပဲ၊ ဒီအချီမှာ မင်းတို့ နားခွင့်မရှိဘူး၊ အနိုင်အရှုံး
သဲကွဲတဲ့အထိ ရေကုန်ရေခန်း ထိုးရမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လက်ရော့ကျော်မလုံးက လက်ခမောင်းခတ်
၍

“ ရေချိုရေငန်ဒေသမကျန် ပွဲမရှောင်တဲ့မလုံး၊ ဒီပွဲမှာ
အနိုင်မရရင် မပြန်ဘူး ”

ဟု ကြုံးဝါးလေ၏။

ထိုအခါ လက်ရော့ကျော် သျှောင်ပေစူးကလည်း ၎င်း

နည်းတူ လက်ခမောင်းခတ်၍

“ဘက်တူရင် လူမရွေးတဲ့ သျှောင်ပေစူးကွ၊ မဲလုံးကို
အလဲကျုံးပြီးမှပြန်မယ်”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ပရိသတ်များ သဘောကျစွာဖြင့်
လက်ခုပ်လက်ဝါး တဖြောင်းဖြောင်း တီးခတ်ကြလေ၏။

ဩဘာသည် လက်စွဲသမားနှစ်ဦးစလုံး အသင့်ဖြစ်နေ
သဖြင့် နောက်ဆုံးအချို့ လွှတ်ပေးလိုက်၏။

၎င်းတို့သည် နောက်ဆုံးအချို့ဖြစ်သဖြင့် နိုင်လိုစိတ်ပြင်းထန်
နေပြီး လက်စွဲစည်းကမ်းများကို လိုက်နာခြင်းမရှိတော့ဘဲ သဲကြီး
မဲကြီး ထိုးသတ်လေ၏။

ပရိသတ်များသည် ရိုးရာပွဲ၏စည်းကမ်းများကို ကောင်းစွာ
သိသဖြင့် ၎င်းတို့၏စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ထိုးသတ်မှုကို နှစ်လိုဟန်မရှိဘဲ
အော်ဟစ်စွတ်ချကြ၏။

ဩဘာသည် မဲလုံးတို့၏ ထိုးသတ်ဟန်ကိုကြည့်၍ မကြာမီ
လက်စွဲပွဲကို ရပ်ဆိုင်းရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်၏။

တစ်ချို့တွင် မဲလုံးသည် သျှောင်ပေစူး၏ ဝိုက်လက်သီးကို
ရှောင်တမ်းရင်း မြေပေါ်သို့ လဲချလိုက်၏။

ရိုးရာလက်စွဲစည်းကမ်းဟု မြေပေါ်သို့လဲချသူကို ထိုးသတ်

လွှင်းမရှိချေ။

သျှောင်ပေစူးသည် လဲချလိုက်သော မဲလုံး၏နားထင်ကို
ခြေပမိုးဖြင့် သိမ်းကျုံးခတ်လိုက်၏။

ဩဘာသည် သျှောင်ပေစူး၏ ကြမ်းတမ်းသော တိုက်ကွက်
ကြောင့် သျှောင်ပေစူး၏ခြေပမိုးကို ပနှောင့်ဖြင့် အချိန်မီ
တားဆီးလိုက်ရာ မဲလုံး သက်သာရာရသွား၏။

သျှောင်ပေစူးသည် သူ၏တိုက်ကွက်ကို ဝင်ရောက်တားဆီး
သော ဩဘာအား မကျေမချမ်းကြည့်၍

“ဟေ့လူ... ဒိုင်မြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ပွဲထဲမှာ ဝင်ပါရ
တာလဲ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ဩဘာက သျှောင်ပေစူးကိုကြည့်၍

“လဲနေသူကို ခြေနဲ့မခတ်ရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းကို မင်း
မှားမလည်ဘူးလား၊ မင်းတို့ လက်စွဲစည်းကမ်းတွေ ချိုးဖောက်တာ
သိပ်များနေပြီ၊ နောက်တစ်ချို့ဆိုရင်တော့ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့၊ လက်စွဲ
ပွဲကို ရပ်ပစ်မယ်”

ဟုပြောပြီး မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးကို ပြန်၍ထိုးသတ်ခွင့်
ပြုလိုက်၏။

၃၆ မမင်းမြတ်သူရ

လက်တွေ့သမားနှစ်ဦးစလုံး ဒဏ်ရာကိုယ်စီရရှိထားပြီး
မောပန်းနွမ်းနယ်နေလေ၏။ မဲလုံးသည် သျှောင်ပေစူးနည်းတူ
လက်တွေ့စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်၍ လှိုင်းသတ်ပြန်၏။

သူသည် သျှောင်ပေစူး၏ပေါင်ကြားကို ခြေဖြင့်ကန်ရန်
အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစား၏။ လူချင်းပူးကပ်သောအခါ မျက်လုံးကို
လက်ဖြင့်နှိပ်ရန်ပင် ကြ၏။

ဒိုင်ဖြစ်သူ ဩဘာက လူချင်းပူးကပ်သောအခါ ဖြန့်ဖြေရန်
ကြိုးစားသော်လည်း တော်တော်နှင့်မခွာဘဲ နေ၏။

တစ်ချို့တွင် သျှောင်ပေစူး ခြေချော်၍လဲကျလျှင် မဲလုံးသည်
အပိုင်ပဲဟု တွေးကာ အပေါ်မှခွဲထိုးရန် ကြိုးစား၏။

ဩဘာသည် ဤမျှစည်းကမ်းများကို ချိုးဖောက်နေသူများ
အား ဒိုင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ဆက်လက်ထိုးသတ်ခွင့်ပြုရန် အကြောင်း
မရှိဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် သျှောင်ပေစူး၏အပေါ်သို့ ခွဲရန်ကြိုးစားသော
မဲလုံးကို နှောင့်ဆွဲချလိုက်ပြီး

“ ပွဲကိုရပ်လိုက်ပြီ၊ ဆက်ထိုးစရာမရှိတော့ဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မဲလုံးသည် မြေပေါ်သို့ နောက်ပြန်လန်လဲသွားရာမှ ဒေါသ

စေတနာစာပေ

တကြီး ကုန်းထဲ၍

“ ဟေ့လူ... ကျုပ်တို့ပွဲကို ဝင်မပါနဲ့နော်၊ ခင်ဗျားပါ
ကြားကနေဝင်ပြီး အထိုးခံချင်လို့လား ”

ဟု ကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက လက်ကာပြု၍

“ တော်ပြီ၊ မင်းတို့ ဆက်ပြီးထိုးသတ်စရာ အကြောင်းမရှိ
တော့ဘူး၊ ဒီပွဲကို ငါ့ရပ်လိုက်ပြီ၊ မင်းတို့ဟာ ရိုးရာပွဲရဲ့စည်းကမ်း
တွေကို ချိုးဖောက်ပြီး တိရစ္ဆာန်တွေလို ထိုးသတ်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပရိသတ်ကလည်း ဩဘာ၏စကားကို
ထောက်ခံ၍ အကျင့်ပျက်သော မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးကို အော်ဟစ်
ကန်ကွက်ကြလေ၏။

သို့သော် မဲလုံးတို့သည် စိတ်ဓာတ်ညံ့ဖျင်းသူများပီပီ တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး အနိုင်ယူချင်စိတ်သာ ပြင်းပြနေပြီး ရိုးရာလက်တွေ့
စည်းကမ်းများကို လိုက်နာရန်မကြိုးစားတော့ဘဲ သျှောင်ပေစူးက

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ပွဲကို ငါ ဒီကောင်ကို အလဲထိုးပြီးမှ
အဆုံးသတ်မယ် ”

ဟု ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ မဲလုံးကလည်း
မြေကြီး...ကို ဖန်ဆင်းဖြင့်ပေါက်၍

စေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

“ သျှောင်ပေစူး၊ မင်းကိုလည်း အလဲထိုးပြီး သျှောင်ပေစူး
ကိုဆွဲပြီး ပနောင့်နဲ့ပေါက်မယ်ကွ ”

ဟု ဒေါသတကြီး ပြန်လည်အော်ဟစ်ပြီး ခိုင်မြစ်သူ သြဘာ
ဘက်သို့လှည့်၍

“ ဟေ့လူ... ဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်ခိုင်းမှမလိုတော့ဘူး။
ကြားထဲကနေ အချောင်မနာချင်ရင် ဆင်းသွား ”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

သြဘာသည် လက်ငှေ့သမားနှစ်ဦး၏ ရိုးရာစည်းကမ်းကို
ဟောက်ဖျက်ရုံမက ရိုင်းပျသော အပြုအမူကြောင့် ဒေါသထောင်းခနဲ
ထသွားပြီး လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းခတ်ကာ

“ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွ၊ ဒီပွဲကို ခိုင်မြစ်တဲ့ ငါ
ကိုယ်တိုင် ဖျက်လိုက်ပြီးပြီ၊ မင်းတို့သဘောနဲ့ မင်းတို့ ဆက်ထိုးခွင့်
မရှိတော့ဘူး။ ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ဆက်ထိုးချင်ရင်တော့
မင်းတို့ ငါနဲ့ အရင်ထိုးကြ၊ ထိုးပြီးလို့ အနိုင်ရရင် မင်းတို့သဘောနဲ့
မင်းတို့ထိုးနိုင်တယ်၊ ဒီပွဲမှာ ခိုင်မလိုတော့ဘူး ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်ရာ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် သြဘာ၏
ရဲရဲ တောက်စကားကြောင့် လွန်စွာသဘောကျသွားပြီး လက်ခုတ်
လက်ဝါးတီးကြလေ၏။

သျှောင်ပေစူးက ဒေါသတကြီး တက်ခေါက်၍

“ တောက်... ခိုင်က ခိုင်နေရာမှာမနေဘဲ ကြားဝင်ပြီး
ရုပ်ချင်သေးတယ်၊ ခင်ဗျား ကြားကနေ အလဲထိုးခံချင်လို့လား ”

ဟု အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းပြန်၏။

ထိုအခါ သြဘာက လက်ခမောင်း တဖြောင်းဖြောင်းခတ်၍

“ မင်းတို့လို ဘာမဟုတ်တဲ့လက်ငှေ့သမားလေးတွေက
ငါ့လို ရုံစောင့်ဘွဲ့ရထားတဲ့လူကို အလဲထိုးမတဲ့လား၊ မင်းတို့ကို
တစ်ယောက်ချင်းယှဉ်ထိုးရင် ဘက်မတူလို့ ငါအနိုင်ကျင့်ရာကျမယ်၊
ဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ထိုးကြ၊ ငါ့စွဲရင်
စင်ပေါ်က ဆင်းသွားမယ် ”

ဟု ကြီးဝါးလေရာ မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် စိတ်ဓာတ်
ညံ့ဖျင်းသူများဖြစ်ပြီး အမှားအမှန်ကို မေ့နိုင်ခြင်းခြားနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ
သြဘာအား ဒေါသတကြီး ဝင်ရောက်ထိုးကြိတ်လေ၏။

မဲလုံးသည် ပြင်းထန်သော လက်သီးတွဲများဖြင့် စတင်
ထိုးသတ်ပြီး သျှောင်ပေစူးက သြဘာအား ခြေဖြင့် ဝင်ရောက်
ကန်ကျောက်လေ၏။

သြဘာသည် အတွေ့အကြုံများသော လက်ငှေ့သမားပီပီ
သျှောင်ပေစူး၏ ခြေကန်ချက်ကို ကိုယ်ကိုယ်မီးနဲ့လို့ ရှောင်တိမ်းပြီး

မဲလုံး၏ဝမ်းစိုက်အား မောက်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်ပေးလိုက်ရာ
မဲလုံးသည် အွတ်ခနဲအော်၍ ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ပရိသတ်များသည် ဩဘာ၏တိုက်ခိုက်မှုကို နှစ်သက်လှ
သဖြင့် လက်ခုတ်ပြောင်းပြောင်းတီး၍ အားပေးကြ၏။

တချို့ကလည်း လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ဩဘာ၏
အမည်ကို အော်ဟစ်ပြီး မဲလုံးနှင့်သျှောင်ပေစူးအား ဆုံးမရန် မှာ
ကြားလေ၏။

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးသည် ဩဘာကို ဒေါမန့်ကြီးစွာဖြင့်
တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစားကြ၏။

သို့သော် ဩဘာသည် ရိုးရာလက်ဝှေ့ကိုသာမက ဗန်တို
ဗန်ရှည် သိုင်းအတတ်ကိုပါ ကျွမ်းကျင်သောကြောင့် ထိရောက်
အောင် မထိုးသတ်နိုင်ဘဲ ရှိကြ၏။

ပရိသတ်များသည် ဩဘာ၏ တိုက်ခိုက်ပုံများကို နှစ်သက်
လွန်းသဖြင့် ဆူညံပွက်အောင် အော်ဟစ်ပြီး အားပေးကြလေ၏။

ဩဘာသည် မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူးအား တစ်ခဏမျှ
တိုက်ခိုက်ရန် ခွင့်ပြုထားပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို အလဲထိုးရန်
ကြံစည်လိုက်၏။

သူသည် အရှိန်လွန်၍ ဝင်ရောက်လာသော မဲလုံး၏ခေါင်း

ကို တံတောင်ဖြင့် ထောင်းချလိုက်ရာ မဲလုံးသည် မြေပေါ်သို့
ဝုန်းခနဲ လဲကျမေ့မြောသွားလေ၏။

သျှောင်ပေစူးသည် မဲလုံး အလဲထိုးခံလိုက်ရသဖြင့် ကြောင်
အမ်းအမ်းဖြစ်နေစဉ် ဩဘာက ဘယ်ညာလက်သီးတွဲများဖြင့် ဝင်
ရောက်ထိုးသတ်လေရာ သျှောင်ပေစူးသည် ဩဘာ၏ ပြောင့်
လက်သီးဒဏ်ကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာယိမ်းယိုင်ပြီး ဩဘာအား လုံးထွေး
သတ်ပုတ်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

ဩဘာသည် သျှောင်ပေစူး၏လည်ကုတ်ကို ချုပ်၍ နဖူး
အား ဒူးဖြင့်တိုက်ပစ်လိုက်ရာ သျှောင်ပေစူးလည်း မြေပေါ်သို့
လဲကျမေ့မြောသွားလေတော့၏။

ပရိသတ်များသည် အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ဩဘာက
လက်ဝှေ့ကျော်နှစ်ဦးအား တစ်ပြိုင်တည်း အလဲထိုးလိုက်သဖြင့်
ဆူညံပွက်အောင် အားပေးကြလေ၏။

မဲလုံးနှင့် သျှောင်ပေစူး၏ နောက်လိုက်နောက်ပါ ရွာသား
များသည်လည်း အရှက်ရဟန်ဖြင့် ကိုယ့်လူကိုယ်ထမ်းပြီး ထွက်ခွာ
သွားကြလေတော့၏။

ဩဘာသည် ပရိသတ်များအား တစ်ခဏမျှ လက်ဝှေ့ရေးပြ
ပြီး လက်ဝှေ့ပွဲကို အဆုံးသတ်လိုက်လေတော့၏။

၁၂ မင်းမြတ်သူရ

လက်ရေပွဲပြီးသောအခါ သူကြီးသည် သြဘာ၏အနီးသို့
ရောက်လာပြီး ပခုံးကိုဖက်ကာ

“ ကျားဆိုမှကျား၊ မတစ်ထောင် တစ်ကောင်ဘွားဆိုတာ
ဒါမျိုးပေါ့ကွာ ”

ဟု ဂုဏ်ယူခွံကြွားဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ဝေတနာစာပေ

သြဘာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်သောအခါ တောင်
ပေါ် ကျောင်းကလေး၏ ဆွမ်းချက်ရုံသို့သွားကာ လွယ်အိတ်ထဲသို့
အသုံးအဆောင်ဝစည်းများကိုထည့်၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသဖြင့်
သွားရောက်ဖူးမြော်ရန် မကြိုးစားတော့ဘဲ ကပ္ပိယကြီးကိုသာ အကျိုး
အကြောင်း ပြောခဲ့၏။

တောင်ပေါ်ကျောင်းကလေးမှဆင်းလာရင်း ပန်းလှိုင်မြစ်သို့
အပေါ်စီးမှ မြင်တွေ့ရ၏။ ဤကျောင်းကလေး၌ တစ်နှစ်နီးပါးနေ၍
ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို ကြိုးစားပမ်းစား ရေးဆွဲပေးခဲ့
၏။

ဝေတနာစာပေ

တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးသည် မိမိမေတ္တာနှင့်
ရေးဆွဲပေးသော စာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားများကို အလွန်
နှစ်သက်၏။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသည်အထိ တောင်ပေါ်ကျောင်း
သို့ လာရောက်မည့် ဘုရားဖူးတိုင်း သူ၏ပန်းချီကားများကို မြင်တွေ့
ပြီး သာဓုခေါ်ပေလိမ့်မည်။

ဩဘာသည် တောင်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ ယ်းလှိုင်မြစ်ကမ်းပါး
ရှိ သစ်ပင်ရိပ်တွင်ထိုင်ကာ ငယ်စဉ်ဘဝနောက်ကြောင်းများကို
ပြန်လည်စဉ်းစားနေမိ၏။

ဩဘာ၏ဖခင်ကြီးသည် မြန်မာမြည်အထက်ပိုင်းဒေသ
ရွာကြီးတစ်ရွာတွင် နေထိုင်သော လယ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူသည် လယ်ဧကများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး လယ်အားလုံးကို
သီးစားချထား၏။

ဩဘာတို့အိမ်သည် ရွာ၌ အကြီးမား အခန့်ထည်ဆုံးဖြစ်၏။
အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ရေနံချေးများ မည်းနေအောင်သုတ်ထားသဖြင့်
သူတို့အိမ်ကို ရွာသားများက အိမ်မည်းကြီးဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။

မိခင်သည် ဩဘာတို့ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့်
ဖခင်ကြီးသည် မိတဆိုးသားနှစ်ယောက်ဖြစ်သော ဩဘာနှင့်

ချမ်းသာကို အလွန်ချစ်၏။

ဩဘာတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ရှင်ပြုအလှူတော်ကို ငွေ
တစ်ထောင်ကျော် ကုန်ကျခဲ့သဖြင့် သူတို့ရွာ၏ရာဇဝင်တွင် စံတင်
သည့် အလှူဖြစ်ခဲ့၏။

ဖခင်ကြီးသည် ဩဘာတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အား
ဦးသောဝိတကျောင်း၌ အပ်နှံပြီး စာပေသင်ကြားစေ၏။

ဩဘာ၏ညီငယ် ချမ်းသာသည် ဖခင်ကြီး၏အလိုလိုက်မှု
ကြောင့် ငယ်စဉ်ကပင် လွန်စွာဆိုးသွမ်း၏။

ဦးသောဝိတကျောင်း၌ စာအညံ့ဆုံးကျောင်းသားမှာ ချမ်းသာ
ဖြစ်၏။ ဆရာတော် ဦးသောဝိတ၏ကျောင်းဝန်းကြီးသည် အလွန်
ကျယ်ဝန်း၍ အရိပ်ကောင်းစွာရရှိပြီး သီးပင်စားပင် အမျိုးမျိုးရှိ၏။

ကျောင်း၏အနောက်တွင် ကြာမျိုးငါးပါးနှင့် တင့်တယ်နေ
သော ရေကန်ကျယ်ကြီးလည်းရှိ၏။ ဩဘာ၏ညီ ချမ်းသာသည်
ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါ မျောက်ရုံးအောင် ဆော့၏။

လေးငှတစ်လက်ကို ကိုင်စွဲကာ သရက်၊ မာလကာ စသည့်
သီးပင်စားပင်အမျိုးမျိုးကို ပစ်ခတ်၏။

ဆရာတော်ဦးသောဝိတ၏ ကျက်သရေခန်းထဲမှ ငှက်ပျော
သီး၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော် စသည့်တို့ကိုလည်း အမွှာတစ်မပေး။

ဩဘာကမူ ညီငယ်ဖြစ်သူ ချမ်းသာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်
၏။ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေထိုင်၏။ ဦးသောဝိတ သင်ကြားပေး
သော စာများကို ကြိုးစားသင်အံ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော် ဦးသောဝိတသည် ချမ်းသာကို
အမြင်ကတ်သလောက် ဩဘာကို ချစ်ခင်၏။

ချမ်းသာ လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ မိမိထက်
အသက်ကြီးသော ကာလသားများနှင့် ပေါင်းသင်း၏။

ထိုသို့ပေါင်းသင်းရာတွင် ရွာ၌ ဆိုးမိုက်သည်ဟု နာမည်
သတင်းထွက်သော ကာလသားများကိုသာ ရွေး၍ပေါင်းသင်း၏။

ချမ်းသာနှင့် ပေါင်းသင်းသူများသည် ရွာ၌ ကြက်ခိုး၊
နွားပေါ် စသည့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်သူများပင် ဖြစ်၏။

ထိုကာလသားများထံမှ မကောင်းသော အတတ်မျိုးစုံကို
သင်ယူ၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာသည် လူပျိုပေါက်အရွယ်ကပင်
အရက်သောက်၊ ကြက်တိုက်၊ မဲရိုက်သော အတတ်မျိုးစုံကို တတ်
ကျွမ်း၏။

ဖခင်ကြီးသည် ချမ်းသာအား ဆုံးမသော်လည်း ခွေးပြီး
တောက် ကျည်တောက်စွပ်သာ ဖြစ်၏။

ဩဘာကိုယ်တိုင်လည်း လမ်းမှားရောက်နေသော ညီငယ်

ဖြစ်သူကို ဆိုဆုံးမ၏။

သို့သော် ချမ်းသာသည် ဆုံးမတုန်းစကသာ လိမ္မာဟန်
ပြုသော်လည်း ဆိုးမိုက်မြဲ ဆိုးမိုက်၏။

လူပျိုပေါက်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ အနီးအနားရွာမှ
ဝိုင်းလုံးမ မိမိထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မိမိသည် တစ်ခုလပ်မဖြစ်ပြီး ငယ်ရွယ်၍ ငွေကြေးစ
သုံးစွဲနိုင်သော ကာလသားပျိုများကို ချူစားနေသူဖြစ်၏။

ချမ်းသာသည် မိမိထံမှ အတွေ့အကြုံမျိုးစုံကို သင်ယူပြီး
နောက် ဖြာသမားဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် ရွာရှိ ပယောဂဆရာ လူလိမ်လူညာ ဒေဝထံမှ
မြာစွဲသော အဆောင်လက်ဖွဲ့များ တောင်းယူ၍ မိန်းမပျိုများအား
စော်ကားမော်ကားပြုရန် ကြိုးစား၏။

တစ်နေ့သ၌ ချမ်းသာသည် ရေခပ်ဆင်းလာသော ကွမ်း
တောင်ကို ငွေစိန်၏ တပ်မက်ဖွယ်အလှကို မြင်တွေ့ပြီး အစွဲကြီး
စွဲကာ ငွေစိန်အား တစ်ပက်ရွာရှိ ယာထဲသို့ခိုးယူကာ အတင်းအဓမ္မ
ပေါင်းသင်းလေ၏။

ငွေစိန်၏မိဘများသည် သမီးဖြစ်သူ ကွမ်းတောင်ကိုအား
နုမြောမဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်ကြ၏။

ချမ်းသာ၏ ဖခင်ကြီးသည် ငွေစိန်၏မိဘများအား အောက်တို့တောင်းပန်ပြီး ၎င်းတို့အလိုကျ မင်္ဂလာပွဲကို ပြုလုပ်ပေးရန် ကတိပြုရှာ၏။

သို့သော် ငွေစိန်၏မိဘများက လူပေါ့ကြော့ချမ်းသာနှင့် သဘောမတူဘူးဆိုကာ ငွေစိန်အား ပရိယာယ်နှင့် ဖြို့သို့ခေါ်ယူပြီး စပါးပွဲစားတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းစေ၏။

ချမ်းသာသည် စရိုက်ဆိုးသူပီပီ ငွေစိန်၏မင်္ဂလာပွဲအား သွားရောက် ဖျက်ဆီးမည်တက်ကလုပ်နေသဖြင့် သူ့အား အခန်းထဲတွင် ပိတ်လှောင်ထားရသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာသည် ငွေစိန်အား သုံးရက်အတွင်း မေ့လျော့ကာ သူ၏စရိုက်အတိုင်း ရွာစဉ်လှည့်၍ မိန်းမချော မိန်းမလှ မှန်လျှင် အလွတ်မပေးဘဲ ဝိုးပန်းပြန်၏။

ချမ်းသာ၏ရုပ်ရည်မှာ မိန်းမဆန်ဆန် ချောမွေ့ပြီး ချဲ့ချဲ့နဲ့နဲ့ ပြောတတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူ့အား ကျသော မိန်းမလေးများ ရှိ၏။

ကြာသောအခါ သြဘာနှင့် ဖခင်ကြီးသည် ၎င်းအား ဆိုဆုံးမ၍မရသဖြင့် ဥပက္ခောပြုထားလိုက်လေတော့၏။

ချမ်းသာက ဆိုးသွမ်းသလောက် သြဘာက လိမ္မာယဉ်ကျေး၏။ ဖခင်ကြီးခမြာ သားတစ်ယောက်က ထိန်းမရအောင်

ဆိုးမိုက်လှသဖြင့် ကျန်တစ်ယောက်အား လူတော်လူကောင်းဖြစ်လို၏။

ထို့ကြောင့် သြဘာအား ဦးသောဝိတကျောင်း၌ ရဟန်းဝတ်ပြီး နေထိုင်စေ၏။ သြဘာသည် ဖခင်ကြီး၏ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ဘဲ သာသနာဘောင်ဝင်ပြီး အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သြဘာ၏ အေးချမ်းသောဘဝလေးကို အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲမည့်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

ဆရာတော် ဦးသောဝိတသည် အချစ်ဆုံးတပည့် သြဘာအား ရွာမှ နေ့တစ်ဝက်ခန့် ခရီးဆက်ရသော အရပ်ရှိ ဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုဘုန်းကြီးပျံ့ပွဲ၌ လက်တွေ့အလံလှပွဲတစ်ပွဲ ထည့်သွင်းထားလေ၏။

သြဘာသည် လက်တွေ့ပွဲကို ထိုအချိန်မှစတင်၍ ကြည့်ရှုပြီးခြင်း ဖြစ်၏။ ဆိုင်းဝိုင်းမှ ဝိန်းဟောင်းသံနှင့်အတူ အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်နေသော လက်တွေ့ကျော်နှစ်ဦးကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်အား တက်ကြွဖွယ် ကောင်းလှ၏။

သြဘာသည် လက်တွေ့ပွဲကို နှစ်သက်လွန်းသဖြင့် ဝိနည်းသိက္ခာကိုပင်မငဲ့ကွက်နိုင်ဘဲ လက်သီးလက်မောင်းတန်း၍ အော်ဟစ်

အားပေးနေမိ၏။

သူ၏အနီး၌ ဆရာတော် ဦးသောဝိတမရှိ၍ တော်ပေသေး၏။ သြဘာသည် ထိုနေ့က စိန်ခေါ်ပွဲ၊ ကြားပွဲ၊ အလံလှပွဲ စသည့် ပွဲအားလုံးကို မမောနိုင်၊ မပန်းနိုင် ကြည့်ရှုအားပေး၏။

လက်ငွေပွဲပြီးသောအခါ၌လည်း လက်ငွေသမားများကို စိတ်ဝင်တစား သွားရောက်နှုတ်ဆက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာတော်ဦးသောဝိတ ရောက်ရှိလာပြီး

“ သုဝဏ္ဏ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ဝိနည်းသိက္ခာစောင့်ထိန်းတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ သိက္ခာကိုထိန်းစမ်း ”

ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ဦးသောဝိတကို လက်အုပ်ချီ၍

“ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်တစ်သက်မှာ လက်ငွေပွဲဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြည့်ဖူးသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြည့်ရတာ သိပ်သဘောကျတာပဲဘုရား၊ လက်ငွေစင်ဆိုတာ ကျားဆိုမှ ကျား၊ တကယ့်ယောက်ျားတွေရဲ့ အစွမ်းပြရာနေရာဆိုတာ အခုမှသိတော့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောဝိတသည် သြဘာအား အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဒီနေ့လောက် စိတ်အားတက်ကြွတဲ့ အမှုအရာမျိုး မောင်ကျောင်းသားဆိုမှာ ငါ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးသေးဘူး၊ အေးလေ... မောင်ကျောင်းသားလည်း ပုထုဇဉ်ပဲကိုး ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

သြဘာသည် ထိုနေ့မှစ၍ လက်ငွေဝါသနာရှိ၊ စွဲကပ်သွားလေတော့၏။ သူသည် ကျောင်းသို့ရောက်သည်အထိ စာအံ့နေသော်လည်း ဗိန်းစောင်းသံနှင့် လက်ငွေသမားများ၏ အမှုအရာကိုသာ မြင်ယောင်နေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် စိတ်အားတက်ကြွမှုကြောင့် ယခင်က လွန်စွာစောင့်ထိန်းသော ဝိနည်းသိက္ခာကိုပင် မစောင့်စည်းနိုင်တော့ဘဲ ကျောင်းအနောက် ဝါးရုံတောသို့သွားကာ လက်ငွေရေးပြသည်အထိ ဖြစ်လာ၏။

ထိုအကြောင်းကို ဆရာတော်ဦးသောဝိတနားသို့ရောက်သောအခါ ဦးသောဝိတက

“ သုဝဏ္ဏ... မင်း အခုတလော ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ စာအံ့တာလည်း မမြင်ရဘူး၊ အချိန်ပြည့် လက်ငွေအကြောင်းပဲ စွေးနေပုံရတယ်၊ ကျောင်းအနောက်မှာလည်း လက်ငွေရေးပြနေတယ်ဆို၊ ဟုတ်သလား ”

၅၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ခေါ်ယူကြမ်းမောင်းလေရာ သြဘာက ဆရာတော်အား လက်အုပ်ချီ၍

“ အမှန်ပါပဲ ဘုရား၊ တပည့်တော် အခုတလော စာအံ့ချင် စိတ်လည်း မရှိဘူး၊ လက်တွေ့ထိုးသတ်နေတာကိုပဲ မျက်လုံးထဲမှာ မြင်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောဝိတက မျက်မှောင် ကြွတ်၍

“ ဒီမှာ သုဝဏ္ဏ၊ မင်းဟာ ရဟန်းတစ်ပါးပဲ၊ ရဟန်းအကျင့် ကိုပဲ ကျင့်ရမှာပေါ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ပူလောင်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ ရဟန်းဘဝက အေးချမ်းပြီး တရားဓမ္မနဲ့ နီးစပ်တယ် ”

ဟု မိန့်လေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက အတန်ကြာအောင် တွေးတောနေပြီးမှ လက်အုပ်ချီ၍

“ တပည့်တော် လက်တွေ့ပွဲမကြည့်ဖူးခင်က ရဟန်းဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးအရိုးထုတ်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်၊ အခု လက်တွေ့ပွဲကိုကြည့်ပြီးတော့ ရဟန်းဘဝက လူထွက်ပြီး လက်တွေ့ပွဲ ထိုးချင်နေမိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာတော် ဦးသောဝိတသည် မျက်လုံးဖြူ

စေတနာစာပေ

သွားလေ၏။

ထိုသတင်းကို ဖခင်ကြီးကြားသောအခါ အထိတ်တလန့်ဖြစ် သွားပြီး သြဘာကို လူမထွက်ရန် တားဆီးရှာ၏။

သို့သော် သြဘာက လက်ကာပြု၍

“ ကျုပ်ကို မတားပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ကျုပ် သာသနာ့ဘောင်မှာ မပျော်ဘဲနဲ့ ဆက်ဝတ်နေရင်လည်း စိတ်ဆင်းရဲရတာပဲ အဖတ်တင် လိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ကို ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ခွင့်ပြုပါဗျာ ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် ငွေငိုငိုငိုငိုကြီး ဖြစ်သွားပြီး

“ အဖေ မင်းကို နှမြောလွန်းလို့ပါကွာ၊ အဖေမှာ သား နှစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ တစ်ယောက်က ဝိသုဒ္ဓိမရလောက်အောင် ဆိုးမိုက်ပေမဲ့ သားတစ်ယောက်က သာသနာ့ဘောင်မှာ ရဟန်း တစ်ပါးဖြစ်တယ်ဆိုပြီး အဖေ ဂုဏ်ယူနေတာကွ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာက စိတ်အားတက်ကြွဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်ကလည်း လက်တွေ့မထိုးရရင် မနေနိုင်တော့လို့ပါ၊ အရင်လို စာအံ့ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ လက်တွေ့ သမားဆိုတာ လူဆိုးလူမိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မတစ်ထောင် တစ်ရာ ခင်ဘွား ယောက်ျားစစ်စစ်တွေရဲ့ အလုပ်ပါဗျာ၊ အဖေဆန္ဒ

စေတနာစာပေ

အတိုင်း ရဟန်းဝတ်ပါဆိုတော့ ကျုပ် ဘာငြင်းခဲ့လို့လဲ၊ အခု သာသနာ့ဘောင်မှာ ကျုပ် ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး မပျော်ပိုက်လို့ပါ၊ မပျော်ဘဲ ဆက်ဝတ်နေရင်လည်း ကုသိုလ်မရဘဲ ငရဲရမှာစိုးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖခင်ကြီးသည် ဩဘာအား နှမြောတသ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ကာ

“ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ငါ့သားသဘောပါပဲကွာ၊ မင်းကို အပေ မတားတော့ပါဘူး ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

ဩဘာသည် ဖခင်၏စကားကြောင့် ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် ဟေးခနဲ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းခတ် ကာ

“ ငါ ဒီနေ့ကစပြီး လက်ဝှေ့ကျော်ဖြစ်ပြီဟေ့ ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေတော့၏။

ဩဘာသည် ဖခင်ဖြစ်သူထံမှ လက်ဝှေ့ထိုးရန် အခွင့်ရပြီး နောက် နေရာအနှံ့သို့ လှည့်လည်၍ လက်ဝှေ့ပညာသင်ယူရန် ဆရာကောင်းကို ရှာဖွေလေ၏။

ဆရာကောင်းရသောအခါ ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူလေ၏။ ဆရာများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်း၍ သင်ယူပြီးနောက်

စေတနာစာပေ

လက်ဝှေ့ပညာ အဆင့်အတန်း မြင့်မားလာ၏။

ဆရာများသည် သူ၏လက်ဝှေ့ပညာကို ချီးမွမ်း၍ ပညာ ကုန် သင်ပေးကြ၏။

ဩဘာသည် နေရာအနှံ့လှည့်လည်၍ စိန်ခေါ်ပွဲများ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ နှိမ့်၏။

ထို့နောက် တစ်ဖက်နိုင်ငံနယ်စပ်ရှိ လက်ဝှေ့ထွန်းကာရာ အရပ် များသို့ လှည့်လည်၍ ကြေးစွားလက်ဝှေ့ပွဲများ ဆင်နွှဲ၏။

ထိုသို့ဆင်နွှဲရင်း အန္တရာယ်အမျိုးမျိုးကိုလည်း ကြုံတွေ့ရ၏။ သူ၏ဘဝကို လက်ဝှေ့ပညာ၌ မြှုပ်နှံထားသဖြင့် အထီးကျန်ဝေဒနာ ကို ခံစားရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သူ၏အထီးကျန်ဝေဒနာများ ခြေပျောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းကို ဆွဲအနားမကြားသော ပန် ဆရာမလေးတစ်ယောက် ထံမှ ရရှိလေ၏။

သူသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ပန်းချီပညာကို သင်ယူ၍ ယန်းချီကားများ ရေးဆွဲခဲ့လေ၏။

ဩဘာသည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ လက်ဝှေ့ပွဲများကို ဆင်နွှဲပြီး လက်ဝှေ့ထိုးခြင်းကို ငြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာ၏။

လက်ဝှေ့ကျော်ဖြစ်သည့် အချိန်မှစ၍ မိသားစုနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့

စေတနာစာပေ

ရ၏။ ဝေဠာဠာကို သတိရ၏။ ညီငယ်ဖြစ်သူကို တမ်းတလာ၏။
ထို့ကြောင့် လက်ဝှေ့များကို ပစ်ပယ်၍ ဇာတိရပ်မြေသို့
ပြန်လာခဲ့၏။

ဇာတိရပ်မြေသို့ရောက်လာသောအခါ ဝေဠာဠာသည် အိုမင်း
ရင့်ရော်နေပြီး စီးပွားရေးလည်း ကျဆင်းနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာမှာလည်း ရွာမှ ထွက်ခွာသွားပြီး
နှစ်ပေါင်းများစွာ ပျောက်ဆုံးနေသည်ဆို၏။

ဩဘာသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မိမိလက်ထူထိုး၍ ရရှိသော
ဆုကြေးငွေများကို ဝေဠာဠာအား အပ်နှံ၏။

သို့သော် ဝေဠာဠာသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာမဖြစ်ဘဲ
ပျောက်ဆုံးသွားသော ညီငယ်ဖြစ်သူကိုသာ ရှာဖွေခိုင်း၏။

ဩဘာသည် အိုမင်းရင့်ရော်နေသော ဝေဠာဠာ၏ဆန္ဒကို
မပစ်ပယ်လို၍ ညီဖြစ်သူ မည်သည့်အရပ်သို့ရောက်ရှိနေသည်ဖြစ်စေ
မိမိ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဖွေမည်ဟု ကတိပြုခဲ့၏။

ဩဘာ၏ကတိစကားကို ကြားသိရသောအခါ ဝေဠာဠာ
သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် ဝေဠာဠာအား ယုံကြည်စိတ်ချရသတိဦးလက်သို့
အပ်နှံပြီး ညီဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် ခရီးထွက်ခဲ့၏။

ထိုသို့ခရီးထွက်ရင်း ပန်းလွှဲမြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွာကလေးသို့
မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုရွာရှိ တောင်ပေါ်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး၏ ပြင်းပြသော
ဆန္ဒကြောင့် ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့ ပန်းချီကားကို အလှူဒါနအဖြစ်
ရေးဆွဲပေးခဲ့၏။

ထိုသို့ရေးဆွဲရင်း ရွာကလေး၌ တစ်နှစ်နီးပါး အချိန်ကုန်လွန်
ခဲ့၏။

ညီငယ်ဖြစ်သူကို ရှာဖွေရန် အချိန်များစွာ မကုန်တော့ချေ။

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ချီအေစ်(ဂျ)မြတ်ဗုဒ္ဓစာအုပ်တိုက်ကြီး၊ ကျောက်တော်မြို့နယ်၊ ကျောက်တော်မြို့နယ်။

www.burmeseclassic.com

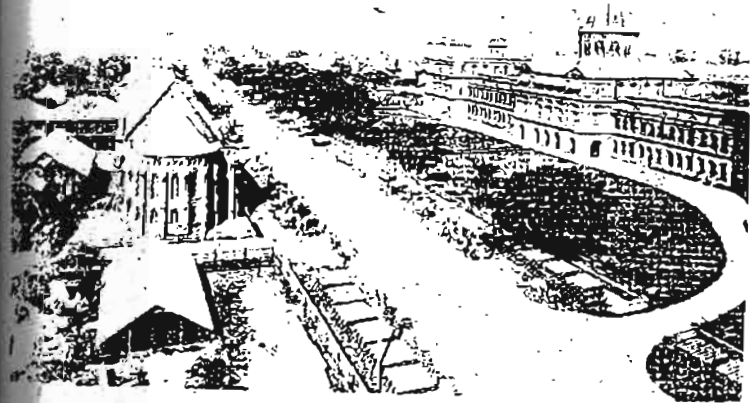
ဩဘာသည် ယိုးလှိုင်မြစ်ကမ်းပါးမှ ငှက်ပျောသီး သမ္ဗန်
တစ်စီးဖြင့် လှေကြိုလိုက်ရင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ရောက်ခဲ့၏။

ငှက်ပျောသီးသမ္ဗန်သည် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်း၌ ကမ်း
ကပ်လေရာ ဩဘာသည် လှေပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနား၌ ဝါးခနဲဆိုင်ကြီးများ၊ ပွဲရုံများကို
မြင်တွေ့ရပြီး အိန္ဒိယလူမျိုး ကုလီများကို ဟိုတစ်စု၊ သည်တစ်စု
တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်
ဘူးသဖြင့် မြို့ကြီး၏ ခမ်းနားကြီးကျယ်ပုံကို တအံ့တဩ ကြည့်ရှု
နေမိ၏။

သူသည် ကြေးစားလက်တွေ့သမားဘဝဖြင့် တစ်ပက်နိုင်ငံ
နယ်စပ်မြို့ကလေး၌ ကျင်လည်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ထိုမြို့လေးသည်
ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့်ယှဉ်လျှင် များစွာကွာခြားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စစ်ကြိုခေတ် ရန်ကုန်မြို့ကြီးပုံ
(မှတ်ချက် ။ စစ်ကြိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် အရှေ့တောင်
အာရှ၏ အလှပဆုံးမြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေ၏။)

သူသည် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းသွားရင်း တိုင်လုံးရှည်ကြီးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ခမ်းနားလှပသည့် စထရင်းဟိုတယ်ကို တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုနေမိပြန်၏။

စထရင်းဟိုတယ်အတွင်း၌ မြန်မာလူမျိုးဟူ၍ တစ်ဦးမျှ မတွေ့ရဘဲ မျက်နှာဖြူများကိုသာ မြင်တွေ့ရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးအစောင့်က သြဘာအား ဟိုတယ်ရှေ့တွင်မရပ်ရန် မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

သြဘာသည် ဂေါ်ရခါးအစောင့်၏စကားကြောင့် ခံပြင်းသွားပြီး ဂေါ်ရခါး၏အင်္ကျီကော်လံကို ဆုပ်ကိုင်၍

“ဟေ့ကောင်...မင်းက ငါ့ရဲ့စုတ်ချာတဲ့ အဝတ်အစားကို ကြည့်ပြီး အထင်သေးတာလား၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံအလုံအလောက်ပါ တယ်၊ ဟိုတယ်ထဲကို ဝင်ပြီးစားသောက်နိုင်တယ်ကွ ”

ဟု ပြောလေရာ ဂေါ်ရခါးအစောင့်သည် အထိတ်တလန့် အမှုအရာဖြင့်

“ ဒီဟိုတယ်ကို မြန်မာတွေမလာရဘူး၊ မျက်နှာဖြူ သခင်ကြီးတွေပဲ လာခွင့်ရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက တက်ခေါက်၍

“ ဒါ မြန်မာပြည်ကွ၊ မြန်မာပြည်ကို ငါတို့မြန်မာတွေ

ပိုင်တယ်၊ ငါတို့ပိုင်တဲ့နေရာမှာ ငါတို့လာခွင့်မရှိဘူးဆိုတော့ မဟုတ် သေးပါဘူးကွာ ”

ဟု ပြောရင်း ဂေါ်ရခါးအား ပြန်၍လွှတ်ပေးလိုက်လေ ၏။

သြဘာသည် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရင်း လမ်း၌ မြင်တွေ့ရသော ကားများ၊ လန်ချားများနှင့် ရထားလုံးများ ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေမိ၏။

သိမ်ကြီးဈေးဘက်သို့ရောက်သောအခါ ဈေးရောင်းဈေးဝယ် များ စည်ကားလှသဖြင့်...

“ လူတွေအများကြီး ဈေးဝယ်နေကြပါလား၊ ဒီလောက်ကြီး တဲ့ဈေးကြီးကို ဒီတစ်ခါပဲ မြင်ဖူးသေးတယ် ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

(မှတ်ချက် ။ သိမ်ကြီးဈေး မူလအမည်မှာ “စူရတီဈေး” ဟူ၍ ဖြစ်ပြီး စူရတီဘုရားဘေးကမူကတီပိုင် ဖြစ်၏။ ၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် မီးလောင်ခံရသဖြင့် သိမ်ကြီးဈေး ကြီးအား ထပ်မံတည်ဆောက်ခဲ့လေ၏။ ဈေးအနီး၌ရှိ သော သိမ်တော်ကြီးကို အဖွဲ့ပြု၍ ‘သိမ်ကြီးဈေး’ ဟု ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။)

ဩဘာသည် ရွှေတိဂုံဘုရားရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်း

သွားလေ၏။

ဘုရားအနီးသို့ရောက်သောအခါ တပေါင်းပွဲတော်ကြီး မပြီး ဆုံးသေးသဖြင့် တမျှော်တခေါ် မဆုံးနိုင်သော ဘုရားဈေးတန်းကြီး နှင့် လှည်းဝိုင်းကြီးများပွဲ၍ စခန်းချနေသော ဘုရားပွားများကို မြင် ရလေ၏။

သူသည် ကြက်ပျံမကျ စည်ကားလှသော လူများကို

ဝေတနာတပေ

တိုးရှေ့ ၍ ရင်ပြင်ပေါ်သို့တက်ကာ ဘုရားပွားလေ၏။

ဘုရားပွားပြီးနောက် ပွဲဈေးအတွင်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေ ၏။ ဘုရားပွဲနှင့်အတူ စာတ်ပွဲများ၊ မျက်လှည့်ပွဲများ၊ ဆက်ကပ်ပွဲများ စသဖြင့် စုံလင်အောင် မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာသည် ဗိုက်ဆာလာသောအခါ အဝစားတစ်ဖူး ထမင်းဆိုင်လေးသို့ ဝင်ရောက်၍ ဗိုက်ကားအောင် စားလေ၏။

ထမင်းစားပြီးနောက် ဧရပ်တစ်ဆောင်သို့ဝင်၍နားကာ ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာအား ရှာဖွေနိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေလေ၏။ ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာသည် မိုက်မဲလှ၏။

ကျန်းမာရေးမကောင်းသော ဖခင်ကြီးကိုပစ်၍ မည်သည့် အရပ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်မသိ။

ချမ်းသာသည် အပေါင်းအသင်းစုံလှပြီး ရောက်လေရာအရပ် ၌ ပျော်အောင်နေ၏။ လူတိုင်းနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့နိုင်၏။

သူ၏အပေါင်းအသင်းများမှာလည်း အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းသူဆို၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ချမ်းသာ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေလျှင် မတွေ့ တွေ့အောင်ရှာပေးမည်ဟု ဖခင်ကြီးကို ကတိပြုထား၏။

ထိုကတိအတိုင်း ညီဖြစ်သူကို ရွံ့နပ်ကြီးစွာ ရှာရပေမည်။

ဝေတနာတပေ

၆၄ မမင်းမြတ်သူရ

မိမိ၌ ချမ်းသာကိုရှာဖွေရန် ငွေကြေး လုံလုံလောက်လောက်ရှိ၏။
 တစ်ဖက်နိုင်ငံ နယ်စပ်၌ ကြေးစားလက်ဝှေ့များကို ထိုးခဲ့
 စဉ်က နိုင်ငံများဆက်ပြီး ဆွဲကြေးငွေများစွာ ရရှိခဲ့၏။
 ထိုငွေများကို အရင်းတည်၍ ချမ်းသာကို ရှာဖွေရမည်။
 ချမ်းသာကို ရှာဖွေရန်အတွက် သူ၏စရိုက်များကို ဆင်ခြင်
 ကြည့်ရာ ချမ်းသာသည် အပေါင်းအသင်းစုံသလောက် စရိုက်နံ့၏။
 အရက်လည်းသောက်၏။ ကြက်လည်းတိုက်၏။ ပဲကို
 လည်း ခံ့မင်၏။ ချမ်းသာ ဝါသနာအကြီးဆုံးမှာ မိန်းမကိစ္စဖြစ်၏။
 ချမ်းသာ ရွာ၌နေစဉ် မိန်းမများ အလွန်စွပ်စွပ်ပွေ့ပွေ့၏။
 ထိုသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ တစ်ဖက်ရွာရှိ တဏှာရာဂကြီးလှသော တစ်ခုလပ်မ
 မိမိုး၏သင်ကြားမှုများကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ချမ်းသာကိုရှာဖွေရန် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို အဓိက
 ပစ်မှတ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။
 ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ ငွေသာရှိလျှင်
 ဘာမဆိုရနိုင်၏။ အပျော်ကြိုက်သူတို့အတွက် ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည်
 နတ်ဘုံနတ်နန်းဖြစ်၏။
 ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဖွဲ့စည်းရာရှာဖွေလျှင် ချမ်းသာ
 ကို တွေ့နိုင်၏။

မှတ်ချက် ။ စစ်ကြိုခေတ် (လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ ခန့်)က
 ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို မမိလိုက်သော ယနေ့ခေတ်လူငယ်
 များ ဗဟုသုတရှိစေရန်အလို့ငှာ ထိုခေတ်က ရန်ကုန်
 မြို့ကြီးအကြောင်းကို သိသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက်
 ရေးသားလိုက်ပါသည်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မသင့်
 တော်သော အခန်းများပါဝင်ပါက ဗြိတိသျှကိုလိုနီ
 ခေတ် အဖြစ်သာမှတ်ယူပြီး လူငယ်များအတွက် ဗဟု

သုတအလိုငှာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပြီး ဖတ်စုပေးပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါသည်။)

စာရေးသူ

ဩဘာသည် စရပ်၌ထိုင်၍ ချမ်းသာကိုရှာဖွေရန် စဉ်းစား
ရင်း သူ၏ ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးနှင့် အပြည့်ရှိနေသော ငွေစက္ကူများကို
လက်ဖြင့်စမ်းမိ၏။ ဤငွေများကို ဖျင်လွယ်အိတ်ထဲ၌ ထားရန်မှာ
အန္တရာယ်များလှ၏။ ဘေးရန်အန္တရာယ်များကို ဖိတ်ခေါ်သကဲ့သို့ရှိ၏။
ထို့ကြောင့် ငွေစက္ကူများကို ရွှေဒင်္ဂါးများအဖြစ် ပြောင်းလဲရန်
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဩဘာသည် ငွေစက္ကူများ အပြည့်အသိပ်ထည့် ထားသော
ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်၍ ဖြိုထဲသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းမများကဲ့သို့ အလှပြင်ပြီး
လမ်းသလားနေသော ရန်ကုန်သားများကို မြင်တွေ့ရသဖြင့်
မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

စစ်ကြိုခေတ် ရန်ကုန်သားများသည် ဘန်ကောက်၊ ဝိုး၊
သက္ကလတ် စသည့် တန်ဖိုးကြီး အဝတ်အထည်များကိုသာ ဝတ်ဆင်
ကြ၏။ ယောက်ျားများ၏ခေါင်းကို ဝိပြားနေအောင် ကော်စမစ်စာစ်
လိမ်းပြီး မျက်နှာကို တို့ပတ်ပုဝါဖြင့် ပွတ်၏။

သူတို့အနီးမှဖြတ်သွားလျှင် မိန်းမပျိုများကဲ့သို့ ရေမွှေးနံ့
သင်းပျံ့နေပြီး ဗေတင်ရှူးဖိနပ်ကိုစီးကာ ဟန်ကျယ်ကျ လျှောက်လှမ်း
ရင်း လန်ချားပေါ်သို့ စတိုင်ကျကျ တက်စီးလေ့ရှိကြ၏။

ဩဘာသည် လက်ငှေ့သမား လူကြမ်းသူကြမ်းတစ်ဦးဖြစ်
သဖြင့် ထိုယောက်ျားများသည် သူ၏အမြင်၌ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေ
၏။ ထိုသူများကိုကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဒီလူတွေ ယောက်ျားစိတ်မှရှိသေးရဲ့လား၊ မိန်းမတွေလို
မျက်နှာကို ပေါင်ဒါလေးသပြီး ရေမွှေးနံ့ တထောင်းထောင်းထ
နေတာပဲ၊ လမ်းလျှောက်တာကအစ ကနွဲ့ကလွနွဲ့၊ တစ်ခေါ်လောက်
ရှိတဲ့ လမ်းကိုလည်း ကိုယ်တိုင်မလျှောက်ဘဲ လန်ချားကုလားကို
လက်တားဆီးကြတယ်၊ ဟား ဟား ဟား... ဒီလိုလူမျိုးတွေ
လက်ငှေ့စင်ပေါ်ရောက်လာရင် ငါ လက်သီးနဲ့မထိုးဘူး၊ လေနဲ့ပဲ
မှတ်ထုတ်တာနဲ့ ဝမ်းလျှားဖောက်သွားမယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် သူသည် ရွှေဒင်္ဂါးများ မည်သည့်နေရာတွင်
ဝယ်ရမည်ကို မသိသဖြင့် ရွှေများကို မြင်မကောင်းအောင် ငတ်ထား
သော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို လက်ဖြင့်တား၍

“အဒေါ်ကြီး၊ ကျုပ် ရွှေဝယ်ချင်လို့၊ ဘယ်သွားဝယ်ရမလဲ”

ဆိုတာ လမ်းညွှန်ပေးပါ ”

ဟု အကူအညီတောင်းခံလိုက်ရာ ရန်ကုန်သူမိန်းမကြီးသည်
ဩဘာ၏ စုတ်ချာသော ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်၍ အထင်သေး
ဟန်ဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

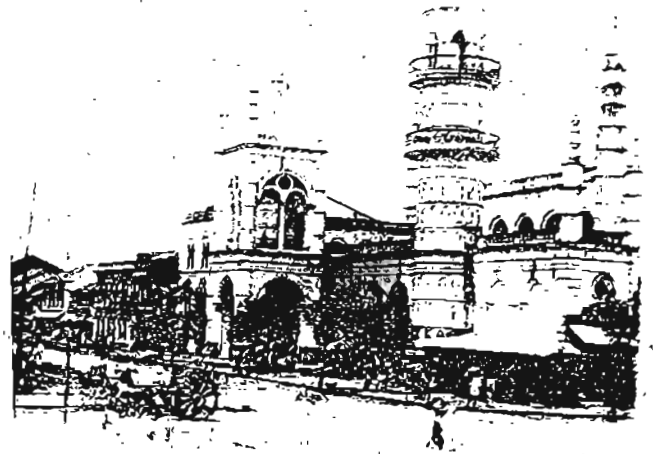
“ တောသားတွေများ၊ ရွှေဝယ်ချင်တာကို လာပြီး ကြံမန်
ကြားနေတယ်၊ နင့်ဘာသာ ရွှေဝယ်ချင်ရင် မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာ
လမ်း)သွားပြီး ကြိုက်တဲ့ဆိုင်မှာဝယ်ပေါ့ဟဲ့၊ အဲဒီမှာ ရွှေတွေ နင့်
တစ်ကိုယ်လုံး ဖို့သတ်လို့တောင် မကုန်ဘူး ”

ဟု ပြောဆိုကာ အနီးမှ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် ထွက်
ခွာသွားလေ၏။ ဩဘာသည် အဒေါ်ကြီး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်
၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ သူတစ်ပါးကို နှုတ်၏စောင်မခြင်းနဲ့တောင် အကူအညီ
မပေးချင်လောက်အောင် မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးတဲ့ အဒေါ်ကြီး
ပါလား၊ ငါတို့တောနဲ့များ ကွာပါ ”

ဟု ရေရွတ်ရင်း အဒေါ်ကြီးပြောသော လမ်းကို မေးမြန်းပြီး
လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

မဂိုလမ်းသို့ရောက်သောအခါ ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ ဖွင့်လှစ်
ထားသော ရွှေဆိုင်ကြီးအချို့ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

စစ်ကြိုခေတ်က မဂိုလမ်း

ဩဘာသည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူဝတ်ထားသော
စိန်ဘာဘူကြီးများရှိရာ ဆိုင်ထဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားပြီး
ဖျင်လွယ်အိတ်ကြိုကို မှန်စားပွဲပေါ်သို့ ဝုန်းခနဲချကာ

“ ကျုပ် ရွှေဝယ်ချင်လို့ ”

ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်ရာ မြန်မာလူမျိုးများနှင့်
အကျင့်စရိုက် ကွာခြားလှသော စိန်ဘာဘူကြီးက

“လို့ချင်တဲ့ ရွှေကိုပြောပါ၊ မိတ်ဆွေကို ဈေးအသက်
သာဆုံးနဲ့ အမှန်ကန်ဆုံးဖြစ်အောင် ကူညီပေးပါ့မယ်”

ဟု ဖော်ရွေသောအပြုံးဖြင့် ဧည့်ခံပြီး ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက တောသားပီပီ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း
အမူအရာဖြင့် ဖျင်လွယ်အိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်ရာ
များပြားလှသော ငွေစက္ကူထုပ်များကိုကြည့်၍ စိန်ဘာဘူကလားကြီး
သည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

သြဘာကိုလည်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားပုံရ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်း
တီး၍

“မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ကြည့်မနေနဲ့ ဘာဘူကြီး၊
ကျုပ် လူဆိုးခါးပြ မဟုတ်ဘူး၊ လူကောင်းဗျ... လူကောင်း”

ဟု ပြောလိုက်ရာ စိန်ဘာဘူကလားကြီးက ထိတ်လန့်သော
အမူအရာဖြင့်

“လူဆိုးမဟုတ်ရင် ကျုပ်တို့ကို လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်လို့
ဘာဖြစ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သြဘာက တဟားဟား ရယ်မော၍

“ဘာဘူကြီးကို လက်သီးနဲ့ထိုးမယ်ဆိုပြီး ခြိမ်းခြောက်တာ
မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ကျုပ်က လက်တွေ့သမားစို့လို့ ကျုပ်တို့ရိုးရာ လက်တွေ့
ထုံးစံအတိုင်း လက်တွေ့ရေးပြလိုက်တာ၊ ဟောဒီဂိုက်ဆံတွေက ခါးပြ
တိုက်လို့ ရလာတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ နယ်စပ်မှ ကြေးစားလက်တွေ့ထိုး
ပြီး အနိုင်ရလာတဲ့ ဆုကြေးငွေတွေ၊ ဒီငွေတွေကို ငွေစက္ကူအနေနဲ့
ထားရင် ထိန်းသိမ်းရခက်လို့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ဝယ်ချင်တာ”

ဟု ပြောလေရာ ဘာဘူကြီးများသည် သြဘာကို ပြာပြာ
သလဲ တောင်းပန်၍ ရော့ခေါင်းတံဆိပ် ရွှေဒင်္ဂါးများကို ထုတ်ပေး
လေ၏။

ထိုခေတ်ကရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြားလျှင် ၁၉ကျပ်မျှသာ ပေးရ
သဖြင့် လခစား စာရေး၊ စာချီတစ်ယောက်သည် ခြိုးခြံချွေတာပြီး
လစဉ် ရွှေဒင်္ဂါးတစ်ပြား ဝယ်ယူစုကောင်းနိုင်သော ခေတ်ဖြစ်၏။

သြဘာသည် မိမိလွယ်အိတ်ထဲရှိ ငွေစက္ကူအချို့ကို ထုတ်၍
ရွှေဒင်္ဂါးများ ဝယ်ယူလိုက်လေ၏။

စိန်ဘာဘူကြီးသည် သြဘာအား ရွှေဒင်္ဂါးထည့်ရန် ကတ္တီပါ
အိတ်ကလေးတစ်လုံးကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေ၏။

သြဘာသည် စကော့ဈေး (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး)

သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်ရထားများ ဝင်ထွက်သွားလာနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဩဘာသည် ဓာတ်ရထားမစီးဘူးသဖြင့် ရထားပေါ်တက် မည် ပြုလေရာ ကုလားလူမျိုး ဓာတ်ရထားဆောင့်က လက်ကာပြု၍

“ဟေ့... ရှောင်၊ ဒါက အထက်တန်းတွဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

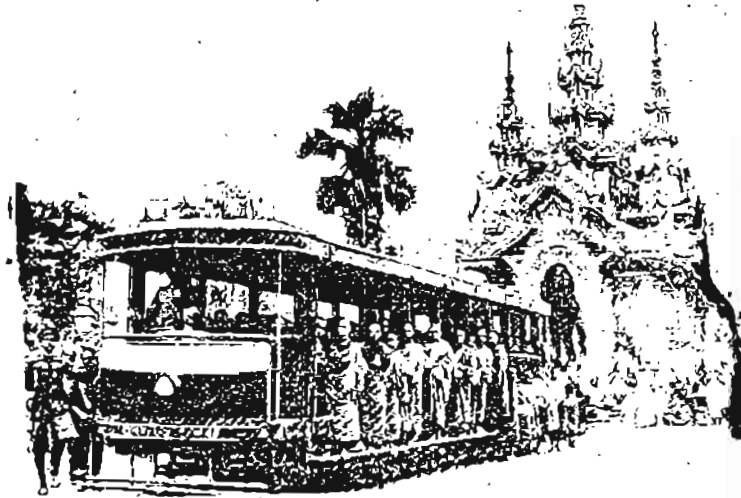
ထိုခေတ်က ဓာတ်ရထားများ၌ ရိုးရိုးတန်း၊ အထက်တန်းဟု ခွဲခြားထားသဖြင့် ဩဘာအား တောသားတစ်ယောက်ဟု ယူဆပြီး တားဆီးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ဩဘာသည် မိမိကို အထင်သေးသော ကုလား၏ရင်ဘတ် ကို ဆောင့်တွန်း၍

“ဟေ့... ကုလား၊ ရှောင်စမ်း၊ အထက်တန်းတွဲမကလို့ မိုးပျံ့တဲ့အတန်းလည်း ငါ စီးနိုင်တယ်ကွ”

ဟု ဆိုကာ ကြောင်ကြည့်နေသော ကုလား၏ပါးစပ်ထဲသို့ မူးစေ့တစ်စေ့ကို ထိုးထည့်လိုက်လေရာ ဓာတ်ရထားပေါ်ရှိလူများ တဝါးဝါး ပွဲကျသွားလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဓာတ်ရထားသည် တရုဏ်းရူး တရုဲရဲ့ အသံပြု ၍ စကော့ဈေးနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

(မှတ်ချက် ။ စကော့ဈေး (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး) သည် ယခင်က ဓာတ်ရထားများ၏ ဘူတာရုံကြီးဖြစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင် စကော့ဈေး (ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းဈေး) ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘူတာရုံ ကြီးနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်တူနေခြင်းဖြစ်၏။ အဆိုပါ ဓာတ်ရထားကို အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီက ငြှေဆွ ပေးခြင်းဖြစ်ပြီး အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီသည် ရန်ကုန်

မြို့တွင်းသို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးခြင်းနှင့် ဘတ်စ်ကားများ ပြေးဆွဲခြင်းကို တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ပေးသော ကုမ္ပဏီဖြစ်၏။)

စာရေးသူ

ဩဘာ ဓာတ်ရထားပေါ်သို့တက်ပြီး ခဏကြာလျှင် ဓာတ်ရထားသည် တအိအိ စတင်ထွက်လေ၏။

ဓာတ်ရထားသည် ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ကြည့်မြင်တိုင် အလုံဘက်သို့ ဆက်၍သွားလေ၏။

ဓာတ်ရထားများသည် ညောင်လေးပင်ဈေးမှ အထက (၁) လသာအထိ တစ်ပဲစခန်း၊ ထိုနေရာမှ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအထိ တစ်ပဲစခန်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှ ကြည့်မြင်တိုင်အလုံအထိ တစ်ပဲစခန်း စသဖြင့် သတ်မှတ်ထားလေရာ ထိုခေတ်က ဓာတ်ရထားများကို တစ်ပဲရထားဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်ကြပါသည်။

စာရေးသူ

ဩဘာသည် ဓာတ်ရထားကို တစ်ပတ်ပြည့်အောင်စီးပြီးနောက် အားရကျေနပ်သွားသဖြင့် စကောဈေး ဓာတ်ရထားဘူတာရုံသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆင်းခဲ့လေ၏။

သူသည် လျှော်တန်းလမ်း (ဆူးလေဘုရားလမ်း)သို့ရောက်

သောအခါ လျှော်တန်းဓာတ်ရုံကြီး (ယခု ကုန်သည်ကြီးများဟိုတယ်) ကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဓာတ်ရုံကြီး၏ ခပ်နားရုံကို တအံ့တသြကြည့်ရှုနေ၏။

(မှတ်ချက် ။ ခပ်ကြိုခေတ်က လျှော်တန်းဓာတ်ရုံကြီး၌ ပြဇာတ်များ ကပြလေ့ရှိပြီး ရံဖန်ရံခါ မြန်မာ့လက်တွေ့ပွဲကြီး ပွဲကောင်းများကိုလည်း ရုံသွင်းပြသလေ့ရှိ၏။)

စာရေးသူ

ထိုမှတစ်ဖန် ဆူးလေစေတီတော်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြီး စေတီတော်ကြီးကို တက်ရောက်ပူးမြော်လေ၏။

ထို့နောက် စေတီရင်ပြင်ပေါ်မှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လျှင် မြင်တွေ့ရသော ဘုရင်မပန်းခြံ (ယခု-မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ)အတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းသွားပြန်၏။

ဘုရင်မပန်းခြံအတွင်းရှိ လှပသော ပန်းမာန်များ၊ ရေပန်းများကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း ပန်းခြံအတွင်းရှိ ကုလားထိုင်များ၌ အချစ်သရမ်းနေသော စုံတွဲများကိုကြည့်၍ မျက်စိရှက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းခါယမ်း၍

“ရန်ကုန်ကလူတွေ တော်တော်အရှက်ကင်းမဲ့ကြတာပဲ၊ တို့တောမှာဆိုရင် ဒီလိုလူမြင်ကွင်းမှာ ရဲရဲတင်းတင်း မနေဝံ့ပါဘူး။”

ဟု ရော့ဘ်ခေါ်၏။

သူသည် ထိုင်ခုံလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်၍ ကောင်းကင်
ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ရင်း

“နေတောင် အတော်စောင်းနေပါလား။ ဒီနေ့ည ငါ
ဘယ်မှာအိပ်ရပါ့မလဲ၊ ရန်ကုန်မှာနေပြီး ချမ်းသာကိုရှာရမှာဆိုတော့
နေရာတစ်ခုခုတော့ ရှိမှဖြစ်မယ်၊ ရန်ကုန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
လျှောက်ပြီး ကျောတခင်းစာနေရာ ရှာလို့တော့ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ငါက ချမ်းသာကိုရှာရမှာဆိုတော့ ကျောင်းရဲ့ဝေယျာဝစ္စ လုပ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်မှာ ငှားမဲ့အိမ်တွေရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊
စုံစမ်းကြည့်ရမှာပဲ”

ဟု တွေးရင်း ယန်းခြံအတွင်းသို့ လျှောက်လှမ်းလာသော
ရန်ကုန်သားလူလည်တစ်ဦးကို လက်ယပ်ခေါ်၍

“မိတ်ဆွေ... ရန်ကုန်မှာ အိမ်ငှားမဲ့အိမ်ရှိရင် ကျုပ်ကို
လမ်းညွှန်ပေးပါဗျာ၊ ကျုပ်က ဒီနေ့မှ တောကတက်လာတာဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက ဩဘာ၏ တောဆန်သော
အဝတ်အစားများကိုကြည့်၍ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး

“တောသားက အလာကြီးပါလား၊ သူကြီးသာမန်တူတယ်၊
ငွေစကြေးစပါရင်တော့ ငှားမဲ့အိမ်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပွဲစတော့

ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ရန်ကုန်မြို့၏ ထုံးတမ်း
စဉ်လာဟူ၍ ယူဆပြီး သက်ပြင်းချ၍

“ပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ငှားမဲ့အိမ်ကိုသာ လိုက်ပြီးပြ
ပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ရန်ကုန်သားလူလည်ဖြစ်ဟန်တူသူသည် ဩဘာ
အား ဘုံရင်မပန်းခြံမှ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ယူသွားလေ၏။

အမှန်စင်စစ် ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ ငှားရမ်းမည့်အိမ်
များ အလှူပယ်ပေါများပြီး ရန်ကုန်မြို့၏ လူဦးရေ သုံးသိန်းမျှသာ
ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၌ လူနေချောင်ခိုပြီး အိမ်ဆောက်၍
ငှားရမ်းစားသူ တရုတ်လူမျိုး၊ ကုလားလူမျိုးများ ပေါများလေ၏။

To Let ငှားရန်ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့် အိမ်များ
ရန်ကုန် မြို့အနှံ့အပြား၌ ရှိလေ၏။

ရန်ကုန်သားလူလည်သည် ဩဘာအား ဦးဆောင်ခေါ်သွား
ပြီး To Let ဟု ရေးသားထားသော အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့၌ရပ်ကာ

“ဟောဒီအိမ်က ငှားမဲ့အိမ်ပဲဗျို့၊ ကဲ... ငှားမဲ့အိမ်ကို လိုက်

ပိုးပေးတဲ့အတွက် ပွဲခတ်မီးပေး”

ဟု လက်ဝါးပြန့်တောင်းလေ၏။

ဩဘာသည် ရန်ကုန်သားလူလည်၏ အမူအရာကိုကြည့်၍
မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍

“ငှားမဲ့အိမ်ကို လိုက်ပို့တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဈေးတည်
မတည့် မသေချာသေးဘဲ ပွဲခတ်မီးပေးရမှာလား၊ တစ်ပြားပဲပေး
မယ်၊ ယူချင်ယူ၊ မယူချင်နဲ့တော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ရန်ကုန်သားလူလည်သည် မကျေမချမ်း
ရေရွတ်၍ ပိုက်ဆံတစ်ပြားကို ဆတ်ခနဲယူကာ ထိုနေရာမှ ထွက်သွား
လေ၏။

ဩဘာသည် ငှားရန်ဟု ရေးသားထားသော အခန်းရှေ့တွင်
ရပ်၍ တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရာ အိမ်ရှင်တရုတ်မကြီးတစ်ဦး ထွက်
လာသဖြင့် အိမ်ငှားချင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အိမ်ရှင်တရုတ်မကြီးသည် ဖော်ရွေစွာညှဉ်ခံ၍
အိမ်လခ တစ်လလျှင် (၁၅) ကျပ်လျှင် ငှားနိုင်ကြောင်း ပြောလေ
၏။

တရုတ်မကြီး၏အိမ်မှာ ဒုတိယထပ်တွင်ရှိပြီး အိမ်ထောင်
ပရိဘောဂအပြည့်အစုံပါရှိသဖြင့် နှစ်သက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဩဘာက ငှားရမ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုလေ
၏။

ထို့ခေတ်က အိမ်ခန်းငှားရမ်းရာ၌ စပေါ်ငွေပေးရခြင်းမရှိဘဲ
အိမ်ပေါ်သို့တက်၍နေပြီး တစ်လပြည့်သောအခါမှပင် အိမ်လခကို
ပေးရလေ၏။

ဩဘာသည် တရုတ်မကြီးနှင့် စကားပြောဆိုရင်း မိမိကို
ရန်ကုန်သား လူလည်တစ်ဦးက ပွဲခယူသွားကြောင်း ပြောဆိုလေရာ
တရုတ်မကြီးသည် သဘောကျလွန်းသဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောလေတော့၏။

ဩဘာသည် အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ အိပ်ရာပေါ်
တွင် လှဲ၍ ခဏမျှမှားနေပြီး သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချကာ

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးကိုတော့ ရောက်ပြီ၊ နေရာတစ်ခုလည်း
ရပြီ၊ ချမ်းသာ... မင်း ဘယ်မှာလဲ၊ မင်းကို မတွေ့တွေ့အောင်
ရှာတော့မယ်”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေတော့၏။

ဩဘာသည် ညနေသို့ရောက်သောအခါ ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ လှည့်လည်ရန် စီစဉ်လေ၏။

သူ၏ညီ ချမ်းသာသည် အလွန်အပျော်အပါးမက်ပြီး မိန်းမ ပွေ့သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ချမ်းသာအားရှာလိုလျှင် ရန်ကုန်မြို့ထဲရှိ အပျော်အပါးစုံလင်ရာ နေရာများသို့ သွားရောက်ရှာဖွေရန် ကြံစည် လေ၏။

ဩဘာသည် ထိုရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အိမ်အောက်သို့ဆင်းခဲ့ပြီး နောက် တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ဦးအား ခေါ်၍

“ ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ အပျော်အပါး အပေါဆုံးက ဘယ်မှာ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ဘိန်းစားက ဩဘာကို အကြောင်ကြောင် ကြည့်၍

“ ကိုယ့်လူမှာ ပိုက်ဆံပါရင်တော့ တရုတ်တန်းကိုသွား၊ တရုတ်တန်းမှာ ပိုက်ဆံရှိရင် နတ်ဘုံနတ်နန်းပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် တရုတ်ဘိန်းစားအား ပိုက်ဆံ တစ်ပြားပေး၍ တရုတ်တန်းသို့ လမ်းညွှန်ခိုင်းပြီး ထွက်ခဲ့လေတော့ ၏။

တရုတ်တန်းသို့ရောက်သောအခါ များစွာသော တရုတ် ဟိုတယ်များကို တွေ့ရလေ၏။

(မှတ်ချက် ။ စဉ့်လိုနီခေတ်က တရုတ်တန်း၌ တရုတ်အမျိုးသားပိုင် ဟိုတယ်များစွာရှိပြီး ထိုဟိုတယ်များ၌ အရက်၊ ဘိန်း၊ ပဲ၊ မိန်းမ စသည့် ပျော်ရွှင်စရာများ စုံလင်စွာ ရရှိနိုင် ကြောင်း ဗဟုသုတအဖြစ် မှတ်သားဖူးပါ၏။)

စာရေးသူ

ဩဘာသည် တရုတ်တန်းသို့ရောက်သောအခါ စည်ကား သော ဟိုတယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ထိုဟိုတယ်အတွင်းရှိ စားပွဲခိုင်းများ၌ မိန်းမပျိုတစ်ဦးစီ

၈၂ မင်းမြတ်သူရ

စောင့် ကြိုနေပြီး လာရောက်စားသောက်သူများကို ဧည့်ခံလေ၏။

ဩဘာသည် ဟိုတယ်အတွင်းသို့ဝင်ရောက်သွားလေရာ ဩဘာ၏ တောဆန်သော အဝတ်အစားများကြောင့် မိန်းမပျိုများ သည် အကြောင်ကြောင် တောသားတစ်ယောက်ဟု ယူဆကာ ရယ်မောကြကုန်၏။

သို့သော် တရုတ်ဟိုတယ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဧည့်သည်ကို ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံရသည့် ဓလေ့ထုံးစံရှိလေရာ လွန်စွာ အသားဖြူ၍ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်တင်းသော မိန်းမတစ်ဦးက ပြုံး၍ သော အမူအရာဖြင့်

“ မောင်လေး... ဒီမှာထိုင်ပါ။ စားချင်တာရှိရင် အစ်မကို ဖြောပါ။ အစ်မ မှာပေးပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ဩဘာ ထိုင်နံ့ထိုင်ပြီး သောအခါ အနီးသို့ ပူးကပ်စွာရပ်၍

“ ဘီယာလား၊ ဝီစကီလား၊ အမြည်းရော ဘာနဲ့စားမှာလဲ၊ ကြက်ကင်၊ ခိုကင် အစုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် လက်ငှေ့သမားပီပီ အရက်သေစာ သောက် စားလေ့ရှိသူမဟုတ်သော်လည်း သူ့အရပ်နှင့် သူ့ဇာတ်ပေပဲဟု

တွေ့ကာ ဘီယာနှင့် ခိုကင်ကို မှာလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဟိုတယ်မယ်မိန်းမသည် ဩဘာသောက်ရန် ဘီယာပုလင်းကို ဖောက်ပေးလေ၏။ ခိုကင်ကိုလည်း ပဲ့ပေးလေ၏။

ဩဘာသည် မိမိအား ပွတ်သီးပွတ်သပ်ပြုလုပ်ရန် ကြိုးစား သော မိန်းမကို အသာအယာတွန်းမယ်၍ ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာ အကြောင်းကို စတင်စုံစမ်းလေ၏။

သို့သော် ထိုမိန်းမသည် ဩဘာနှင့် အလုပ်ဖြစ်ပုံမရသဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပြီး ချမ်းသာ၏အကြောင်းကို မသိဘူး ဟုသာ ငြင်းဆိုနေလေ၏။

ဟိုတယ်သို့ လာရောက်စားသောက်သူများနှင့် အလုပ် ဖြစ်သွားသော ဟိုတယ်မယ်များသည် ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်း များသို့ တက်ကြလေ၏။

ဩဘာသည် ညီဖြစ်သူ၏အကြောင်းကို စုံစမ်း၍မရသဖြင့် ဟိုတယ်အတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။

A

ဟိုတယ်၏အပြင်ဘက်၌ ခရီးသည်များကို စောင့်ကြည့်
သော ရထားလုံးများရှိလေ၏။

ဩဘာသည် ရန်ကုန်မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ချင်သေးသဖြင့်
ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားအား တစ်ကျပ်ပေး၍ မြို့အနှံ့ လှည့်
ခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ ကုလားသည် သီချင်းတအေးအေးဖြင့် မြို့အနှံ့
လှည့်လည်လေတော့၏။

ဩဘာသည် ရထားလုံးစီး၍ ရန်ကုန်မြို့၏ညရွာခင်းကို
လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် ညဉ့်နက်သော
အချိန်ရောက်သည့်တိုင် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေကြောင်း တွေ့ရ
လေ၏။

ရထားလုံးမောင်းသော ကုလားသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲရှိ လမ်း
များအနှံ့ လှည့်လည်မောင်းနှင်ပေးလေ၏။

ထိုသို့မောင်းနှင်ရင်း မြို့တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ လမ်း
ကြားတစ်ခုအတွင်းမှ မိန်းမပျိုတစ်ဦး ပြေးထွက်လာပြီး ဩဘာရှိသော
ရထားလုံးပေါ်သို့ တက်ရန်ကြိုးစားလေ၏။

မိန်းမပျို၏အနောက်မှ လိုက်လာသော ယောက်ျားသားလေး
ငါးယောက်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုယောက်ျားများသည် မိန်းမပျိုကို ဒုက္ခပေးလိုသော
ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြေးလိုက်လာပုံရ၏။

ဩဘာသည် မိန်းမပျိုအား ကယ်တင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ရထားလုံးတံခါးကို ဖွင့်ကာ မိန်းမပျိုကို ဆွဲတင်လေ၏။

ထိုအခါ ရထားလုံးကုလားသည် ထိတ်လန့်သော အမူအရာ
ပြု၍

“ မတင်နဲ့၊ မတင်နဲ့ ”

ဟု အော်ဟစ်တားဆီးလေရာ ဩဘာက ကုလား၏စကား
ကို နားမထောင်ဘဲ မိန်းမပျိုကိုဆွဲတင်၍

“ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီတာ ငါတို့မြန်မာတွေအလုပ်
ကွ၊ စကားမရှည်နဲ့ ”

ဟု ပမာမခန့် ပြန်လည်ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကုလားသည် မထူးတော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ရထားလုံးကို သာ ခွာစုံပစ်၍ မောင်းနှင်လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ မိန်းမပျို၏အနောက်သို့လိုက်လာ သူများသည် မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ဆဲဆိုပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရထားလုံးမောင်းနှင်သော ကုလားသည် ကန်တော်ကြီးသို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံးကိုရပ်၍

“အစ်ကိုတော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ လူမိုက်စိုင်းလေးတို့လူစုနဲ့ ရန်ငြိုးဖို့လိုက်မိပြီ”

ဟု အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် ပြောလေရာ သြဘာက

“စိုင်းလေးမကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို မတရားအနိုင်ကျင့်နေတာ ငါ ကြည့်မနေနိုင်ဘူးကွ၊ နေပါဦး၊ စိုင်းလေးဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်လောက်မိုက်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ရထားလုံးကုလားက သြဘာကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အစ်ကိုက စိုင်းလေးအကြောင်းကို မသိဘူးပေါ့၊ စိုင်းလေး

က တရုတ်တန်းလူမိုက်ဗျ၊ သူ့အသက်က ငယ်ငယ်ရှိသေးတယ်၊ လူကလည်း လူစလံလေး၊ ဒါပေမဲ့ တရုတ်သိုင်းတတ်ပြီး မိုက်ခုံတဲ့ သတ္တိရှိလို့ လူမိုက်ဘိုးအကြီးတွေကတောင် လက်မြှောက်ထားရ တယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ကုလား၏စကားကို ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ မိမိကယ်တင်သော မိန်းကလေးဘက်လှည့်ကာ

“ညီမရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမပျိုက မျက်ရည်များကျ လာပြီး ချိုင့်ဝိုက်ကာ

“ညီမရဲ့ဇာတိက တွံတေးဘက်ကပါ၊ မိဘတွေ မရှိတော့ ပါဘူး၊ အဘိုးဆီက ဂီတအမွေရလို့ စောင်းကောင်းကောင်းတီးတတ် ပါတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က လူတစ်စု ကျွန်ုပ်တို့မြို့ကိုရောက်လာ ပြီး စောင်းတီးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေပါတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ညီမနဲ့တွေ့ပြီး လူကြီးလူကောင်းတွေကို စောင်းတီး ပြေဖျော်ရမယ်ဆိုလို့ သူတို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်ကို ရောက်တော့ တရုတ်ဟိုတယ်မှာ အရက်သမားတွေကို ပြေဖျော်ရ ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တွံတေးကိုပြန်ဖို့ကြိုးစားတုန်း ဒီနေ့ည ဟိုတယ်

ပိုင်ရှင် တရုတ်ရဲသားအကျင့်က ဇော်ကားလို့ ထွက်ပြေးရင် အစ်ကို တို့နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။”

ဟု ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက မိန်းမပျို၏ ဒုက္ခများကို နားလည် စာနာမိသွားပြီး ကရုဏာသက်ဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် သင်္ဘောဆိပ်ကနေ တွဲတေးပြန်လို့ ရပြီ။”

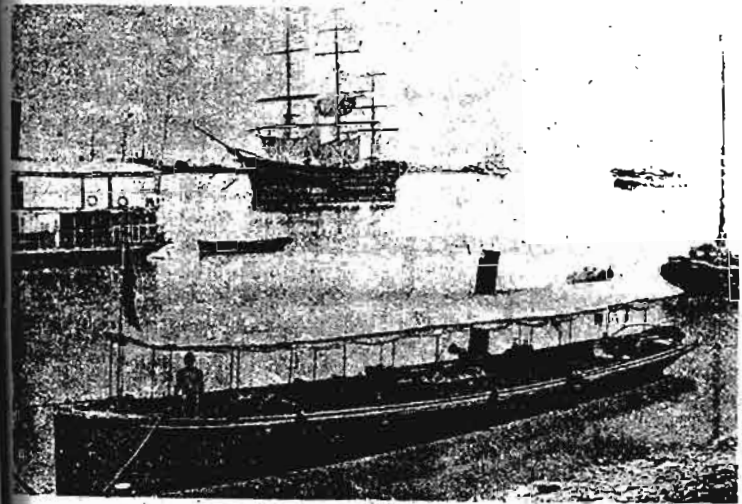
ဟု ပြောလေရာ မိန်းမပျိုက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြု၍

“သင်္ဘောဆိပ်ကိုသွားရင် လူမိုက်တွေနဲ့တွေ့မှာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီနေ့ညဘဲ ဒလဘက်ကူးချင်တယ်၊ ဒလဘက်မှာ ညီမရဲ့ အမျိုးတွေရှိတယ်၊ အမျိုးတွေဆီကိုရောက်ရင်တော့ လူမိုက်တွေ မလိုက်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် မိန်းမပျိုအား ဒလဘက်သို့ကူးသန်းရန် ဆိပ်ကမ်းသို့ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးပြီး သမ္ဗန်တစ်စီးကို ငှားရမ်းပေး ခဲ့လေ၏။

မိန်းမပျိုသည် သမ္ဗန်တက်ခါနီးတွင် ဩဘာ၏ကျေးဇူးကို တစ်သက်မမေ့နိုင်ကြောင်း အတန်တန်ပြောလေ၏။

၁၈၈၀ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်း

မိန်းမပျို၏သမ္ဗန်ကူးသန်းသွားသောအခါ ဩဘာက ရထား လုံးကုလားအား ပိုက်ဆံမည်မျှပေးရမည်နည်းဟု မေးမြန်းလေရာ ကုလားက

“ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မပေးပါနဲ့တော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီနေ့ည အစ်ကိုနဲ့ ရင်းနှီးလိုက်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် အမြတ်ထွက် ပါတယ်၊ အစ်ကိုလို သတ္တိရှိပြီး မိုက်ဝံတဲ့လူမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင် တယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် ရာဂျစ်ပါ၊ အစ်ကိုနာမည် ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ရာဂျစ်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်၍

“ ငါနာမည် သြဘာလို့ခေါ်တယ် ”

ဟု ပြောပြလေ၏။

သြဘာသည် ရာဂျစ်ကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ကျွမ်းကျင်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး အလိုရှိနေသဖြင့် ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့် ဖြစ် သွားလေ၏။

ထို့နောက် ရာဂျစ်သည် သြဘာနေထိုင်ရာ ဝန်းထိုးတန်းအိမ် ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

သြဘာသည် မိမိ အသစ်စက်စက် ငှားရမ်းထားသောအခန်း ကို ပြသရန် ရာဂျစ်အား ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေ၏။

သြဘာက အိမ်တံခါးဖွင့်၍ မီးခလုတ်နှိပ်လိုက်သောအခါ အခန်းထဲတွင် လှသုံးယောက်ရောက်နေသဖြင့် အံ့သြဖွယ် မြင်တွေ့ ရ၏။

လူစိမ်းများ၏လက်ထဲတွင် ဇာတိတုတ်ကိုယ်စီ ကိုင်ထား ကြပြီး ငှင်းတို့သည် သြဘာကိုမြင်သောအခါ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားပြီး လူတစ်ဦးက

ဝေတနာတပေ

“ ဪ... သူရဲကောင်းကြီးပြန်လာပြီ ကိုယ့်မဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ ဝင်ရှုပ်ချင်တဲ့ကောင်၊ သေသေတော့ ”

ဟု ကြုံးဝါးကာ သြဘာအား ဇာတိတုတ်ဖြင့် ဝင်ရောက် ရိုက်နှက်လေ၏။

သြဘာသည် ထိုသူ၏တုတ်ချက်ကိုရှောင်တိမ်းပြီး ရင်ဝကို ဒူးဖြင့်တိုက်ချလိုက်၏။

ကျန်လူနှစ်ဦးမှာလည်း သြဘာကို ဇာတိတုတ်များဖြင့် ဝင် ရောက် ရိုက်နှက်လေ၏။

သြဘာသည် ထိုလူများ၏ရိုက်ချက်ကို ရှောင်တိမ်းပြီး လက်သီး၊ တံတောင်တို့ကို အာရုံပြုပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေရာ ထိုသူများ မခံနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ကမူးရူးထိုး ဆင်းပြေးကြ လေ၏။

ထိုအခါ ရာဂျစ်က ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်

“ လူမိုက်တွေ အစ်ကို့အိမ်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်လာ ပြီ၊ အစ်ကို အိမ်မှာနေလို့မရတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် အနီးသို့ အိမ်ရှင်တရုတ်မကြီး ရောက်ရှိလာပြီး သြဘာကို ဒေါသတကြီးကြည့်၍

ဝေတနာတပေ

“မင်း အတော်စွပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ လူစိုက်တွေ လာရှာသွားတယ်၊ မင်းကို အိမ်မှာမထားဝံ့တော့ဘူး၊ ငါ့အိမ်က ထွက်သွား”

ဟု မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

ဩဘာသည် အကြောက်လွန်နေသော တရုတ်မကြီးကို စောဒကမတက်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်မှ အထုပ်အပိုးဆွဲ၍ ဆင်းခဲ့လေတော့၏။

ဩဘာကို ရာဂျစ်က ရထားလုံးဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး နောက်

“လောလောဆယ် အစ်ကိုအတွက် နေရာအခက်အခဲရှိရင် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်က ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီကို ပို့ပေးမယ်၊ အဲဒီကောင်လေးက ကျွန်တော်တို့ခြံက နွားနို့ယူပြီး မြို့ထဲမှာ လိုက်ပို့တဲ့ကောင်လေးပဲ၊ ကောင်လေးရဲ့အိမ်မှာ အစ်ကို နေလို့ရတယ်၊ ကောင်လေးက မိဘမရှိဘဲ တစ်ယောက်တည်း နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ရန်ကုန်မြို့ကို ကျွမ်းကျင်သူ မဟုတ်သဖြင့် ရာဂျစ်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊ မလွှဲကုန်းဘူတာအနီးရှိ တဲအိမ်ကလေးရှေ့သို့ရောက်လျှင်ရထားလုံးကိုရပ်၍ အသံပြုလိုက်ရာ

တဲအိမ်ကလေးအတွင်းမှ မီးအိမ်လင်းလာပြီး လူငယ်လေးတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။

ရာဂျစ်က အကျိုးအကြောင်းကို အတိုချုပ်ပြော၍ တစ်ညခန့် အိပ်လိုကြောင်း ပြောလေရာ သဘောကောင်းဟန်ရှိသော လူငယ်လေးက

“ကျုပ်ရဲ့အိမ်မှာ တစ်ညမဟုတ်ဘူး၊ ကြိုက်သလောက် အိပ်နိုင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ ကျုပ်က ဆင်းရဲတော့ ဧည့်ဝတ် မကျေပွန်မှာ စိုးရိမ်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဩဘာအား သူ၏အိမ်ထဲသို့ ဦးဆောင်၍ ခေါ်ယူသွားလေ၏။ ထိုအနိမ့်မှာပင် တဲကလေးအရှေ့၌ အိပ်စက်နေသော အမွှေးစုတ်ဖွားခွေးကလေးက ဩဘာကိုကြည့်၍ ဟောင်လေတော့၏။

လူငယ်လေးက ခွေးကလေးကိုကြည့်၍

“မိမိုး မဟောင်နဲ့ ဒါ ငါတို့ရဲ့ဧည့်သည်ကွ ”

ဟု တားဆီးလိုက်သောအခါမှပင် ခွေးကလေးသည် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

ရာဂျစ်ပြန်သွားသောအခါ လူငယ်လေးသည် ဩဘာအိမ်

စက်ရန် ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။

ဩဘာသည် မအိပ်စက်ချင်တော့သဖြင့် လူငယ်လေးနှင့် စကားပြောဆိုလေရာ လူငယ်၏အမည်မှာ တိုးအောင်ဟု သိရ၏။

တိုးအောင်က ဩဘာ၏ ဘဝနောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ ဩဘာက သူ၏ဘဝဇာတ်လမ်းကို လက်တွေ့သမားဘဝမှ စ၍ မြန်မာပြည်အနှံ့ လှည့်လည်သွားလာပြီး ဖခင်ကြီး၏ဆန္ဒအရ ညီဖြစ်သူကို လိုက်လံရှာဖွေကြောင်း စီကာပတ်တုံး ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ တိုးအောင်က ဩဘာအား စားသောက်ရန် ရေခွေးကြမ်း၊ ထန်းလျက်၊ ပဲလှော် စသည်တို့ကို စီစဉ်ပေးရင်း ဩဘာက အားကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကိုတဝက စွန့်စားခန်းတွေ အပြည့်ပါလားဗျ၊ မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်ပြီး လက်တွေ့ထိုးရုံမကဘူး၊ နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ လှည့်ပြီး သတ္တိပြနိုင်ခဲ့တယ်၊ အစ်ကိုရဲ့ဘဝမျိုးကို အားကျတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လည်း လက်တွေ့ဝါသနာပါလို့ ရန်ကုန်မှာ ပွဲဖြစ်တိုင်း မလွတ်တမ်း ကြည့်တယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ အစ်ကိုရဲ့ညီကိုရှာဖို့ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်တော့ ဘာတွေဆက်ဖြစ်လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဩဘာက ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်ရင်း

“အစ်ကို ရွာကထွက်ပြီး လှိုင်မြစ်အနီးက ရွာကြီးတစ်ရွာမှာ တစ်နှစ်နီးပါး ဇာတ်ကြီးဆယ်သွဲ့ ဖန်းချီကားတွေ ရေးဆွဲနေခဲ့တယ်၊ ဒီနေ့နံနက် ရန်ကုန်ကိုရောက်တော့ ဖန်းဆိုးတန်းလမ်းမှာ အိမ်တစ်လုံးငှားရမ်းခဲ့တယ်၊ ညနေကိုရောက်တော့ တရုတ်တန်းက ဟိုတယ်တွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ရှာဖွေရုံရထားလုံးငှားပြီး ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ လှည့်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ ရာဂျစ်နဲ့လည်း ဒီနေ့ညမှ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တာကွ၊ ဒီလိုနဲ့ ညဉ့်ပိုင်းကိုရောက်တော့ ဒုက္ခသည်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးရင်း တရုတ်တန်းလူမိုက်တွေနဲ့ ရန်ကြီးပွဲခဲ့ရတယ်”

ဟု အစချီကာ ယနေ့ညဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ပေါင်းစုံကို ပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ ဩဘာ၏စကားဆုံးသည်နှင့် တိုးအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“အစ်ကိုကတော့ ဘယ်ကိုရောက်ရောက် စွန့်စားဖို့က ပါနေပြီ၊ အစ်ကို ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်ကိုရောက်တယ်၊ ဒီနေ့ပဲ ရှာဖွေရုံရထားလုံးငှားမိတ်ဆွေဖြစ်တယ်၊ ဒုက္ခသည်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပြီး လူမိုက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတယ်၊ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်တယ်၊ တရုတ်တန်းက လူမိုက်စိုင်လေးအကြောင်းကို ကျုပ် ကြားဖူးတယ်၊ သူက တရုတ်သိုင်းတတ်လို့ ဘဝင်မြင်ပြီး

၉၆ မင်းမြတ်သူရ

မိုက်ရိုင်းနေတာဗျ။ လူကတော့ လူမလဲလေးပါ။ အစ်ကို့လောက်လည်း ဗလမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သတိတော့ထား အစ်ကို၊ လူမိုက်စိုင်လေးနဲ့ ရန်ငြိုးဖွဲ့တဲ့လူတိုင်း ဒုက္ခရောက်ရတာပဲ။ ပုလိပ်တွေကလည်း စိုင်လေးကို မထိဝံ့ကြဘူး။ စိုင်လေးရဲ့နောက်မှာ တရုတ်သူဌေး ကျင်ဝှက်ရှိနေတယ်။ သူဌေးကျင်ဝှက်က မင်းပေါက်စိုးပေါက်ဗျ။ သူက အရာရှိကြီးတွေကို အိမ်ခေါ်ပြီး အမြဲပြုစုလေ့ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုကို ကျွန်ုပ် မြင်မြင်ချင်း ခင်မိတယ်။ အစ်ကို ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ နေချင်သလောက်နေပါ။ ကျွန်ုပ်က မိဘမရှိဘူး။ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရာဂျစ်တို့ခြံက နွားနို့ကို စက်ဘီးတစ်စီးနဲ့ယူပြီး လိုက်ပို့ရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တုံးခေါက်သံကြားရသဖြင့် တိုးအောင်က

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း မိုးလင်းနေပြီ၊ ကျုပ် နွားနို့ပို့မဲ့အချိန်ကို ရောက်နေပြီ၊ အစ်ကို အိပ်ချင်ရင်အိပ်လိုက်ပါ။ ကျုပ် ပြန်လာမှ အစ်ကိုကိုနှိုးပြီး နံနက်စာစားမယ်”

ဟု ပြောကာ နွားနို့ပုံးတင်ထားသော စက်ဘီးကိုတွန်း၍ အိမ်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ဩဘာသည် မအိပ်စက်နိုင်သေးဘဲ တံနံရံကို မှီထိုင်၍
“ရန်ကုန်မြို့ကိုရောက်တာ တစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်၊
ပြဿနာတွေ စုံသွားပါလား၊ နောက်ရက်တွေမှာ ဘာတွေဖြစ်ဦးမလဲ
မသိဘူး၊ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်ပါတော့၊ အဖေ့ရဲ့ဆန္ဒအရ ချမ်းသာကို
ဆက်ရှာရမှာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

A

၆၀ ယ်စာ၊ နာဂြံပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အသောကလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အတန်ကြာသောအခါ တိုးအောင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာ၏။

တိုးအောင်နှင့်အတူ သြဘာစားသောက်ရန် လက်ဖက်ရည်
နှင့် နံပြားများ ဝယ်ယူလာ၏။

နံနက်စာစားပြီးသောအခါ ရေဈေးကြမ်းအိုးတစ်အိုးတည်ပြီး
လက်ဖက်ရည်ကျကျခပ်ကာ သောက်ကြလေ၏။

ဧည့်သည်ကြီး သြဘာက

“ ဒီနေ့ အစ်ကိုရဲညီကိုရှာဖို့ ရန်ကုန်မြို့ထဲ လှည့်ချင်တယ်
ကွာ ”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က မျက်မှောင်ကြွတ်၍

ဝေတနာတပေ

“ ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကို၊ လွန်ခဲ့တဲ့ညက တရုတ်တန်း
လူမိုက် စိုင်လေးတို့အဖွဲ့နဲ့ အစ်ကို ရန်ငြိုးဖြူးခဲ့တယ်လေ၊ ဒီနေ့
ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက လက်သီးဆုပ်၍

“ လူမိုက်ဆိုတဲ့ကောင်တွေကို အစ်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူးကွာ၊
ဒီကောင်တွေနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အများနဲ့တစ်ယောက်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် အစ်ကို ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက လက်ဖျစ်တီး၍

“ အစ်ကိုရဲညီကတော့ အားရစရာပဲ၊ ဒါဆိုရင်လည်း
ဧည့်သည်ကြီးကို လှည့်ကြမယ်၊ လျှော်တန်းလမ်းမှာ စာတ်ရုံတွေ၊
ဟိုတယ်တွေ၊ မုန့်တိုက်တွေနဲ့ ဆူးလေစေတီတော်ကြီး ရှိတယ်၊
အစ်ကို ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို မပူးရသေးဘူး မဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက ခေါင်းညိတ်၍

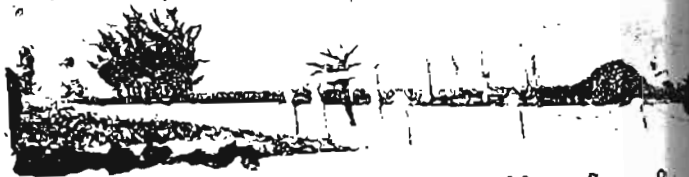
“ ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို ပူးချင်တာနဲ့ အတော်ပဲကွာ၊
ပြောနေကြတယ်၊ အခုပဲ သွားကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဝေတနာတပေ

ထို့နောက်တွင်မူ သြဘာတို့သည် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှား
ရမ်း၍ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရထားလုံးသည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်မှ မအူကုန်းကို
ကျော်လွန်ကာ ကန်တော်ကြီးစောင်းအတိုင်း မောင်းနှင်သွားလေ၏။

သြဘာသည် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်းအတိုင်း ရွှေခင်းများကို
ကြည့်ရှု၍ သဘောကျစွာ လိုက်ပါသွားလေ၏။

စေတနာစာပေ

ရထားလုံးသည် ကန်တော်ကြီးမှတစ်ဆင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်း
သို့ ရောက်သွားပြီး ရထားလုံးကို ရပ်ခိုင်းလေ၏။

တိုးအောင်သည် သြဘာကို လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ရှေ့မှ
ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

သြဘာသည် ရန်ကုန်မြို့ကြီး၏ စည်ကားသိုက်မြိုက်ပုံကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရသဖြင့် လွန်စွာအံ့သနေမိ၏။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးသည် မိမိထင်ထားသည်ထက် များစွာ
ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်သွားလာ
နေသူတိုင်း သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို ပပလွှားလွှား
ဝတ်ဆင်ကြ၏။

ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် ပိုက်ဆံသာရှိလျှင် အရာရာကို ရနိုင်၏။
သြဘာတို့သည် ဆူးလေစေတီတော်ကြီးကို တက်ရောက်၍ ဖူးမြော်
ကြ၏။

ဗိုက်ဆာလာသောအခါ မဂိုလမ်း (ရွှေဘုံသာ)ရှိ ချစ်တီး
ထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်ရောက်စားသောက်ကြ၏။

ချစ်တီးထမင်းဆိုင်၌ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တင်ပလွှတ်ခွေထိုင်၍
ဖက်နှင့်စားရခြင်းကို သဘောကျ၏။

ကုလားများသည် သြဘာတို့စားမည့် ထမင်းပေါ်သို့ ပဲဟင်း

စေတနာစာပေ

တစ်လှည့်၊ သရက်သီးသုပ်တစ်လှည့်၊ ဟင်းတစ်လှည့် ထည့်ပေးကြ၏။

ကုလားတစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လိုလေသေးမရှိအောင် ထည့်ပေးနေခြင်းကြောင့် မြန်ယက်စွာ စားသောက်နိုင်၏။

၎င်းတို့သည် နေ့လယ်စာစားပြီးသောအခါ လျှော်တန်း စာတ်ရုံရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တိုးအောင်က သြဘာ၏လက်ကို အလန့်တကြား လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး

“ဟိုက်... ဟိုမှာ လူမိုက်စိုင်လေးနဲ့ သူ့တပည့် နှစ်ယောက်ပါလား၊ အစ်ကို့ကိုမြင်ရင် ဒုက္ခပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူမိုက်စိုင်လေး ဆိုသူနှင့် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လူမိုက်စိုင်လေးကို လွန်ခဲ့သောညက သဲကွဲစွာ မမြင်ရသဖြင့် သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ စိုင်လေးသည် ကိုယ်ခန္ဓာသေးကွေးသော လူဖလဲလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တိုးအောင်က

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအချိန်မှာ လူမိုက်တွေနဲ့ ရန်မဖြစ်ရင်

အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု ရေရွတ်ကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးစေ့ကြည့်လိုက်ပြီး သုံးပေပတ်လည်ကျယ်ဝန်းသော ရုံကလေးတစ်ရုံကို မြင်တွေ့သွားပြီး

“ဟာ... အကြံရပြီ၊ အစ်ကို ဒီရုံထဲကို ဝင်လိုက်”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာ ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ရုံကလေး၏ပတ်လည်၌ ဘီလပ်ရှိ ဓာတ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီးများ၏ပုံကို ယန်းချီရေးဆွဲထားကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုစဉ် လူမိုက်စိုင်လေးတို့လူစု နီးကပ်လာသဖြင့် တိုးအောင်က သြဘာအား ထိုရုံကလေး၏တံခါးကိုဖွင့်၍ အတင်းတွန်းသွင်းလိုက်လေ၏။

သြဘာ ရုံကလေးထဲသို့ရောက်သောအခါ ရုံအတွင်း၌ မီးလင်းနေပြီး သူ၏ရှေ့၌ အောက်ပါစာကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

“သင်၏ ပကတိရုပ်သွင်ကို မြင်တွေ့လိုလျှင် ငွေသွင်းပေါက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်မူးထည့် အနီရောင်ခဲလှတ်ကို နှိပ်ပါ”

သြဘာသည် ထိုစာကိုဖတ်ရှု၍ သင်၏ပကတိရုပ်ရည်ဟူသော စာကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လူမိုက်စိုင်လေးကို မေ့လျော့

ကာ ငွေသွင်းပေါက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံတစ်မူးကို ထည့်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ ရုံလေးထဲ၌ မီးဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားပြီး ခဏ
ကြာလျှင် အံကလေးထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ထွက်ကျလာလေ၏။

ဩဘာသည် အံကလေးထဲမှ ထွက်လာသော သူ၏
ရုပ်သွင်ကို ကြည့်၍ အလွန်သဘောကျသွားလေ၏။ ဓာတ်ပုံထဲရှိ
သူ၏ ရုပ်သွင်သည် ရှည်လျားသောဆံပင်များနှင့် မုတ်ဆိတ်မွှေး၊
ပါးပြိုင်းမွှေးများရှိသောကြောင့် တောတွင်းသား အရိုင်းအစိုင်း
တစ်ယောက်နှင့် တူနေလေ၏။

ဩဘာသည် ဓာတ်ပုံရိုက်သော ရုံကလေးအတွင်းမှ အပြင်
သို့ ထွက်လိုက်သောအခါ ရုံရှေ့တွင် ခါးထောက်၍ရပ်နေသော
လူမိုက်စိုင်းလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အံ့ဩသွားလေ၏။

လူမိုက်စိုင်းလေး၏နောက်တွင် သူ၏တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော တိုးအောင်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

စိုင်းလေးသည် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် စောင့်စိုင်းနေပုံရ၏။

စိုင်းလေးသည် ဩဘာကို ရုတ်တရက် မုတ်မိပုံမရသော်
လည်း သူ၏တပည့်တစ်ဦးက ဩဘာကို သေချာစွာကြည့်၍

“ ညက ကျုပ်တို့ကိုဆော်သွားတာ ဒီကောင်ဗျ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

ကျန်တစ်ဦးကလည်း ဝင်ရောက်ထောက်ခံလေ၏။ စိုင်းလေး
က ဩဘာကိုကြည့်၍

“ ကိုယ့်လူက မဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာလည်း ဝင်ရှုပ်သေးတယ်၊
ကျုပ်လူတွေကိုလည်း ဆော်သွားသေးတယ်၊ ကိုယ့်လူ ဒီလောက်
ရဲပုံနေပုံထောက်တော့ ပညာကောင်းကောင်းရှိတယ် ထင်တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဩဘာက စိုင်းလေးကို မထီလေးစား
ကြည့်၍

“ ကျုပ်က ဒုက္ခရောက်နေသူကိုမြင်ရင် လက်ပိုက်ကြည့်
မနေတတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးဖြစ်နေ
တာကိုး၊ မြန်မာမှန်ရင် ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီတတ်တယ်၊
ရိုင်းပင်းကူညီတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်လူက မြန်မာ
အချင်းချင်း ခေါင်းပုံဖြတ်နေပုံထောက်တော့ မျိုးမစစ်ဘူးနဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူမိုက်စိုင်းလေးသည် ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲ
သွားပြီး ဩဘာအား စတင်ထိုးကြိတ်လေတော့၏။

ဩဘာက ရှောင်တိမ်းပြီး စိုင်းလေး၏လည်ပင်းကို သိုင်း
ဖက်၍ ဒူးဖြင့်တိုက်လိုက်ရာ စိုင်းလေးသည် ဓာတ်ပုံရိုက်သော
ရုံထဲသို့ ပြိုလဲကျသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာသည် ရုံကလေးအတွင်း၌ စိုင်းလေးကို

ဘယ်ညာ လက်သီးတွဲများသုံး၍ တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထိုးနှက်
လေ၏။

ဩဘာ၏ ပြင်းထန်သော လက်သီးချက်များကြောင့် ဓာတ်ပုံ
ရိုက်သော ရုံကလေးအတွင်း သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ရှမ်းသွားပြီး
ကင်မရာမှ မီးများ တပျတ်ပျတ်လင်းလက်လာ၏။

ထို့နောက် ဓာတ်ပုံများ အလိုအလျောက် တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ
ရိုက်ကူးနေလေတော့၏။

စိုင်းလေးသည် သွေးကောင်းသော လူမိုက်တစ်ဦးပီပီ
တော်ရုံနဲ့ ပြုလဲကျမသွားဘဲ ဩဘာ၏ လက်သီးချက်များကို
တောင့်ခံလေ၏။

ဩဘာကလည်း လက်ရှေ့ကျော်တစ်ဦးပီပီ ပြင်းထန်သော
လက်သီးချက်များဖြင့် တရစပ် ထိုးကြိတ်လေ၏။

ကင်မရာမှလည်း မီးများလင်းလက်၍ ဓာတ်ပုံများ တစ်ပုံပြီး
တစ်ပုံ ရိုက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး စိုင်းလေးလဲကျသွားသောအခါ စိုင်းလေး၏ကိုယ်
ခန္ဓာပေါ်သို့ ရိုက်ပြီးသားဓာတ်ပုံများ တစ်ပုံတစ်ခေါင်းပြီး ကျလာ
လေ၏။

ဩဘာသည် စိုင်းလေး၏ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် ပုံးလှမ်းနေ

သော ဓာတ်ပုံများထဲမှ တစ်ပုံကို ကောက်ယူကြည့်ရှုလိုက်၏။

ထိုအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးသံရဲရဲဖြင့် မြင်မကောင်း
အောင် ပူးရောင်နေသော စိုင်းလေး၏မျက်နှာကိုမြင်ရပြီး စိုင်းလေးကို
ဝယ်ယယ်နယ်နယ် ထိုးကြိတ်နေသော မိမိ၏ရုပ်ပုံကိုလည်း မြင်တွေ့ရ
လေ၏။

ဩဘာသည် ဓာတ်ပုံရိုက်သော ရုံကလေး၏တံခါးကို
ပြည်းညင်းခွာဖွင့်လိုက်သောအခါ မိမိကို တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်စောင့်
ကြိုနေသော စိုင်းလေး၏တပည့်နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဩဘာသည် ထိုသူနှစ်ဦးကို မထိလေးစားကြည့်၍
လက်ထဲရှိ ဓာတ်ပုံကို ၎င်းတို့မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်တွေ့ရသော စိုင်းလေး
၏ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ မျက်စိမျက်နှာပျက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေး
သွားလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့လယ်ရှိ ဓာတ်ပုံရိုက်သော ရုံကလေးအတွင်း
သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ခါပြီး ဆူညံပွက်နေသဖြင့် လာရောက်
စပ်စုလိုသော လူအများ စုပြုံရောက်ရှိလာ၏။

ထိုသူများသည် ရုံအနီးသို့ မဝံ့မရဲ ချည်းကပ်လာလေ၏။
ထိုသူများအနက် ရဲဝံ့ဟန်တူသော လူတစ်ဦးက ဓာတ်ပုံရိုက်သော

ရုံကလေး၏တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ရုံကလေးအတွင်း ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် လဲကျ
မေ့မြောနေသော လူမိုက်စိုင်းလေးနှင့် စိုင်းလေးတစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးလွှမ်း
နေသော ဓာတ်ပုံများကို တအံ့တဩ တွေ့ရလေ၏။

ညနေမစောင်းမီ ရန်ကုန်မြို့ လူမိုက်လောက၌ စိုင်းလေးကို
အမည်မသိ လူတစ်ဦးက ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုးကြိတ်သွားသော
သတင်းသည် တောမီးပမာ ဖျံ့နှံ့သွားလေ၏။

A

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ဆိုင်အမှတ်(၇) ဗဟိုရုံးကြီးလမ်းမအောက်၊ ကျောက်တန်းလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့နယ်။

စေတနာတပေ

ဩဘာတို့သည် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ရှိ တိုးအောင်၏
တဲကလေးသို့ ရထားလုံးတစ်စီး ငှားရမ်း၍ ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ တိုးအောင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်၌
လှဲချ လိုက်ရင်း

“ ရန်ကုန်က လူမိုက်လောကမှာတော့ အစ်ကိုမှာမည်
ဟိုးဟိုးကျော်သွားမှာပဲ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အစ်ကိုမှာ ရန်သူတွေ
ပတ်လည်ဝိုင်းနေပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ မတတ်နိုင်ဘူးကွာ၊ ရန်ကုန်မြို့ရောက်ကတည်းက ရန်ပွဲ
တွေပဲ ဆက်တိုက်နေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ရန်ကုန်ကနေ ပြန်ပြေး

စေတနာတပေ

www.burmeseclassic.com

ချင်းစိတ် ဖြစ်လာပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ညီချမ်းသာကိုတော့ ဖခင်ကြီးရဲ့ ဆန္ဒအရ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရမှာပဲ။”

ဟု ပြောလေတော့၏။

တိုးအောင်သည် ထိုနေ့ညစာကို ကြက်သားဟင်းချက်ပြီး ဟင်းအိုးတူးသွားသဖြင့် တရုတ်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ပြီး စားသောက် ကြလေ၏။

ထိုဆိုင်၌ အရက်ကိုပါ တွဲဖက်ရောင်းချသဖြင့် ဆိုင်တစ်ခု လုံး သောက်သုံးသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေလေ၏။

ဩဘာတို့သည် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ အစိမ်းကြော်၊ အခေါက် ကင် စသည်ဖြင့် တရုတ်စားများကို မှာယူ၍ စားသောက်ကြလေ တော့၏။

မကြာမီ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာသဖြင့် စားသောက်ရန် ပြင်ကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် လူမိုက်ဖြစ်ဟန်တူသူ လူတစ်ဦးသည် တပည့်နှစ်ဦး ခြံရံ၍ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေ၏။ ထိုလူမိုက် သည် တရုတ်ဆိုင်အတွင်း တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ကူးသန်းကာ မိုက်ကြေးခွဲနေလေ၏။

ဝိုင်းအသီးသီးရှိလူများသည် လူမိုက်ကို ကြောက်ရွံ့ဟန်ဖြင့်

စားဦးစားပျားများ ကျွေးမွေးခြင်း၊ အရက်ငှဲ့တိုက်ခြင်း၊ ငွေစကြေးစ များ ပေးကမ်းခြင်းတို့ ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ထိုလူမိုက်ကိုကြည့်၍ တိုးအောင်က မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ပါကြီးဆိုတဲ့ လူမိုက်ဗျ၊ သိပ်မိုက်ရိုင်းပြီး လက်ယဉ်လွန်း လို့ ဒီတစ်ဝိုက်မှာတော့ သူ့ကို လူတိုင်းကြောက်ကြတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် အလျှော့ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ ရန်မဖြစ်ပါနဲ့။”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

ဩဘာသည် မည်သည့်စကားကိုမျှမဆို နှစ်ခြစ်ရန်းမိုး၊ ငြိမ်နေရန်းမိုး စဉ်းစားနေလေ၏။ သူသည် ထိပ်တန်းလက်ဝှေ့ကျော် တစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် လူချင်းတူလျှင် မည်သူနှင့်မဆို ရင်ဆိုင်ဝံ့၏။

ရန်ကုန်၌ တွေ့မြင်ရသော လူမိုက်ဆိုသူများသည် လက်ဝှေ့ ကျော်တစ်ဦး၏အမြင်တွင် ဟန်သမားများသာဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ပါကြီးဆိုသော လူမိုက်သည် ဝိုင်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

လူမိုက်ပါကြီးသည် ဩဘာတို့ဝိုင်းကို မျက်လုံးဝှေ့ကြည့် လိုက်ပြီး လူစိမ်းမှန်းသိသဖြင့် မိုက်ဂုဏ်ပြပြီး အနိုင်ကျင့်လိုသော ကြောင့် လေသံမာမာဖြင့်

“ဟေ့ကောင်... မင်း ဘာကောင်လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက အခေါက်ကင်ကို တူကလေးဖြင့်ညှပ်၍
စားသောက်နေရာမှ စိတ်ကူးပေါက်သွားပြီး အိတ်ထဲရှိ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံကိုထုတ်၍ မြင်သာအောင် ထောင်ပြလိုက်ပြီး

“ ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရင် ဓာတ်ပုံထဲကိုကြည့် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ပါပြီးသည် ဓာတ်ပုံကို မျက်မှောင်ကြွတ်
၍ ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဓာတ်ပုံထဲတွင် တရုတ်တန်းလူမိုက် နိုင်လေးကို
ပယ်ပယ်နယ်နယ် ထိုးကြိတ်နေသော သြဘာ၏ရုပ်ပုံကို မြင်တွေ့ရ
သဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

လူမိုက်လောက၌ တရုတ်တန်းလူမိုက် နိုင်လေးကို တိုက်
ခိုက်သွားသော အမည်မသိလူ၏သတင်းမှာ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့
နေ၏။

ပါပြီးသည် သြဘာ၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်၍ အံ့သြ
ထိတ်လန့်သော အမူအရာဖြင့်

“ ဟင်... မင်း... မင်းက တရုတ်တန်းက နိုင်လေးကို
ဖြိုခဲတဲ့လူလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သြဘာက ပါကြီးကို မထိ

လေးစား အမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“ မင်း မျက်လုံးမပါဘူးလား၊ သေသေချာချာ ကြည့် ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

လူမိုက်ပါကြီးသည် သြဘာ၏ မထီလေးစား အမူအရာ
ကြောင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ လူမိုက်လောကသားအချင်းချင်း

ပါ။ ရန်ပြုစရာ မလိုပါဘူး။ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ပဲရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက ပါကြီးကိုကြည့်၍ ခေါင်း
ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် လူမိုက်မဟုတ်ဘူး။ လူမိုက်ဆိုတဲ့လူတွေကို ကျုပ်
သိပ်ရုံတယ်။ သူ့ကျွန်ဘဝရောက်နေတာတောင် မြန်မာအချင်းချင်း
စိုက်ကျွတ်အနိုင်ကျင့်နေတာ လူစိတ်ရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အပြုအမူ မဟုတ်
ဘူး။ တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အပြုအမူပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ လူမိုက်ပါကြီးသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်
သွားပြီး တပည့်နှစ်ဦးကို မျက်ရိပ်ပြ၍ ထိုနေရာမှ အမြန်ထွက်ခွာ
သွားကြလေ၏။

ဆိုင်အတွင်းရှိ လူများသည် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရမည်ဟု
မျှော်လင့်နေလေရာ လူမိုက်ပါကြီးတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ

ပြလိုက်သည်နှင့် အပြီးကုတ်၍ ထွက်ပြေးသွားခြင်းကို နားလည်နိုင်အောင် ရှိနေလေ၏။

ဩဘာကိုလည်း အထူးအဆန်းသတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့သို့ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

ဩဘာတို့သည် လူအများ ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေခြင်းကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုသာ အားပါးတရ စားသောက်နေလေ၏။

ဩဘာတို့စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် အနီးသို့ရောက်လာပြီး ရိုက္ခိုးသောအမူအရာဖြင့်

“ ဝဆိုင်မှာ အမြဲလာစားပါ ဆရာ၊ ဆရာတို့ကို ပိုက်ဆံမယူပါဘူး၊ ဝဆိုင်ကိုသာ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

တရုတ်ကြီးသည် ဩဘာအား လူမိုက်တစ်ဦးဟု မှတ်ယူပြီး ကျွေးမွေးခြင်းဖြစ်၏။

ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ထောင်ကဲက ကျုပ်ကို လူမိုက်ဆင်လို့ အလကားကျေတာလား၊ ကျုပ် လူမိုက်မဟုတ်ဘူး၊ သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုလည်း အလကားမစားတတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံမယူပါ ”

ဟု ပြောကာ ကျသင့်ငွေကို စားပွဲပေါ်သို့ချ၍ တိုးအောင်ကို လက်ဆွဲပြီးထွက်ခဲ့ရာ ဆိုင်ရှင်တရုတ်ကြီးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

အပြန်လမ်းသို့ရောက်သောအခါ ဩဘာသည် ကြယ်များလင်းလက်နေသော ကောင်းကင်ကို ငေးမောကြည့်၍

“ ငါ ဒီအတိုင်း ရန်ကုန်မှာဆက်ပြီး ရန်ပွဲတွေဆင်နေရင်တော့ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ငါ့ညီကိုမရှာနိုင်ဘဲ ထောင်နန်းမဲ့ဘဝကို ရောက်တော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ်စိတ်ကိုယ်ထိန်းပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေမှဖြစ်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ဩဘာသည် ထိုနေ့မှစ၍ တိုးအောင်၏ခြံကလေး၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ခဲ့၏။

သူသည် တိုးအောင်နှင့်နေထိုင်ရင်း ဆယ်ရက်ခန့် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ မထွက်ဘဲနေ၏။

ထိုရက်များအတွင်း အားလပ်နေသဖြင့် လက်ရေပညာကို လေ့ကျင့်နေလေ၏။

ဆယ်ရက်ပြည့်သောနေ့တွင် ဩဘာသည် ပျင်းရိကြီးငွေ့သလို ဖြစ်လာသဖြင့် တိုးအောင်ကိုခေါ်ကာ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့

၁၁၆ မယ်မြတ်သူရ

သွားရောက်ပူးမြော်လေ၏။

ရွှေတိဂုံဘုရားမှ ပြန်လာသောအခါ ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ ကွက်လပ်ကြီး၌ လူများစုဝေးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

လူအုပ်ကြီး၏အနီး၌ လွန်စွာကြီးမားသော ဖျင်စကြီးပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော စိတ်ဝင်စားဖွယ် မျက်လှည့်ပြကွက်များ၊ ဆက်ကပ် ပြကွက်များကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာသည် တိုးအောင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ လူအုပ်ကြီးက ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဖျင်စပေါ်မှာရေးထား တာကတော့ မျက်လှည့်ပွဲ၊ ဆက်ကပ်ပွဲပုံတွေပါလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တိုးအောင်က

“ အစ်ကို အရိပ်ပြပွဲ မကြည့်ဖူးဘူး၊ ဒီနေ့ည အရိပ်ပြပွဲ ကြည့်ရအောင် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အရိပ်ပြပွဲအကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ တိုးအောင်က အရိပ်ပြပွဲ ဆိုသည်မှာ ကွက်လပ်ထဲ၌ ပိတ်ကားထောင်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် လှုပ်ရှားမှုပုံရိပ်များကို ပိတ်ကားပေါ်၌ ပြသခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့ရှိလူများ အလွန်နှစ်သက်ကြကြောင်း ရှင်းပြလေ၏။

ဝေတနာစာပေ

(မှတ်ချက် ။ ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့၌ ရုပ်ရှင်ရုံများ မရှိကြသေး ပါ။ နိုင်ငံခြား ကမ္ဘာလှည့်ရုပ်ရှင်ပြသော အဖွဲ့များ ရန်ကုန်မြို့ကို ၁၉၀၁ ခုနှစ်မှ စတင်ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း မှတ်သားဖူးပါသည်။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်ပြသောအဖွဲ့ များသည် ညအချိန် ကွင်းပြင်၊ လဟာပြင်များ၊ အရိပ် ကောင်းသော လမ်းကြိုလမ်းကြားများ၌ လှည့်လည် ၍ ပြသလေ့ရှိပါသည်။ ၎င်းတို့ပြသော ရုပ်ရှင်ကား များမှာ အသံတိတ်ကားများသာဖြစ်ပြီး အနောက်တိုင်း နိုင်ငံရှိ လက်တွေ့များ၊ မျက်လှည့်ပွဲများ၊ ဆက်ကပ်ပွဲ များ စသည့်ဗြေဖျော်ပွဲများနှင့် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ထင်ရှား သော တံတားကြီး၊ တိုက်တာအဆောက်အဦး များ၊ မီးရထားများ၊ သင်္ဘောများ စသည်ဖြင့် စုံလင် အောင် ပြသသည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန် ဗုဒ္ဓသည် ကမ္ဘာလှည့် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့များပြသသော ရုပ်ရှင် ဓာတ်ကားတို့များကို အလွန်နှစ်သက်ပြီး အရိပ်ပြပွဲဟု အမည်ပေးကာ ရုံဝင်ကာ တစ်မတ် (လေးပဲ/ဆယ့် ခြောက်ပြား)ပေးကာ အလှအယက်ကြည့်ရှုကြပါ၏။

စာရေးသူ

ဝေတနာစာပေ

ဩဘာသည် ၎င်းတစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြည့်ပူးသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတိုများကို ကြည့်ရှုပြီး အလွန် အံ့သြနေလေ၏။

မိမိတို့မြန်မာများ သူ့ကျွန်ဘဝရောက်နေချိန်၌ အနောက်တိုင်း နိုင်ငံများ အကြီးအကျယ် ဖွံ့ဖြိုးနေလေပြီ။

မိမိတို့ကို ကိုလိုနီကျွန်မြဲထားသော ဗြိတိသျှတို့အား တော်လှန်ရန် တဖြည်းဖြည်း ပိုခက်ခဲလာကြောင်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။

မီးချားလင်းလာသဖြင့် ဩဘာသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးစော့ကြည့်လိုက်ရာ မိမိ၏နံဘေး၌ထိုင်နေသော ချောမော လှပသည့် မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်တွေ့လိုက်လေ၏။

ထိုမိန်းမသည် မိမိသိကျွမ်းပူးသော မိန်းမဖြစ်သဖြင့် အလွန် အံ့သြသွားလေ၏။

မိန်းမလှသည်လည်း ဩဘာကိုမြင်သောအခါ မျက်လုံးဝိုင်း သွားပြီး ယိုးဒယားဘာသာဖြင့်

“ရှင် လူစွမ်းကောင်း မဟုတ်လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာသည် ယိုးဒယားမြန်မာနယ်စပ်၌ လက်မဝှံ့များ လှည့်လည်ထိုးသတ်ပူးသဖြင့် ယိုးဒယားစကားကို အနည်းငယ်တတ်

၏။

ထို့ကြောင့် အံ့သြဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ဩဘာပါ။ သီရိဒေဝီက ဘယ်လို လုပ်ပြီး မြန်မာပြည်ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီဆိုသော မိန်းမလှက ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးစော့ ကြည့်၍ ဩဘာ၏လက်ထဲသို့ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကို ထိုး ထည့်လိုက်ပြီး

“အရိပ်ပြွယ်မှာ ကျွန်မအကြောင်းကို ရှင်ကိုမပြောချင်ဘူး။ ကျွန်မမှာ အန္တရာယ်တွေရှိတယ်။ ဟော့ဒီစာရွက်ထဲမှာ ကျွန်မလိပ်စာ ပါတယ်။ ရှင် လိပ်စာအတိုင်း နောက်နေ့မှာ ဆက်ဆက်ရောက် အောင်လာခဲ့ပါ။ ရှင်ကို မထင်မှတ်... မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြန်တွေ့တာ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ”

ဟု ပြောကာ ဩဘာ၏အနီးမှ ကတိုက်ကရိုက် ထွက်ခွာ သွားလေ၏။

သီရိဒေဝီဆိုသော မိန်းမချောနှင့်အတူ အသက်ငါးဆယ် နန်းကျင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးလည်း ပါ၏။ ထိုမိန်းမကြီးသည် မြန်မာ

သီရိဒေဝီသည် ကန်တော်ကြီးပတ်လမ်း (ယခုဂျယန်သံရုံး
ရှေ့)၌ ရပ်ထားသော အနက်ရောင် အော်စလီကားငယ်လေးထဲသို့
ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

ကားငယ်လေး တဟုန်ထိုး မောင်းထွက်သွားသည်အထိ
ဩဘာသည် ငေးမောကြည့်ရှုရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

တိုးအောင်က ဩဘာ၏လက်ကိုဆွဲ၍

“အဲဒီအစ်မကြီးက သိပ်လှတာပဲ၊ သူပြောတဲ့စကားက
အင်္ဂလိပ်စကားလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဘာစကားလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“သူပြောတာ ယိုးဒယားစကားကွ၊ သူက မြန်မာ့
ယိုးဒယားစပ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့အဖေက ဦးအောင်ကြီး
တဲ့၊ ဦးအောင်ကြီးဟာ မြန်မာလက်တွေ့ကို အလွန်ဝါသနာကြီးတယ်၊
သူဟာ ကရင်ပြည်နယ်ဘက်က ဒေသနည်းကောင်းတဲ့ လက်တွေ့
ဝါသနာအိုးတွေကို စုဆောင်းပြီး မွေထိုင်းလက်တွေ့ကျော်တွေနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်စေတယ်၊ သူတို့ထိုးတဲ့ပွဲတွေက ကြေးစားပွဲတွေ
ဆိုတော့ လက်တွေ့ကြေးက တော်တော်ကြီးတယ်၊ ဦးအောင်ကြီးက
လက်တွေ့ကြောင့်ပဲ ကြီးပွားပြီး နယ်စပ်မှာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနဲ့

သစ်စက်နဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာခဲ့တယ်”

ဩဘာသည် ပြောရင်း သူ၏စကားကိုရပ်ကာ

“ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောရရင် နည်းနည်းရှည်တယ်ကွ၊
အိမ်ကိုရောက်မှ ဆက်ပြောပြမယ်”

ဟု ပြောကာ ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ တိုးအောင်
၏အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ညစာစားပြီးနောက် အိမ်ရှေ့သို့
ထွက်၍ ထိုင်ကြပြီး ဩဘာက သူ၏စကားကို ဆက်ပြန်၏။

“ဦးအောင်ကြီးက လက်တွေ့သမားတွေကြောင့် ချမ်းသာ
ကြွယ်ဝပြီး လက်တွေ့ပွဲတွေကြောင့်ပဲ သူ့ဘဝ အဆုံးသတ်ခဲ့တယ်လို့
ပြောလို့ရတယ်ကွ၊ ဦးအောင်ကြီးက ယိုးဒယား-မြန်မာနယ်စပ်က
ရှေးဟောင်းနတ်ဘုရားကျောင်းကြီးထဲမှာ လက်တွေ့ပွဲတွေလုပ်ခဲ့တယ်၊
ကျောင်းက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းရာချီကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ကျောင်း
ပျက်ကြီးပေါ့ကွာ၊ နတ်ဘုရားကျောင်းထဲမှာ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်
လက်တွေ့ထိုးနေဟန်ရှိတဲ့ ကျောက်ဆစ်ရုပ်ကြီးတွေလည်း ရှိတယ်၊
ဦးအောင်ကြီးဟာ နတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးကို ခေတ်မီလက်တွေ့
ရုံကြီးတစ်ရုံဆောက်ဖို့ စီစဉ်တယ်၊ ကျောင်းပျက်ကြီးကိုပျက်မယ်
လည်းကြံရာ ဦးအောင်ကြီးကို နတ်တွေက အိပ်မက်အမျိုးမျိုးသုံးပြီး

မပျက်ဖို့၊ ပျက်ရင် အသက် အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမဲ့အကြောင်း ပြောတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ကြီးက နတ်တွေကို အယုံအကြည် မရှိတဲ့အတွက် ရှေးဟောင်းနတ်ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးကို ယိုးဒယား လုပ်သားတွေ အများကြီးသုံးပြီး ဖြိုဖျက်ခဲ့ကြတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က စိတ်ဝင်စားဟန်ဖြင့် နားထောင်၍

“ကြောက်စရာကြီးနော် အစ်ကို၊ အဲဒီလူကြီးကို နတ်တွေ က ဒုက္ခပေးလိုက်ရောလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“အဲဒီနတ်ဘုရားကျောင်းကြီးကို ဖြိုဖျက်ရင်း အလုပ်သမား နှစ်ယောက်ဟာ မြွေကိုက်ခံရပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်၊ ကျန်တဲ့သုံးယောက် ကတော့ ကျားဆွဲတာခံရတယ်၊ စုစုပေါင်း လုပ်သားငါးယောက် အသက်ဆုံးတဲ့အခါ အချို့အလုပ်သမားတွေ မလုပ်ဝံ့လို့ ကြောက်ပြီး ပြေးကြတယ်၊ ဦးအောင်ကြီးကတော့ တိုက်ဆိုင်မှုတွေလို့ ယူဆပြီး လုပ်ခကြေးကို သုံးဆတိုးပေးလိုက်တော့ သတ္တိရှိတဲ့ အလုပ်သမား တွေ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီလို့နဲ့ ကျောင်းကြီးကို အစအဆုံး ဖြိုဖျက်ပြီး လက်ရေ့ရုံကြီးအတွက် ပန္နက်ချမဲ့နေမှာ အချိန်အခါမဟုတ် မိုးကြီး

လေကြီးတွေ ရွာသွန်းခဲ့လို့ ဦးအောင်ကြီးကို မိုးကြီးပစ်ခံရပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့်

“အမလေး... တန်ခိုးကြီးလိုက်တဲ့နတ်တွေနော်။”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ဒါတော့ ငါလည်း အတိအကျမပြောနိုင်ဘူးကွ၊ တိုက်ဆိုင်မှုလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်ပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးအောင်ကြီးက အဲဒီတုန်းက အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းပေါ်မှာ တစ်ကိုယ်တည်း ထီးထီးကြီး ဖြစ်နေတာကိုး၊ မိုးကြီးပစ်တယ်ဆိုတာ အမြင့်ဆုံးနေရာမှာရှိတဲ့ အထင်ရှားဆုံးနေရာကို ပစ်တတ်တာကိုး၊ ဒီလိုနဲ့ ဦးအောင်ကြီး သေဆုံး သွားတဲ့အတွက် လက်ရေ့ရုံကြီးလည်း မဆောက်ဖြစ်တော့ဘူး၊ လက်ရေ့သမားတော်တော်များများလည်း ဦးအောင်ကြီးမရှိတော့တဲ့အတွက် ခိုကိုးရာမဲ့ ဖြစ်သွားတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က ဝင်ရောက်၍

“ဒီအချိန်ထိ အစ်ကိုကောထဲမှာ အစ်ကိုနဲ့ သီရိဒေဝီဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း မပါသေးဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ သီရိဒေဝီက အဲဒီတုန်းက နယ်စပ်မှာမရှိဘူးကွ၊
ယိုးဒယားနိုင်ငံရဲ့ အယုဒ္ဓယမြို့ကို ရောက်နေတယ်၊ သီရိဒေဝီက
အယုဒ္ဓယမြို့မှာ ယိုးဒယားတွေရဲ့ ရိုးရာဆေးပညာကို သင်နေချိန်ကွ၊
သူဟာ တစ်ခါတလေ နယ်စပ်မှာရှိတဲ့ ဖခင်ကြီးရဲ့အိမ်ကြီးမှာ လာပြီး
အပန်းဖြေတတ်တယ်၊ ငါကတော့ ဦးအောင်ကြီး စုဆောင်းထားတဲ့
လက်တွေ့ဝါသနာအိုး လူငယ်တွေကို လက်တွေ့သင်ပေးရတဲ့ နည်းပြ
ဆရာပေါ့ကွာ၊ သီရိဒေဝီဟာ ဖခင်ကြီးဆုံးတော့ ဆေးပညာတစ်ပိုင်း
တစ်စနဲ့ နယ်စပ်ကိုလာပြီး တစ်ကွဲတစ်ပြားဖြစ်နေတဲ့ လက်တွေ့သမား
တွေကို စုဆောင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးအောင်ကြီးနဲ့အပြိုင်
လူစုတွေက လက်တွေ့သမားတွေကို လက်ဦးအောင် စုစည်းသွားခဲ့
တယ်၊ သီရိဒေဝီဟာ ဒီအချိန်ကစပြီး စီးပွားရေးတွေ တဖြည်းဖြည်း
ကျဆင်းခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က ဩဘာကိုကြည့်၍

“ အစ်ကိုက အဲဒီမိန်းမကို အကူအညီ မပေးခဲ့ဘူးလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ သူ့ကို အများကြီးကူညီခဲ့တာပေါ့ကွာ၊ ပြိုင်ဘက်

လက်တွေ့သမားတွေက သီရိဒေဝီကို လုပ်ကြံတုန်းက ငါပဲ သူ့
အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါတို့
ရောက်နေတဲ့နေရာက အင်မတန် အန္တရာယ်များတယ်ကွ၊ လူ့
အသက်တစ်ချောင်းကို မက်ရွက်လောက်မှ တန်ဖိုးထားတဲ့နေရာမှာ
သူ့အသက်ကို ငါ ကာကွယ်ပေးခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး သူ့ကို
အယုဒ္ဓယက သူဦးရီးတော်ရဲ့နေအိမ်ကို ဘေးမသီ ရန်မခ ဝိဆောင်
ပေးခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့် သီရိဒေဝီက သူဝါသနာပါတဲ့ ဆေးပညာကို
ဆက်ပြီး သင်ကြားနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး သီရိဒေဝီနဲ့ ငါနဲ့
ကွဲသွားတာ ဒီနေ့ည ပြန်တွေ့တဲ့အထိပဲ၊ သီရိဒေဝီလို ယိုးဒယား-
မြန်မာ ကပြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ရန်ကုန်မြို့မှာ တွေ့ရမယ်လို့
မမျှော်လင့်ဘူးကွ ”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က သက်ပြင်းချ၍

“ ဒီနေ့လည်း အဲဒီအစ်မကြီးကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို
ကြောက်လန့်နေပုံပဲ၊ သူ့မှာ အန္တရာယ်ရှိပုံရတယ်၊ သူ့အန္တရာယ်ကို
အစ်ကိုပဲ ကာကွယ်ပေးရဦးမယ်နဲ့ တူတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ သူ ဘာလို့ မြန်မာပြည်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ သူ့မှာ

၁၂၆ မမင်းမြတ်သူရ

ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေရှိသလဲဆိုတာ ငါ တွေးလို့မရဘူး။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သူ့အပေ ဦးအောင်ကြီးရဲ့ကျေးဇူးတွေ ငါ့ဆီမှာရှိတယ်။
သီရိဒေဝီကို ငါ ကူညီရဦးမှာပဲ။ မနက်ဖြန် သူပေးတဲ့လိပ်စာအတိုင်း
သွားတွေ့ရမယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဩဘာသည် ယိုညက တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်ဘဲ သီရိဒေဝီ
အကြောင်းကို တွေးတောနေလေသည်။

ဤမျှချောမောလှပသော မိန်းမသည် အဘယ်ကြောင့်
မိမိနှင့် ဆုံလိုက်တိုင်း အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်မသိ၊

နယ်စပ်မှာတုန်းကလည်း သူမအတွက် အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်ခဲ့ရ၏။

A

သီရိဒေဝီ ၁၂၇

ဩဘာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် သူ၏လက်ထဲ
တွင် ရောက်ရှိနေသော စာရွက်အပိုင်းလေးမှ လိပ်စာကို တိုးအောင်
အား ပြသလေရာ တိုးအောင်က

“ ရွှေတိဂုံဘုရားနားမှာ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးပါ
မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက လက်ကာပြု၍

“ မင်းမလိုက်နဲ့ တိုးအောင်၊ သူ့မှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ
နဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိနေလဲဆိုတာ ငါမသိသေးဘူး။ မင်းလိုက်လာရင်
အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောကာ တိုးအောင်အားထားပြီး ထိုနေရာသို့ ရထားလုံး
တစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ရထားလုံးကုလားသည် သြဘာအား ရှေးဟောင်းဆန်ဆန် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးရှိရာ ခြံကြီးရှေ့၌ ရပ်ပေးလေ၏။

သြဘာက ခြံရှေ့ရှိ ခေါင်းလောင်းလေးကို တီးခတ်လိုက်ရာ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ်လူတစ်ဦး ထွက်လာပြီး လေသံမာမာဖြင့် မေးမြန်းလေ၏။

သြဘာက မိမိ၏အမည်ကို ပြောပြလိုက်ရာ ရှမ်းဘောင်းဘီဝတ် လူသည် သြဘာ၏အမည်ကိုကြားသည်နှင့် မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းလဲသွားပြီး ရင်းနှီးသော အမူအရာဖြင့် ခြံတံခါးကို ဖွင့်လေ၏။

အိမ်ကြီးထဲသို့ရောက်သောအခါ လွန်စွာရှေးဆန်သော ဧည့်ခန်း၌ ခဏစောင့်နေရလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ပိုးထည်အင်္ကျီအညိုရောင် ထက်အောက်ဆင်တူ ဝတ်ဆင်ထားသော သီရိဒေဝီ ဆင်းသက်လာ၏။

သီရိဒေဝီက သြဘာကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ကျွန်မဆီကို ရှင် ချက်ခြင်းရောက်လာတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ နတ်သားတစ်ပါးလည်းဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်မ အခက်အခဲကြုံတိုင်း ရှင်ရောက်လာလို့လေ ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက ရယ်မော၍

“ ကျုပ်ကို ဒီလောက်လည်း မမြှောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ သီရိကို မြန်မာပြည်ရဲ့ မမျှော်လင့်တဲ့ အရိပ်ပြပွဲလေးမှာတွေ့ရလို့ ကျုပ် အတော်အံ့သြနေတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သီရိဒေဝီက

“ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို အရိပ်ပြပွဲမှာတွေ့လိုက်လို့ အရမ်းအံ့သြသွားတယ်၊ ဝမ်းလည်းဝမ်းသာသွားတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ ရှင့်ကို အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းတွေ တိုင်ပင်ချင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ ရှင့်အကူအညီတွေ အများကြီးလိုနေပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သီရိဒေဝီက သြဘာကို အိမ်၏အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီက ဝရန်တာ၌ လက်ဖက်ရည်ပွဲနှင့် ဧည့်ခံ၍

“ ကျွန်မ အယုဒ္ဓယမြို့ဟောင်းမှာ ရိုးရာဆေးခန်းလေးဖွင့်ပြီး လူတွေကို ကူညီနေခဲ့တယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ညတစ်ညမှာတော့ ကျွန်မဘဝရဲ့ ကြမ္မာဆိုးဝင်မဲ့နေ့ကို ကြုံကြိုက်ခဲ့တယ်၊ မိုးတွေ

သည်းကြီးမည်းကြီးရွာတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကျွန်မရဲ့ဆေးခန်းကို အဆိပ်မိတဲ့ ဝေဒနာသည်တစ်ဦး ရောက်လာတယ်။ သူဟာ အလွန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အနက်ရောင်ကင်းမြီးကောက်ရဲ့ ကိုက်ခဲခြင်းကိုခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ကားတစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းလာပြီး ကျွန်မရဲ့ဆေးခန်းခြံတံခါးကို တိုက်မိပြီး ကားရပ်သွားတယ်။ ကားပေါ်က ပွေ့ချီပြီးချလိုက်တဲ့အခါ ကင်းမြီးကောက်အဆိပ်မိတယ်လို့ပြော ပြီး သူ မေ့မြောသွားတယ်။ သူဟာ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိတဲ့ ဥပမိရုပ်ကောင်းကောင်း လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ။ သူကကောင်းချင် တော့ ကျွန်မဟာ တိုင်းရင်းဆေးပညာကို သင်တဲ့အခါမှာ အဆိပ်ကို အဓိကထားပြီး လေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အင်မတန်ကြောက်မက် ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အနက်ရောင်ကင်းမြီးကောက်ရဲ့အဆိပ်ကို ပြေနိုင်ခဲ့ တယ်။ သူ့ရဲ့အသက်ကို သုံးရက်သုံးညတိုင်တိုင် ခက်ခက်ခဲခဲ ကယ်တင်ရ တယ်။ သူ့ကို ကယ်တယ်ရင်း ကိုယ်မှာထိုးနှံထားတဲ့ ဆေးမင်ကြောင် နဲ့ စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားတွေအရ သူဟာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ပုဆိန်ဂိုဏ်းရဲ့ အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရတယ်။ ယိုးဒယားမှာ ပုဆိန်ဂိုဏ်းဟာ အင်မတန် နာမည်ကျော်တဲ့ ဒုစရိုက်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုပေါ့။ ပုဆိန်ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ ရွာအနံ့မှာ

ရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကိုပုလိပ်လက်အပ်ဖို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ တယ်။ ကျွန်မ ဒီလူကြီးကို ပုလိပ်လက်အပ်လိုက်တော့မှ သူဟာ ပုဆိန်ဂိုဏ်းရဲ့ အကြီးဆုံးဂိုဏ်းချုပ်ရဲ့ညီဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး ပုဆိန်ဂိုဏ်းသားတွေဟာ ကျွန်မကို ရန်ငြိုးကြီးစွာနဲ့ လိုက်ပြီးတော့ လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တော့တာပဲ။ ကျွန်မဆေးခန်းလေးကို မီးရှို့တယ်။ ကျွန်မဦးရီးတော်မီသားစုကိုလည်း တစ်ယောက်မကျန် ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ယိုးဒယားမှာနေလို့မဖြစ်တော့လို့ ဖြန့်မာပြည်ကို ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာခဲ့တာပါ။

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဩဘာသည် ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သူမအလှနှင့် မလိုက်ဖက်ညီစွာ ရန်အန္တရာယ်များပုံကို တွေးမိပြီး သနားကရုဏာသက်မိလေ၏။

ယိုးဒယားနိုင်ငံရှိ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်သော ပုဆိန် ဂိုဏ်းအကြောင်းကို မိမိကြားပူးနားဝရှိ၏။

ပုဆိန်ဂိုဏ်းဝင်များသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး ရန်ငြိုးရန်စ ကြီး၏။ နိုင်ငံအနှံ့အပြား၌ ပုဆိန်ဂိုဏ်းဝင်များရှိပြီး ဂိုဏ်းဝင်အမှတ် အသားအဖြစ် လက်မောင်းရင်း၌ သေးငယ်သော အိရောင်ပုဆိန်ငယ် လေးတစ်လက်ကို ရေးထိုးထား၏။

ထို့ပြင် ပုဆိန်ဂိုဏ်းဝင်များသည် များသောအားဖြင့် ပုဆိန်ကို လက်နက်အဖြစ် ကိုင်ဆွဲကြ၏။ ထိုသို့ အငြိုးအမှတ်ကြီးလှသော ပုဆိန်ဂိုဏ်းသားများနှင့်မှ ရန်သူဖြစ်ခဲ့သော သီရိဒေဝီကို သနားကရုဏာသက်မိ၏။

သူမ၏အလှသည် မိမိမြင်ပူးသမျှ မိန်းမများထဲတွင် ညှို့ဝင်အားအကောင်းဆုံးဖြစ်၏။

သူမ၏အသံသည် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏အသံထက် များစွာသြဇာ ခွဲဆောင်အားကောင်း၏။ မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ကြည်လင်ပြီး ညှို့အားအပြင်းဆုံးဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ပုရိသတို့ကို ဖမ်းစားနေသည်မှာ သူမ၏ လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ကားစွင့်သောတင်သားများနှင့် နို့နှစ်ရောင် အသားအရည် ဖြစ်၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီကိုကြည့်၍

“ယိုးဒယားက ပုဆိန်ဂိုဏ်းလက်ကလွှတ်အောင် ရန်ကုန်မြို့ကို ရှောင်တိမ်းခဲ့တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ရန်ကုန်မှာ သီရိဒေဝီအတွက် ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေ ရှိနေပြန်တာလဲ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့်

“ယိုးဒယားကနေ မြန်မာပြည်ထွက်ပြေးပြီး ဇာတ်မြှုပ်နေလို့

ပုဆိန်ဂိုဏ်းရဲ့လက်က လွှတ်ပြီထင်တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့လက ယိုးဒယားက အဆက်အသွယ်တွေဟာ မြန်မာပြည်မှာ တိမ်းရှောင်နေတာကို သဲလွန်စရာသွားတယ်၊ အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်မ အိန္ဒိယဘက်ကို တိမ်းရှောင်ဟန်ပြထားတော့ ဘုံဘောမှာ ကျွန်မကို ရှာမရလို့ သူတို့ လက်မြှောက်သွားကြတယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မကို မြန်မာပြည် ပုဂံမြို့ဟောင်းမှာပြန်တွေ့တော့ သူတို့ရဲ့ လက်စားချေရေးစီမံကိန်းကို စတင်တော့တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီလူတွေဟာ မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် အငြိုးအတေးကြီးရတာလဲ၊ ဒီလိုမတရားလုပ်တာတော့ ကျုပ် လုံးဝမကြိုက်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်၍

“ပုဆိန်ဂိုဏ်းဝင်တွေဟာ မြန်မာပြည်မှာတော့ သူတို့ရဲ့ ဩဇာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ကြောက်စရာအလွန်ကောင်းတဲ့ ကြေးစားအဖွဲ့ကြီးတစ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို လုပ်ကြံခိုင်းခဲ့တယ်၊ ဒီအဖွဲ့ကတော့ နာခံတော်ဆိုတဲ့ အဖွဲ့ပဲ၊ နာခံတော်အဖွဲ့ကို ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဦးစီးတယ်၊

ဒီလူသုံးယောက်ဟာ ငွေသာရရင် ဘာမဆိုလုပ်ခွင့်လွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် ပုဆိန်အဖွဲ့ရဲ့ကိုယ်စား ကျွန်မကို လုပ်ကြံဖို့ လက်ခံခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ငှားပြီး စာတ်မြှုပ်နေတာ အတော်ကြာပြီ။ ကျွန်မမှာ အဖော်ဆိုလို့ ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်ဥမ္မာဆိုတဲ့ မြန်မာလင်မယားပဲရှိတယ်။ သူတို့က တော့ ကျွန်မအပေါ် သစ္စာရှိတဲ့ လူယုံတွေပါ။ ကျွန်မကို နာခံတော်အဖွဲ့က ခြေရာကောက်မိနေတဲ့အတွက် ဒီအိမ်ကြီးကို ပြန်အပ်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြံစည်ထားတယ်။ ဒီလိုထွက်မပြေးမီ ရှင်နဲ့ အရိပ်ပြပွဲမှာဆိုတာ ကျွန်မ သိပ်အားရှိတာပဲ။ ရှင်ကျွန်မကို ကူညီပါဦးရှင်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် ညီဖြစ်သူကို ရှာဖွေရမည့်အလုပ်ရှိနေသော်လည်း အားနွဲ့သူ မိန်းမသားတစ်ယောက်အား နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် သူမကို ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ကူညီမည်ဆိုလျှင် မိမိနှင့် နာခံတော်အဖွဲ့ ရန်ငြိုးရန်ပဲ ဖြစ်မှာ သေချာ၏။

ထိုအခါ မိမိ၌ ရန်သူများ ဝိမိုများပြားပေဦးမည်၊

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သီရိဒေဝီ၏ အသက်အန္တရာယ်ကို

ကူညီရပေမည်။

ဩဘာက သီရိဒေဝီ၏ အခက်အခဲကို နားလည်စာနာဟန် ဖြင့်

“သီရိရဲ့ အန္တရာယ်ရန်စွယ်တွေကို ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ကာကွယ်ပေးပါဓမ၊ ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ မြန်မာ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သီရိဒေဝီသည် ဩဘာကို ရွှန်းရွှန်းစားစား ကြည့်၍

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာရှင်၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအတွက်တော့ ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်းပါပဲ၊ ရှင်သာ အနားမှာရှိရင် လက်မရွံ့ လူသတ်သမားတွေကို မကြောက်တော့ဘူး။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက

“ကျုပ်တို့မြန်မာတွေဟာ မတရားလုပ်လို့မရဘူး၊ ပြည်သူ တွေကို မတရားဖိနှိပ်ချုပ်ခြယ်နေတဲ့ နယ်ချဲ့အစိုးရကိုလည်း ကျုပ်တို့ တစ်နေ့တိုက်ထုတ်ဦးမှာပါပဲ။”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ရှင်တို့မြန်မာတွေဟာ အတော်အသင့်ကောင်းတဲ့ လူမျိုး

တွေ့နော်၊ ဗြိတိသျှတွေ စစ်ပွဲသုံးကြိမ်တိုက်ပြီး မြန်မာပြည်ကိုသိမ်း
လိုက်ပေမဲ့ ဒီနေ့အထိ နေရာအနှံ့မှာ တော်လှန်ပုန်ကန်နေတုန်းပဲ”

ဟု ချီးကျူးဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“နယ်ချဲ့အစိုးရက မတရားဖိနှိပ်ပြီး အမြတ်ထုတ်သွေးစုပ်
မှုကြောင့် ကျုပ်တို့မြန်မာတွေ ဆင်းရဲတွင်းနက်သထက်နက်လာပြီး
ဆင်းရဲလွန်းလို့ ထမင်းအုပ်မှန်အောင် မစားနိုင်တဲ့သူတွေတောင်ရှိနေပြီ၊
ဒါကြောင့် မတရားအုပ်ချုပ်နေတဲ့ နယ်ချဲ့အစိုးရကို တွန်းလှန်
တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏အမှုအရာကို
ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်ပြီး

“ရှင်လို ကြေးစားလက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်တောင်
ဒီလောက်မျိုးချစ်စိတ်ပြင်းပြနေရင် တစ်နေ့နေ့မှာ ရှင်တို့တိုင်းပြည်
လွတ်လပ်ရေးရမှာ သေချာပါတယ်၊ မြန်မာတွေ သူရဲသတ္တိရှိတယ်
ဆိုတာ ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အလောင်းဘုရား
ကို ကျွန်မတို့ ယိုးဒယားတွေ ဘယ်တော့မှမမေ့သေးဘူးရှင်”

သီရိဒေဝီသည် သူမ၏စကားဆုံးသည့်နှင့်

“တိုင်းရေးပြည်ရေးကိစ္စတွေ ထားလိုက်ပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ

အသက်အန္တရာယ်ကို ပုဆိန်ဝိုင်းလက်က ကာကွယ်ပေးမယ်ဆိုရင်
ရှင် ကျွန်မဆီမှာနေမှရမယ်၊ ရှင်နဲ့ အရိပ်ပြပွဲမှာ ညကတွေ့လိုက်တာ
ကျွန်မ သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ ကျွန်မ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ဒီအိမ်ကြီး
က လျှို့ဝှက်ပြီးပြေးတော့မလို့၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာရှိနေတာ လက်မရှုပ်
လူသတ်သမားတွေ ရိပ်မိသွားပြီထင်တယ်၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ အိမ်ကြီး
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင်္ကာဖွယ်လူတွေကို မကြာခဏ မြင်နေရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ဝရန်တာမှ အိမ်ကြီး၏ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်၍

“သီရိတို့ ဘယ်ကိုပြေးမှာလဲ၊ လောလောဆယ် သီရိရဲ့
အန္တရာယ်ကိုကာကွယ်နိုင်မဲ့လူ ဘယ်သူရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီက

“ကျွန်မကို ကူညီနေတဲ့ ဦးသူတော်နဲ့ ဒေါ်သူစာဆိုတဲ့
လှယုံလင်မယားရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ ဘယ်လိုအစွမ်းမှမရှိဘူး၊
ကျွန်မ သိုင်းဆရာမောင်မျိုးဆိုတဲ့ လူကိုတော့ အကြွေးငွေပေးပြီး
ငှားထားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“အဲဒီလူ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီက

“သိုင်းဆရာက ကန်တော်ကြီးစောင်းကိုသွားပြီး နေ့စဉ် သိုင်းလေ့ကျင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“သိုင်းလေ့ကျင့်တာ ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ မကျင့်ဘဲ အိမ်မှာကျင့်လည်းရပါတယ်။ သီရိမှာ အန္တရာယ်တွေ့ရိုင်းနေတဲ့အချိန် အိမ်မှာ ဒီလူရှိဖို့သင့်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း ချလိုက်ပြီး

“ကျွန်မလည်း သူ့ကို အိမ်မှာသိုင်းလေ့ကျင့်ဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိုင်းဆရာက အိမ်မှာကျင့်ရင် သူ့ရဲ့ပညာ လုံးဝ မတိုးတက်ဘူးဆိုပြီး ကန်တော်ကြီးစောင်းကို မဖြစ်မနေ သွားနေတာ ဝါပဲရှင်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဒီလိုသိုင်းဆရာမျိုး တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး။ နယ်စပ်မှာ

နေတုန်းက ကျွပ်တို့ ဘယ်လိုလေ့ကျင့်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သီရိ အမှတ်ရ နေမှာပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဩဘာသည် မိမိ ညနေစောင်းလျှင် သီရိဒေဝီသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောကာ သူမထံမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သူမနှင့်အတူ ဩဘာရှိနေမည်ဆိုသဖြင့် များစွာ စိတ်အားတက်ကြွသွားဟန်ရှိ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီထံမှပြန်လာပြီး ကန်တော်ကြီးစောင်း သို့ရောက်လျှင် လူအများစုဝေးကြည့်ရှုနေသော မြင်ကွင်းကို မြင်သဖြင့် ရထားလုံးကုလားကိုရပ်ခိုင်းပြီး ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အနီရောင် ခေါင်းပေါင်းစကို ပေါင်းထားပြီး ရှမ်းဘောင်းဘီနှင့် ကတ္တီပါအင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ဦး သိုင်းကစားနေခြင်းကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူ၏လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော လှံရှည်၌ အနီရောင် ဖန်းပွားများ တပ်ဆင်ထားပြီး ထိုသူသည် သိုင်းလေ့ကျင့်ခြင်းထက် လူအများရှေ့၌ ကြွားဝါလိုခြင်းကို ပိုမိုဟန်ရှိ၏။

ထိုသူ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး သီရိဒေဝီ ငှားရမ်းထားသော

သိုင်းဆရာမောင်မျိုးဆိုသူပင်ဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်မိလေ၏။

သိုင်းဆရာမောင်မျိုးသည် သိုင်းကစားရုံမျှ အားမရဘဲ ကြည့်ရှုနေသူများဘက်သို့လှည်း သူ၏သိုင်းကွက်များ၏အမည်ကို ကြွားဝါ၍ ပြောဆိုနေလေ၏။

ဩဘာသည် ပေါကြောင်ကြောင် သိုင်းဆရာအား ဆက်၍ မကြည့်တော့ဘဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့လေ၏။

ဩဘာသည် တိုးအောင်ထံသို့ရောက်သောအခါ အကျိုးအကြောင်းပြော၍ သီရိဒေဝီထံတွင် သွားရောက်နေထိုင်မည်ဆိုသော အခါ တိုးအောင်သည် ဩဘာကို လွမ်းဆွေးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“အစ်ကိုမရှိရင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပျင်းပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့မှာပဲ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက တိုးအောင်ကို နှစ်သိမ့်၍ မိမိ မကြာမကြာ လာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး သီရိဒေဝီထံသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ညနေစောင်း သီရိဒေဝီထံသို့ရောက်လျှင် အိမ်ကြီး၏ အပေါ်ထပ် ဝရံတာ၌ သီရိဒေဝီနှင့်အတူ သိုင်းဆရာမောင်မျိုး

ဆိုသူကို အလွန်ကိုးရိုးကားရားနိုင်သော အဝတ်အစားနှင့် မြင်တွေ့ရလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာကိုမြင်လျှင်

“ကိုဩဘာနဲ့ ဆရာမောင်မျိုးကို မိတ်ဆက်ပေးရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရုံဖြင့် သိုင်းဆရာမောင်မျိုးက ဩဘာကို အထင်သေးဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“နေပါဦး သီရိဒေဝီရယ်၊ ဒီလူရဲ့ပညာ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် မေးစမ်းပါရစဉ်း”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် မိမိ၏ပညာကို နှိမ့်ချလိုသူဖြစ်၍ မောင်မျိုးကို တည်ကြည်သော အမူအရာဖြင့်ကြည့်၍

“မေးပါ၊ ကျုပ် ဖြေဆိုအသင့်ပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်မျိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“မောင်ရင် ဘယ်လိုပညာမျိုးတတ်သလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ်က လက်ရှေ့သမားပါ၊ လက်ရှေ့ပညာတော်တော်များများနဲ့ နပမ်းပညာပဲ တတ်ပါတယ်၊ မြန်မာ့သိုင်းကိုတော့

နည်းနည်းပါးပါး လေ့လာဖူးပါတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သိုင်းဆရာ မောင်မျိုးက အထင်သေးဟန်
ဖြင့်

“ မောင်ရင့်ဆရာ ဘယ်သူလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ ကျုပ်ရဲ့ဆရာတွေ အများကြီးပါ။ နယ်စပ်ဒေသက မထင်
မရှား လက်စေ့ဆရာကြီးတွေဟာ ကျုပ်ဆရာတွေ များပါတယ်၊
နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်က တွေ့ရာနေရာမှာ တွေ့တဲ့လူဆီက ပညာ
ကောင်းရင် ယူလိုက်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရဲ့ဆရာတွေကို အမည်
တပ်မပြောနိုင်ဘူး ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သိုင်းဆရာမောင်မျိုးက သီရိဒေဝီ၏
ဘက်သို့ လှည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်ပြီး

“ သီရိဒေဝီရဲ့လူက စွဲပုံမပေါ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်ရတာ
အထင်ကြီးစရာတစ်ကွက်မှ မရှိဘူး ”

ဟု သြဘာက ခြောင်ကျကျပင် ရွတ်ချလေ၏။

သြဘာသည် ထိုသူ၏စော်ကားသော အပြုအမူများကို
ဆက်၍ သည်းခံလိုခြင်းမရှိတော့ဘဲ

“ ကိုယ့်လူက ပညာရှင်အချင်းချင်း စော်ကားတဲ့အပြုအမူ
တွေ ကျူးလွန်နေပြီ၊ ကိုယ့်စကားကို ကိုယ်ထိန်းပါ၊ မထိန်းရင်
ကျုပ် သည်းခံတော့ဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေရာ လွန်စွာဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သော သိုင်းဆရာ
မောင်မျိုးသည် မထင်မရှား အမူအရာရှိသော သြဘာကို မထီ
လေးစားဟန်ဖြင့်

“ ဒါဆိုရင် ကျုပ်တို့ ပညာစမ်းကြည့်ရအောင် ”

ဟု စိန်ခေါ်လိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်၍ မည်သို့ပြောဆို
ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေ၏။ သြဘာသည် မည်သည့်စကားကိုမျှမဆို
တော့ဘဲ ကျယ်ဝန်းသော ဝရံတာဘက်သို့ထွက်လိုက်ပြီး တိုက်ခိုက်
ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။

• သိုင်းဆရာမောင်မျိုးသည် လွန်စွာဟန်များသော အမူအရာ
ဖြင့် သိုင်းကွက်ခင်းလိုက်ပြီး သြဘာကို စတင်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သြဘာသည် မောင်မျိုး၏ ဟန်သာရှိပြီး အဆန်မရှိသော
တိုက်ကွက်ကို လွယ်ကူစွာရှောင်ရှားလိုက်ပြီး ၎င်း၏ရင်ဘတ်ကို
ခွဲဖြင့်တိုက်ချလိုက်ရာ မောင်မျိုးသည် တစ်ကွက်တည်းဖြင့် လဲကျ
သွားလေ၏။

မောင်မျိုးသည် မျက်နှာမခနဲဖြစ်သွားပြီး ရှက်ရှက်ဖြင့် လူ့လဲ
ထကာ ဩဘာအား ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ပြန်၏။

ဩဘာက ခြေဖြင့်တား၍ ကန်လိုက်ပြန်ရာ အနောက်သို့
လဲကျပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဩဘာအား မတိုက်ခိုက်နိုင်ဘဲ အကြိမ်ကြိမ်
လဲကျနေလေရာ ၎င်းတို့၏တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှုနေသော သီရိဒေဝီက
မနေသာတော့ဘဲ

“တော်ပါတော့ ဆရာမျိုး၊ ရှင့်ကို ကိုဩဘာက ညှာနေ
တာ သဘောမပေါက်သေးဘူးလား။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သိုင်းဆရာမောင်မျိုးသည် ရှက်ရှက်နှင့်
အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ သူ၏အထုပ်အဝတ်ကို ပြင်လေ၏။

ပြီးနောက် အိမ်ကြီးမှထွက်ခွာသွားပြီး ခြံတံခါးဝသို့ရောက်
သောအခါ အိမ်ပေါ်သို့လှည့်၍

“ကျုပ် ပညာကောင်းအောင်လေ့ကျင့်ပြီး ခင်ဗျာနဲ့လာယှဉ်
မယ်၊ ထမင်းဝအောင်စားထား။”

ဟု အူကြောင်ကြောင် အော်ဟစ်သွားလေ၏။

အူကြောင်ကြောင်သိုင်းဆရာ ထွက်ခွာသွားသောအခါ
ဩဘာက သီရိဒေဝီတို့အိမ်ပြောင်းမည့်အစီအစဉ်ကို မေးမြန်းလေရာ

သီရိဒေဝီက

“ကျွန်မရဲ့ရန်သူတွေက ဒီအိမ်ကြီးကို ခြေရာကောက်မိသွား
တဲ့အတွက် မင်္ဂလာဒုံဘက်က ခြံကြီးတစ်ခြံကို လျှို့ဝှက်ပြီးပြောင်းဖို့
စီစဉ်ထားတယ်၊ ဒီခြံကြီးကို ကျွန်မရဲ့လူမယ့် ဦးသူတော်တို့လင်မယား
က ကောင်းကောင်းသိကြတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“သီရိတို့ပြောင်းမဲ့အိမ်မှာ လူမနေဘူးလား။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အနီးသို့ရောက်လာသော
ဦးသူတော်က

“ဒီအိမ်ကြီးဟာ လူမနေတဲ့ အိမ်ပျက်ကြီးပါ၊ ရွာနဲ့လည်း
နည်းနည်းအလှမ်းဝေးတယ်၊ ဗြိတိသျှတွေ အောက်မြန်မာပြည်ကို
သိမ်းပြီးကာစက ကျောက်စာဘက်က အရာရှိကြီးတစ်ယောက် နေခဲ့
တာပဲ၊ နောက်တော့ အရာရှိကြီးကို တောကြောင်တွေကသတ်ပြီး
နောက်ပိုင်း အိမ်ကြီးမှာ နေတဲ့လူမရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ကြီးကို သူရဲ
ခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်သတင်းကြီးနေတော့ အနီးကို ပြတ်သန်း
ဝံ့တဲ့လူတောင် မရှိဘူး၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ
မသွားခိုနေလို့ရတယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာက ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးမှာရှိ
တော့ အိမ်ကြီးအကြောင်းကို တော်တော်သိနေတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက အလုံးစုံကို နားထောင်၍

“ ဒါဆိုရင်လည်း ကျုပ်တို့ အဲဒီမှာပဲ စောင့်ကြတာပေါ့၊
အရေးကြီးတာက သီရိဒေဝီရဲ့ရန်သူတွေ မျက်ခြေပြတ်ဖို့ပဲ၊ ကျုပ်တို့
ဒီအိမ်ကြီးက လျှို့ဝှက်ပြီးထွက်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သီရိဒေဝီက ဝင်ရောက်၍

“ ကျွန်မတို့ ဒီနေ့ည တိတ်တဆိတ် ပြောင်းရွှေ့ကြရင်
ကောင်းမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက လက်မခံဘဲ

“ ဒီလိုပြောင်းရွှေ့တာ ကျုပ်မကြိုက်ဘူး၊ ညဘက် ခြံပတ်
ဝန်းကျင်မှာ စောင့်ကြည့်နေသူတွေ ရှိနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာ၏စကားကြောင့် သီရိဒေဝီက အကြံရခက်ဟန်ဖြင့်
မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ဒါဆိုရင် ရှင်မှာ ဘယ်လိုအကြံရှိသလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဩဘာက ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီး

“ ကျုပ် အကြံရပြီ၊ ဒီနေ့ညနေ ကျုပ်နဲ့ သီရိဒေဝီ
လျှော်တန်းဇာတ်ရုံကြီးက ပြဇာတ်ကို သွားကြည့်မယ်၊ ပြဇာတ်
ကနေတုန်းမှာ ဇာတ်ရုံအနောက်ကနေ မင်္ဂလာဒုံဘက်က ခြံကြီးကို
ပြောင်းမယ်၊ ဦးသူတော်တို့လင်မယားက ခြံကြီးပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဒီနေ့ညနေမှာ မယောင်မလည် ထွက်သွားတော့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ဆုံရပ်
တစ်ခုမှာ ချိန်းပြီးတွေ့ကြမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသူတော်တို့ လင်မယားသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
ထောက်ခံကြပြီး ဆုံရပ်တစ်ခု၌တွေ့ဆုံရန် ချိန်းဆိုလေ၏။

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီသည် လှပစွာ ပြင်ဆင်
၍ ဩဘာနှင့်အတူ လန်ချားတစ်စီးငှား၍ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံသို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ဩဘာတို့ခြံကြီးအနီး၌ ရောင်းမြောင်းနေသော
လူနစ်ဦးသည် လန်ချားငှား၍ နောက်မှလိုက်ကြလေ၏။

ဩဘာတို့သည် လျှော်တန်းဇာတ်ရုံသို့ရောက်သောအခါ
လက်မှတ်ဝယ်၍ ရုံထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။ လျှော်တန်းဇာတ်ရုံ၌ လွန်စွာ
နာမည်ကြီးသော စောပေ၊ စောမေ ပြဇာတ်ပြနေသဖြင့် လူများ
ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေ၏။

ဩဘာတို့အနောက်မှ နောက်ယောင်ခံသူများသည် လက်မှတ်ဝယ်၍ စောဖေ စောမေ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

ထိုသူနှစ်ဦးသည် ဩဘာတို့အား မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ရှုနေသော်လည်း ပြဇာတ်၏ကောင်းခန်းသို့ရောက်သောအခါ မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ ပြဇာတ်အတွင်းသို့ အာရုံရောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဩဘာနှင့် သီရိဒေဝီသည် ဇာတ်ရုံအတွင်းမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့လေ၏။ ဇာတ်ရုံ၏အပြင်သို့ရောက်သောအခါ ကားတစ်စီးကိုငှားရမ်း၍ မင်္ဂလာဒုံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကားပေါ်သို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီက

“ ရှင်အကြံ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ဟိုလူတွေ မျက်ခြေပြတ်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ကိုယ်ရည်သုံးပစ္စည်းတွေ ဘာမှပါမလာဘူး၊ အိမ်ကြီးမှာကျန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးက အိမ်ရှင်ရဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ အိမ်ရှင်က ဆရာမြင့်မြတ်ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆရာကြီးလေ၊ သူဟာ ကျွန်မကိုမြင်မြင်ချင်း နောက်ပိုးလုပ်ပြီး သူ့နေတဲ့အိမ်ကဆင်းပေးပြီး ပျော်သလောက်နေဖို့ပြောတယ်”

ဟု ပြော၍ ရယ်မောလေရာ ဩဘာက ရယ်မော၍

“ ဒါဆိုရင် ဗေဒင်ဆရာကြီးက ဘယ်မှာသွားနေသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဒေဝီက

“ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သွားနေတယ်လို့ပြောတာပဲ၊ ဂန္ဓာရီထွက်သွားတယ်လို့လည်း ကြားတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မင်္ဂလာဒုံသို့ရောက်လျှင် ချိန်းဆိုထားသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ လက်နှိပ်ဇာတ်မီးနှင့် အချက်ပြခြင်းကို မြင်၍ ကားရပ်ခိုင်းလိုက်ရာ ဦးသူတော်တို့လင်မယား ဖြစ်နေလေ၏။

၎င်းတို့သည် တောလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လှမ်းသွားကြလေ၏။

ဦးသူတော်သည် တောလမ်းခရီးကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားလေ၏။

တစ်နာရီနီးပါးသွားပြီးနောက် အမှောင်ထဲတွင် တစ္ဆေတစ်ကောင်အလားရှိနေသော အိမ်မည်းကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။

ဦးသူတော်က ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြည့်နေသော အိမ်ကြီးကို ကြည့်၍

“ ကျုပ်တို့ခိုအောင်းရမှာ ဒီအိမ်ကြီးပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက ယိုးဒယားဘာသာဖြင့် ဘုရားတလိုက်လေ၏။

ဩဘာတို့သည် အမောင်ထံတွင် လက်နှိပ်ခတ်မီးရောင်ကို
သာ အားကိုးအားထားပြု၍ အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး လူမနေသည်မှာကြာပြီဖြစ်သဖြင့် ဖုန်မှုန့်
များ၊ အမှိုက်သရိုက်များဖြင့်ပြည့်နေ၏။

ဦးသူတော်က အိမ်ကြီး၏ အောက်ထပ်ကို လက်နှိပ်ခတ်မီး
ဖြင့် ထိုးကြည့်၍

“ မနက်ဖြန် အလင်းရောင်ရှိမှ ရှင်းလင်းပစ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ကိုင်ဆွဲ၍ လှေကား
အတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့၏။

သီရိဒေဝီသည် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ဩဘာ၏
လက်မောင်းကို ကိုင်ဆွဲပြီး လိုက်ပါလာ၏။

အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းကိုစွဲ၍ သီရိဒေဝီကို နေရာ
ချပေးကာ ဩဘာက

“ ဒီအခန်းက သီရိဒေဝီအတွက် အလုံခြုံဆုံးပဲ၊ ကျုပ်တို့
ဒီညတော့ ဖြစ်သလိုပဲ စခန်းသွားရမှာပဲ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သီရိဒေဝီသည် အခန်းကို မျက်လုံး
ဝေကြည့်၍ ပခုံးတွန့်ကာ

“ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မနေရဲဘူး၊ ကိုဩဘာ ဘေး
ပေးပါ ”

ဟု တီးတိုးပြောလေရာ ဩဘာသည် ပယောင်းတိုင်ကိုထွန်း
ကာ သီရိဒေဝီနှင့်အတူ ထိုအခန်းထဲ၌ စောင့်နေရ၏။

ထိုညက သူတို့အားလုံး မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ မိုးလင်းသွားလေ
၏။

မိုးလင်းသောအခါ ဦးသူတော်နှင့် ဩဘာက ဦးဆောင်၍
အိမ်ကြီးအား လူနေလို့ရရန် ရှင်းလင်း၏။

ဒေါ်သူစာက အသင့်ယူလာသော စည်သွပ်ဘူးများကိုဖွင့်၍
ပေါင်မုန့်နှင့် စားသောက်နိုင်အောင် စီစဉ်၏။

နေ့လည်သို့ရောက်သောအခါ အိမ်ကြီးသည် လူနေထိုင်၍
ရလောက်အောင် ရှင်းလင်းသွားလေ၏။ အိမ်ကြီးအနောက်၌
ရေတွင်းတစ်တွင်းရှိပြီး ထိုရေတွင်းသည် ယနေ့တိုင် သုံးစွဲရနေ၍
အဆင်ပြေ၏။

ဦးသူတော်သည် ညနေစောင်းသောအခါ အနီးဆုံးဈေးသို့
သွား၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်အချို့နှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
ဝယ်ယူ၏။

ဩဘာက အိမ်ကြီး၏အနောက်တက် ကြောင်လိပ်လေး၏မှ

ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တွယ်ကပ်တက်ကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်
ရှု၏။

အိမ်ကြီးသည် လှည်းလမ်းနှင့် အနည်းငယ်ဝေးသဖြင့်
ပတ်ဝန်းကျင်၌ လူသွားလူလာနည်းပါး၏။

ဩဘာသည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ချရသဖြင့် အောက်
သို့ပြန်ဆင်းလာ၏။

ဦးသူတော် ပြန်ရောက်လာပြီး ဒေါ်သူစာနှင့်အတူ စားရေး
သောက်ရေးအတွက် စီစဉ်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အခန်းထဲ၌ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ရင်း
အတွေးနယ်ချဲ့နေလေရာ ဩဘာက ဝင်ရောက်သွားပြီး

“ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူသွားလူလာ နည်းပါတယ်၊
ကျွန်ုပ်တို့ သိုသိုသိပ်သိပ်နေနိုင်ရင် လူတွေမသိနိုင်ဘူး၊ ပြစ်နိုင်ရင်
ဒီအိမ်မှာ တစ်လလောက်နေစေချင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ မြန်မာပြည်
တစ်နေရာကို စာတ်မြွှုပ်ပြီး ပြောင်းကြတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက အိမ်ပြတင်းပေါက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး
စေ့ကြည့်၍

“ ဒီအိမ်ကြီးမှာနေရတာ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊

စိတ်မသန့်သလို ခံစားရတယ်၊ ဒီမှာ တစ်လလောက်နေမယ်ဆိုရင်
ကျွန်မ ပျင်းတာနဲ့သေမှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ သီရိဒေဝီရဲ့ရန်သူတွေကို ရှောင်တိမ်းနိုင်ဖို့ ဒီလမ်းက
စိတ်အချရဆုံးပဲ၊ သည်းခံပြီနေပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက အဝေးဆီသို့ကြည့်၍

“ ကျွန်မမှာ ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ရန်သူတွေများနေလဲ
မသိဘူး၊ ယိုးဒယားမှာနေတုန်းကလည်း ကျွန်မကို ရန်ပြုချင်တဲ့
လူတွေရှိတယ်၊ မြန်မာပြည်ကိုရှောင်လာတော့လည်း ရန်သူတွေ
မပြတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တယ် ”

ဟု သနားစဖွယ် ညည်းညူလေရာ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ
ကို များစွာကရုဏာသက်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့်

“ သီရိ... အိမ်ကြီးမှာ ခဏခိုနေပြီး ရက်နည်းနည်းကြာရင်
အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို အခြေအနေကြည့်ပြီး ထွက်ရင်ထွက်ပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီသည် သဘောကျဟန်ဖြင့်
မျက်နှာဝင်းထိန်သွားပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအိမ်မှာနေလို့အသားကျရင် ပတ်ဝန်းကျင်

ကို ထွက်ကြည့်ရမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ညနေသို့ရောက်သောအခါ ဦးသူတော်ဝယ်ယူလာသော
မီးအိမ်ကလေးတစ်လုံးကို ထွန်းညှိထားလေ၏။

ဦးသူတော်နှင့် ဒေါ်သူစာသည် စားရေးသောက်ရေးတာဝန်
ကို ကောင်းစွာယူနိုင်၏။

အိပ်ရာဝင်ချိန်သို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီကို အိပ်ခန်းတစ်ခန်း၌
အိပ်စေပြီး သြဘာက တစ်ခန်း၊ ဦးသူတော်တို့လင်မယားကတစ်ခန်း၊
အိပ်စက်ကြ၏။

သြဘာသည် ညဉ့်အတော်နက်သည်အထိ မအိပ်နိုင်သေးဘဲ
အတွေးနယ်ချဲ့နေမိ၏။ ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာကို ယနေ့ထိ ရှာဖွေနိုင်
ခြင်း မရှိသေးချေ။

ဖခင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒအရ ချမ်းသာကို ရှာဖွေနေသော်
လည်း သီရိဒေဝီ၏ အသက်အန္တရာယ်အတွက် ကာကွယ်ပေးရ၏။

သြဘာ အတွေးနယ်ချဲ့နေစဉ် သူ၏အိပ်ခန်းတံခါးကို
တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်သံကြားရ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မီးအိမ်ကို
ကိုင်ဆွဲထားသော သီရိဒေဝီကို တွေ့ရလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သြဘာအား တုန်လှုပ်သော အမူအရာဖြင့်

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ အခန်းထဲမှာ မအိပ်ရဲတော့ဘူး၊
သူရဲခြောက်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြော
ပြပါ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက သြဘာ၏အခန်းထဲသို့
တိုးဝင်၍

“တံခါးဝိတ်လိုက်ပါရှင်၊ ကျွန်မ ပြောပြမယ်၊ ကြောက်
လွန်းလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

အခန်းထဲသို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီက လေသံတီးတိုး
ဖြင့်

“ကျွန်မရဲ့ပြတင်းပေါက်ကို အပြင်ကခေါက်သံ ကြားရ
တယ်၊ ကျွန်မ လန့်နိုးလို့ကြည့်လိုက်တော့ ပြတင်းပေါက်မှ အရိပ်
မည်းကြီး တွေ့ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက သူ၏ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်
ကြည့်၍ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အိမ်အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ကို ဘယ်သူက တုန်ပြီး

၁၅၆ မင်းမြတ်သူရ

ခေါက်လွှဲရမလဲ၊ ကျွန်အသင်တော့ လေတိုက်လို့ သစ်ကိုင်းတွေက
သီရိရဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို လာရိုက်တာဖြစ်မယ် ”

ဟု ဆိုကာ သီရိဒေဝီ၏အခန်းဘက်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့၏။

အခန်းထဲသို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီသည် ပြတင်းပေါက်နှင့်
ဝေးသောနေရာ၌ စောင်ကံယူ၍ အိပ်စက်ရန်ကြိုးစား၏။

ဩဘာသည် ခံရကိမ့်၍ ထိုင်နေ၏။ အတန်ကြာလျှင်
ဩဘာလည်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဩဘာသည် အိပ်ပျော်
ရင်း လန့်နိုးလာပြန်၏။

ထိုအချိန်၌ သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏အနီးသို့ရောက်နေပြီး
လှုပ်ရှားနှိုးကာ

“ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ် ”

ဟု ကယောင်ကတန်း ပြောဆိုနေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်သောအခါ ဩဘာ အိပ်ရာ
နီးပြီး သီရိဒေဝီကို မတွေ့ရချေ။

ရေတွင်း၌ အလွန်လှပသော ကိုယ်ခန္ဓာကိုပိုင်ဆိုင်ထားသော
သီရိဒေဝီ ရေချိုးပြီးနေပြီး လုံချည်ရင်လျှားနှင့်ပင် လွယ်ကူသော
ယောဂမလေ့ကျင့်ခန်းအချို့ကို ပြုလုပ်နေ၏။

သူမ၏ ယောဂမလေ့ကျင့်နေသောဟန်မှာ လွန်စွာကျွမ်းကျင်

သီရိဒေဝီ ၁၅၇

ပြီး အသက်ရှူမှားလောက်၏။

သီရိဒေဝီက ဩဘာကိုမြင်သောအခါ ယောဂမလေ့ကျင့်ခြင်း
ကို ရပ်တန့်၍

“ ယောဂမလေ့ကျင့်ဘဲနေရင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တဲ့ဒဏ်ကို
မခံနိုင်ဘူး၊ ညက အိပ်ရေးပျက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သူမ၏မျက်နှာကို မလုံမလဲ
ကြည့်လိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာကို ထားရစ်ကာ အိမ်ကြီးပေါ်သို့
ပြန်တက်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် ရေတွင်း၌ တစ်ကိုယ်တည်း ငူငူပိုင်ပိုင်ကြီး
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

A

ပန်းအိမ် ကွန်ပျူတာ

ဆိုင်အမှတ်(၇)ဗုဒ္ဓဘာသာတရားကျောင်း၊ ကျောက်မြောင်းရွေး၊ ဖျံဖြူလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

ဤသို့ဖြင့် သြဘာတို့သည် အိမ်ကြီး၌ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ခဲ့၏။

၎င်းတို့နေထိုင်သော အိမ်ကြီးအနီးသို့ လူသွားလူလာနည်းပါး ပြီး ခြံကြီးမှာ လုံခြုံလွန်းသဖြင့် သြဘာတို့ရှိနေခြင်းကို မည်သူမျှ မရိပ်မိချေ။

သြဘာသည် အိမ်ကြီးအနောက်ရှိ ခြံတောမှတိုးထွက်ကာ ဝေဝိုက်၍ စီးဆင်းနေသော စမ်းချောင်းမှ ငါးများကို ဖမ်းလေ၏။

ပြီးနောက် ခြံထဲသို့ပြန်ကာ ငါးများကို ရွံ့နှင့်မဲ၍ မီးဖုတ် လေ၏။ အတန်ကြာပြီး ရွံ့ကိုခွာချလိုက်လျှင် မွေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်နေ သော ငါးမီးဖုတ်ကို ရလေ၏။

သြဘာသည် ငါးမီးဖုတ်များကို အရိုးရှင်၍ သီရိဒေဝီ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ပေး၏။

သီရိဒေဝီသည် သြဘာပြုလုပ်ပေးသော ငါးမီးဖုတ်ကို လွန်စွာနှစ်သက်လေ၏။

တစ်ပတ်ခန့်ကြာသောအခါ သီရိဒေဝီက အိမ်ကြီး၌ နေထိုင် ရခြင်းကို လွန်စွာငြီးငွေ့ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးသူတော်က

“ အိမ်ကြီးကထွက်ပြီး လှည်းလမ်းအတိုင်း မထင်မရှား အသွင်နဲ့ ကားလမ်းအထိရောက်အောင် သွားလို့ရတယ်၊ ကားလမ်း ပေါ်ရောက်မှ သီရိအနေနဲ့ မီးစင်ကြည့်ကပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီ ထိုအစီအစဉ်ကို လွန်စွာ သဘောကျသွားလေ၏။

အိမ်ကြီး၌ ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ ပုန်းခိုနေရခြင်းကို အောင့်အီးသည်းခံမနေနိုင်တော့ဘဲ

“ ကျွန်မရဲ့ရန်သူတွေက ကျွန်မကို ဖွင်းပြီးသေအောင်လုပ် နေသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ကြီးက ထွက်ပြီးလည်တော့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ ပြင်းပြသောဆန္ဒကြောင့် ငြင်းဆန်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အပြင်သို့ထွက်၍လည်ပတ်ရန် အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ အကျအန အလှပြင်လေ၏။

သူမသည် ချိတ်ထမီနှင့် အဝါရောင်အင်္ကျီကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ပြီး ထွက်လာ၏။

သီရိဒေဝီ၏ ပြင်ဆင်မှုကြောင့် ဩဘာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ကျုပ်တို့က အိမ်အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓထင်မရှားထွက်ရမှ၊ သီရိအလှပြင်ထားပုံက မြို့ကြီးသူမှန်း သိပ်သိသာနေပြီ”

ဟု တားဆီးလေရာ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရန်သူနဲ့တွေ့လို့ သေရင်လည်း သေပေတော့၊ ကျွန်မ ဒီလိုအလှမမြင်ရတာကြာလို့ တော်တော်စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကားလမ်းအထိရောက်အောင် သွားကြမယ်၊ ရှင်ကျွန်မကို မတားပါနဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ တစ္ဆေထိုးနိုင်မှုကြောင့် မည်သည့်စကားကိုမျှမဆိုတော့ဘဲ အိမ်ကြီးမှ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခဲ့

လေ၏။

ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် လှည်းလမ်းပေါ်ရောက်သည်အထိ ၎င်းတို့ကို မည်သူမျှ မြင်တွေ့ခြင်းမရှိချေ။

မကြာမီ ကာလသားတစ်ဦးသည် ပုလွေကိုမှတ်၍ လှည်းမောင်းလာလေ၏။

ဩဘာတို့က ကားလမ်းပေါ်အထိ လမ်းကြုံလိုက်ချင်ကြောင်း ပြောလေရာ တောသားသည် သီရိဒေဝီ၏အလှကြောင့် မငြင်းဆန်နိုင်ဘဲ ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

တောသားသည် အသိဉာဏ်နည်းပါးဟန်ရှိပြီး သီရိဒေဝီကို စပ်စုခြင်းမရှိဘဲ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးလေ၏။ ဩဘာက အနီးရှိ ရွာတစ်ရွာ၏ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ လှူဖွယ်ပစ္စည်းများ လာရောက်ကပ်လှူကြောင်း ပြောလေ၏။

ကားလမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီက

“ကျွန်မ ပဲခူးဘက်ကို သွားချင်တယ်၊ ပဲခူးကိုရောက်ရင် ဘုရားဖူးမယ်၊ ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းရှာပြီး ထမင်းစားမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ခင်ဗျားလုပ်ချင်သလို လုပ်တော့၊ ခင်ဗျားရဲ့အပြုအမူတွေက ကျုပ်တို့ မြန်မာစကားပုံထဲက ငါ့လှေငါထိုး ပဲခူးရောက်ရောက်

ဆိုတဲ့ စကားပုံနဲ့ သိပ်တူနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မကြာမီ ပဲခူးဘက်သို့ထွက်မည့် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးကို တား၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ပဲခူးသို့ရောက်သောအခါ ရွှေမောစောဘုရား ကို ဦးစွာပူးလေ၏။

ထို့နောက် ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်းကို မေးမြန်းပြီး မြိန်ရှက်စွာ စားလေ၏။

ထမင်းစားပြီးလျှင် ပဲခူးပတ်ဝန်းကျင်နေရာအနှံ့ကို မြင်း လှည်းတစ်စီးငှားပြီး လှည့်လည်ကြည့်ရှု၏။ သီရိဒေဝီ၏ အမူအရာ သည် ချစ်သူနှင့်ချိန်းပြီး လည်ပတ်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ငှင်းတို့ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးသော မြင်းလှည်းဆရာသည် ဩဘာတို့အား ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံဟု ထင်မြင်ကာ ပြောဆို ဆက်ဆံလေ၏။

သီရိဒေဝီက မသိဟန်ပြုနေသော်လည်း ဩဘာသည် မျက်နှာပူသယောင် ခံစားနေရ၏။

ညနေစောင်းသောအခါ ပဲခူးမြို့ နိုင်းဂူနိုင်းဘက်ရှိ မြကြီး တစ်ခြံ၌ စည်ခံပွဲကြီးတစ်ပွဲ ကျင်းပနေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် မီးရောင်စုံများ ထွန်းညှိထားပြီး မြကြီးဘဲ တွင် လူများစည်ကားနေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မြင်းလှည်းဆရာ အား စပ်စုလေ၏။

မြင်းလှည်းဆရာက

“ ဒီမြို့က မြို့မျက်နှာပုံး ဝံသာနုဆရာကြီး ဦးဘလှရဲ့မြို့လေ။ ဒီည ဦးဘလှရဲ့မွေးနေ့မို့ မြကြီးထဲမှာ စည်ကားနေတာပေါ့၊ မြကြီးရှေ့ မှာ ပုလိပ်တွေ မယောင်မလည်လုပ်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ နယ်ချဲ့လက်ကိုင်တုတ်တွေက ဝံသာနုဆရာကြီး ဘာတွေဟောပြော မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်နေတာလေ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ခဏကြာလျှင် သီရိဒေဝီသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှဆင်း၍ ဩဘာအား

“ စောစောက ဝံသာနုဆရာကြီးရဲ့မွေးနေ့ကို ကျွန်မ သွား ချင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ ဆရာကြီးက ကျုပ်တို့မှ မသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို မိတ်ထား တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏အမူအရာ

ကြောင့် ရယ်မော၍

“ ကျွန်မ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ မွေးနေ့ပွဲကို အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ ကျွေးပုံရတယ်၊ ခြံထဲက အုန်းနှိုဟင်းချက်တဲ့အနံ့ ရတယ်၊ ကျွန်မ အုန်းနှိုခေါက်ဆွဲ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ မြန်မာတို့ ယိုးဒယားတွေက ဘာချက်ချက် အုန်းနှိုထည့်ချက်တာ ရှင်လည်း သိသားပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်တို့မှာ ဂိုက်ဆံပါတာပဲ၊ သူများမွေးနေ့မှာ မျက်နှာ ပြောင်တိုက်ပြီး ဝင်စားရလောက်အောင် သီရိ အရက်ကင်းမဲ့နေပြီ လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီ တခစ်ခစ်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ အလကားနောက်တာပါရှင်၊ မွေးနေ့ရှင်က ဝံသာနု ဆရာကြီးဆိုတော့ ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်၊ သူ့ကို ပုလိပ် တွေကလည်း စောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတော့ ဂိုဏ်းစိတ်ဝင်စားတယ်၊ ရှင်တို့မြန်မာပြည်က ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီဖြစ်နေတော့ ဝံသာနု လှုပ်ရှားမှုတွေ အများကြီးဖြစ်နေတယ် ကြားဖူးတယ်၊ ကျွန်မတို့နိုင်ငံ က ဗြိတိသျှရဲ့ ကိုလိုနီကျွန်ပြုခြင်းမခံရတဲ့အတွက် ဝံသာနုလှုပ်ရှားမှု ဆိုတာ မရှိဘူး၊ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေမှာလည်း ဝံသာနုလှုပ်ရှားမှုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာလည်း ကြားဖူးတယ်၊ အိန္ဒိယမှာလည်း ဂန္တီကြီးက

အကြမ်းမဖက်တဲ့ အဟိသနည်းနဲ့ ဗြိတိသျှကို ဆန့်ကျင်နေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ဒါကြောင့် မွေးနေ့ပွဲမှာ ဝံသာနုဆရာကြီး ဘာတွေ ဟောပြောမယ်ဆိုတာ ဗဟုသုတအနေနဲ့ ကျွန်မ သိပ်ချင်ကြားချင် လို့ပါ ”

ဟု ပူဆာလေ၏။ ဩဘာက သီရိဒေဝီ၏ အမူအရာကြောင့် သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်တော် မသွားစေချင်ဘူး၊ ဒီပွဲမှာ မြန်မာလူမျိုးတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မြန်မာတွေရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှု မရှိရင် ခက်မယ်၊ နောက်ပြီး သီရိရဲရန်သူတွေ မရှိဘူးလို့ပြောနိုင် လား ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်မရန်သူတွေက ဘာခံယူချက်မှ မရှိဘူး၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကို ငွေရရင်ပြီးရော သတ်မယ်ဆို တဲ့ ကြေးစားတွေရှင်၊ ဒီလိုမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရဲ့ပွဲမှာ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်မှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မ မြန်မာစကားကို မွတ်နေအောင်ပြောတတ်တာ ရှင်သိပါတယ်၊ ကျွန်မက ယိုးဒယားသူ ဆိုပေမဲ့ နယ်စပ်မှာနေခဲ့တော့ မြန်မာ၊ ကရင်၊ ယိုးဒယားစကား ကို အကုန်တတ်တယ် ”

ဟု ခေါင်းမာမားဖြင့် ပြောလေရာ သြဘာသည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ လွန်စွာစပ်စသော သီရိဒေဝီအား ဝံသာနုဆရာကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ဝံသာနု ဆရာကြီး၏ခြံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ ဝံသာနုတို့ပါ ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမကြီးများက သြဘာတို့ကို ဖော်ရွေသော အမူအရာဖြင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

၎င်းတို့၏အမြင်၌ သြဘာတို့စုံတွဲသည် ထူးဆန်းနေလေ၏။

သြဘာသည် သတ္တလတ်ဘောင်းဘီနှင့် ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားပြီး ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား၏။ သီရိဒေဝီကမူ ပွဲနေပွဲထိုင်သွားမည့်အလား လှပစွာ ပြင်ဆင်ထား၏။

၎င်းတို့စုံတွဲသည် လိုက်ပက်ခြင်းမရှိချေ။

သီရိဒေဝီ၏ ချောမောလှပမှုကြောင့် ဝံသာနုဆရာကြီး၏ စည်ခံပွဲရှိ ယောက်ျားအပေါင်းသည် ငေးမောကြည့်ရှုကြကုန်၏။

အမျိုးသမီးအပေါင်းသည် သီရိဒေဝီနှင့်ယှဉ်လျှင် ၎င်းတို့၏ အလှများ ညှိုးမှိန်ကုန်သဖြင့် မနာလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။

သြဘာတို့သည် ထောင့်ဘက်ဆုံးကျသော စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကြ၏။

ဝံသာနုဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်သော်လည်း ဝံသာနုဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်သော်လည်း ဝံသာနုဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်သော်လည်း ဝံသာနုဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးနေ့ဖြစ်သော်လည်း

ကတ္တီပါများကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းမရှိဘဲ ပင်နီအင်္ကျီနှင့် ယောလုံချည်ကိုသာ ဝတ်ဆင်ထား၏။

ဖိနပ်မှာလည်း နှိပ်ဖိနပ်ကိုသာ စီး၏။

ဝံသာနုဆရာကြီးသည် ခြံအတွင်း၌ လူစုံပြီဟု ယူဆသော အခါ ဝံသာနုတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရဲရဲတောက်တောက်များကို အာပေါင် အာရင်းသန်သန်ဖြင့် စတင်ပြောဆိုလေ၏။

“ ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ နယ်ချဲ့လက်အောက် ကျွန်သဘောက ၁၀ ရောက်ရှိနေချိန်မှာ ကျုပ်တို့အားလုံး ကိုယ့်အမျိုးကို ကိုယ်ချစ်ရမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ အမေကျော် ဒွေးတော်လွမ်းလို့မရဘူး၊ ပြည်တွင်းဖြစ် ပင်နီအင်္ကျီနဲ့ ယောလုံချည်ကိုသာ ဝတ်ကြပါ။ တိုဘရယ်ကိုးတွေ၊ ဘလေစာကုတ်တွေ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တို့ပေါက်ပြီး ကျွန်တော်နဲ့နေရင် ကျုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေးကြီးဟာ သဲထဲရေသွန်သလို ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟု အစချီပြီး ရဲရဲတောက်တောက်များကို စတင်ပြောဆိုလေရာ ဝံသာနုဆရာကြီး၏ မွေးနေ့ပွဲသို့ ခေါ်ဆန်ဆန် ဝတ်စားပြီး တက်ရောက်လာသော လူအချို့မှာ ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဝံသာနုဆရာကြီးသည် သူ၏မွေးနေ့ပွဲသို့ လာရောက်ချီးမြှင့်

သော သူများကို မျက်နှာမထောက်ထားဘဲ ရဲ့ရဲ့တောက်စကားများကို ဆက်တိုက်ပေး အော်၍ပြောဆိုလေ၏။

ဝံသာနုဆရာကြီးသည် ပရိသတ်များ၏ အနေအထားကို ကြည့်၍ ပိုမိုစိတ်အားတက်ကြွလာပြီး သူ၏ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ချွတ်ကာ

“ ကျုပ်ရဲ့ဆံပင်ကို ကြည့်ပါ၊ အမျိုး ဘာသာ သာသနာကို ချစ်လို့ ယောင်ကြီးမွှေးထားတယ် ”

ဟု ပြောဆိုပြီး သူ၏ပုခုံးကို ရုတ်တရက်မလိုက်ရာ အမျိုးသမီးများသည် မတော်ရာပေါ်မည်စိုးသဖြင့် မျက်လုံးများကို မှိတ်လိုက်လေ၏။

ဝံသာနုဆရာကြီးသည် အလွန်မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် တက်ကြွသဖြင့်

“ မကြောက်ကြပါနဲ့၊ ကြည့်ကြပါ၊ ခင်ဗျားတို့ အင်ဓဇန် မြတ်နိုးရာကောင်းတဲ့အရာကို တွေ့ရမယ် ”

ဟု ပြောဆိုလိုက်ရာ အမျိုးသမီးပရိသတ်သည် ပိုမိုရှုရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားလေ၏။

သီရိဒေဝီက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ ဝံသာနုအတိုးကြီး ဘာပြုလို့လဲ မသိဘူး ”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ဝံသာနုအတိုးကြီးသည် သူ၏ပေါင်တွင် ထိုးနှံထားသော ထိုးကွင်းများကို ပြသ၍ ကြွားဝါလေ၏။

အတိုးကြီးက

“ ရှေးမြန်မာမှန်ရင် ထိုးကွင်းရှိရတယ်၊ ရှေးက ပေါင်ပြောင်ပြောင်ကြီးနဲ့နေတဲ့ ယောက်ျားကို မိန်းမလျှာလို့ သတ်မှတ်တယ် ”

ဟု ပြောရင်း ပရိသတ်ယောက်ျားများဘက်သို့ လှည့်၍ “ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကျုပ်တို့ရှေးမြန်မာတွေရဲ့ ထိုးကွင်းရှိကြသလား၊ ရှိရင်ပြပါ ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ ပရိသတ်ယောက်ျားများသည် ဝံသာနုအတိုးကြီးကို အကြောင်ကြောင်နှင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုကြလေ၏။

အတိုးကြီးက ပရိသတ်ယောက်ျားများ၏ အမူအရာကိုကြည့်၍ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ

“ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေပဲ၊ ထမီဝတ်ထားကြ၊ မျက်နှာမှာလည်း စနိုးတွေလူးထားကြတယ်၊ ရေမွှေးနံ့တွေလည်း နံဟောင်နေတာပဲ၊ ဆံပင်မှာလည်း ကော်မမစ်

၁၇၀ မင်းမြတ်သူရ

တစ်တွေ လိမ်းထားတယ်၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒါတွေသုံးတာ ရှက်ကြပါ၊ နယ်ချဲ့ပစ္စည်းကို အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် အားမပေးကြပါနဲ့။”

ဟု အာပေါင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် ပြောဆိုပြန်၏။

သီရိဒေဝီသည် ဝံသာနုအတိုးကြီး၏အမှုအရာကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“အတိုးကြီးရဲ့ပေါင်မှာ ထိုးထားတဲ့အရုပ်တွေကို ကျွန်မ သိပ်သဘောကျနေပြီ၊ အနီးကပ်သွားကြည့်ရမယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းကုတ်၍

“မင်းကတော့ အတိုးကြီးကို အရူးဘုံမြှောက်ပေးတော့မယ်နဲ့တူတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သီရိဒေဝီက

“ရှင်က ဝံသာနုအတိုးကြီးကို အရူးလို့ပြောတဲ့လား၊ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးရှင်။”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာက အတိုးကြီးကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“သူ့ကို တိုင်းပြည်အတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုရင်

ဝေတနာတပေ

သီရိဒေဝီ ၁၇၁

တော့ ဝေတနာပေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အတိုးကြီးက ဝံသာနုအမည်ခံပြီး လေပေါလွန်းတယ်၊ သူလိုလူတွေကြောင့် ဝံသာနုတွေ အမည်ပျက်ရတော့မယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက အတိုးကြီးကို မျက်လုံးများစူးစင်း၍ကြည့်ကာ

“ကျွန်မ သူ့ရဲ့ပေါင်က အရုပ်တွေကို အနီးကပ်သွားကြည့်ဦးမယ်။”

ဟု ပြောကာ ရှေ့သို့တိုးသွားလေ၏။

ဝံသာနု အတိုးကြီးသည် ပေါင်တွင်ထိုးနှံထားသော ထိုးကွင်းများကို ပရိသတ်အား ကြွားဝါရာမှ စိတ်အားပိုမိုတက်ကြွစေပြီး လက်ခမောင်းကို တဖြောင်းဖြောင်းခတ်ကာ

“လက်ဝဲဘက်မှာ ကျားညီနေ၊ လက်ယာဘက်မှာ ဆိန်မြှောင်တွေ အဆင်းအတက်၊ နားရွက်မှာလိပ်ပြာတောင်၊ ဆိန်ပြောင်မှာ ကြက်ခြေရစ်လို့ ဆိုထားတယ်၊ တို့အရုပ်တွေ လက်ထက်က ဂန်ဒူးမဟုတ်သူတိုင်း ပေါင်မှာ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်ရှိကြတယ်။”

ဟု ကြွားဝါနေလေ၏။

ထိုသို့ကြွားဝါရင်း အရှေ့သို့တိုးကပ်လာသော သီရိဒေဝီကို

ဝေတနာတပေ

၁၇၂ မင်းမြတ်သူရ

ကြည့်၍ အတိုးကြီး၏မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“ ကြည့်ကြစမ်းကွယ်မို့၊ ဟောဒီက အမျိုးကောင်း သမီးလေးကိုကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ပေါင်မှာ ထိုးနှံထားတဲ့ ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေကို ကျုပ်လို အတိုးကြီးက ဟောဒီပွဲကြည့်ပရိသတ်အားလုံးကို ကျော်တက်သွားပြီး နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှပတဲ့ နမလေးဟာ ကျုပ်ရဲ့ပေါင်က ထိုးကွင်းမင်ကြောင်တွေကို မြင်ချင်လွန်းလို့ အရှေ့ကိုတိုးလာပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက အတိုးကြီးကို သဘောကျဟန် ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ပေါင်မှာထိုးထားတဲ့ အရုပ်တွေလှလွန်းလို့ အနီးကပ်လာကြည့်တာပါ ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

အတိုးကြီးသည် သီရိဒေဝီ၏ အမူအရာကြောင့် လွန်စွာ သဘောကျသွားပြီး

“ ရှေ့ကိုတိုးပြီးကြည့်ပါလား နမလေးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့ အရုပ်တွေကို နမလေးကြည့်ချင်သလို ကြည့်ပါ ”

ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အတိုးကြီး၏ ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် အနီးသို့

သွားပြီး ပေါင်တွင်ထိုးနှံထားသော ထိုးကွင်းစိမ်းစိမ်းများကို အနီးကပ် ကြည့်ရှုလေ၏။

သီရိဒေဝီ၏ အမူအရာကို မနှစ်မြို့သော မိန်းမများက

“ ဘယ်ကကောင်မလဲ၊ အတိုးကြီးကို ပိုက်ဆံရှိမှန်းသိလို့ မြှောက်မင့်နေတယ် ”

ဟု ကဲ့ရဲ့လေ၏။

သီရိဒေဝီကမူ မည်သည့်စကားကိုမျှဂရုမစိုက်ဘဲ အတိုးကြီး ၏ထိုးကွင်းများကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ဝံသာနုအတိုးကြီးသည် သဘောကျဟန်ဖြင့် လက်ကိုပိုက် ၍ ရင်ကိုကော့ကာ ပြုံးပြီးပြီးကြီး ကြည့်နေလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အတိုးကြီး၏ ထိုးကွင်းများကို လက်ဖြင့် အားရအောင် ပွတ်သပ်ကြည့်ပြီး ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောကာ အနီးမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

မွေးချေပွဲရှိလူများသည် သီရိဒေဝီ၏ ထူးခြားသော အမူအရာ ကိုကြည့်၍ အံ့သြနေစဉ် သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏အနီးသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီး လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ ကျွန်မတို့ ချောက်ချပြီ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

စေတနာစာပေ

စေတနာစာပေ

“ဘာချောက်ကျတာလဲ၊ အတိုးကြီးရဲ့ထိုးကွင်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဒေဝီက

“ကျွန်မရဲ့ ရန်သူနာခံတော်အဖွဲ့က လူတွေကို ပရိသတ်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီပွဲက အမြန်ဆုံးပြေးမှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“နာခံတော်အဖွဲ့ကလူတွေ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏၊

သီရိဒေဝီက

“ပရိသတ်ထဲမှာ ရှမ်းဘောင်းဘီကိုယ်စီနဲ့ လူသုံးယောက်၊ မာဖလာအုန်းရောင်စည်းထားတဲ့သူက မောင်မောင်ထွေးလို့ခေါ်တယ်ရှင်၊ နာခံတော်အဖွဲ့က ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲက အငယ်ဆုံးလူလေ၊ ကျွန်မကိုတွေ့သွားတာ ကံဆိုးတာပဲ၊ ဧည့်ခံပွဲထဲကနေ မယောင်မလည်ထွက်မှဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ရှမ်းဘောင်းဘီပတ်လူများကိုကြည့်၍

“ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခွဲ”

ဟု သီရိဒေဝီကို လူအုပ်ကြားမှ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေ၏၊

ရှမ်းဘောင်းဘီပတ်လူများသည် အနောက်မှလိုက်လာကြ၏၊ ဝိသာနအတိုးကြီးသည် သီရိဒေဝီအား မိတ်ဆက်ပေးလိုသဖြင့် စင်ပေါ်မှနေ၍

“နမလေး ဘယ်ကိုလဲ၊ မသွားပါနဲ့ဦး၊ အစ်ကိုကြီးရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦး”

ဟု အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်လေ၏၊ သီရိဒေဝီသည် အတိုးကြီးဘက်သို့လှည့်၍ လက်ပြလိုက်ပြီး

“နောက်များမှပဲ လာလည်ပါ့မယ်”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ အပြေးထွက်ခဲ့၏၊

ဩဘာတို့ ဖြံ့ဖြင့်သို့ရောက်သောအခါ လူအုပ်ကိုတို့ဆူနေရ၍ ခရီးမတွင်ဘဲဖြစ်နေစဉ် နာခံတော်အဖွဲ့မှလူများ အစီရောက်ရှိလာလေ၏၊

သီရိဒေဝီသည် ထိုသူများကိုကြည့်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေ၏၊ နာခံတော်အဖွဲ့မှ မောင်မောင်ထွေးဆိုသူက သီရိဒေဝီကို ကြည့်၍

“မိန်းမယုတ်... နင်ရဲ့သေမင်းတွေ ရောက်လာပြီ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ငါ့ကိုမသတ်ခင်မှာ ငါ့ရဲ့ကိုယ်ရံတော်နဲ့ အရင်သမီး

၁၇၆ မင်းမြတ်သူရ

ကြည့်၊ ကိုဩဘာ... ရှင်ရဲလက်စွမ်းကို ပြလိုက်ပါ။ ဒီလူတွေ သိပ်ဆိုးတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာကို မောင်မောင်ထွေးဆိုသူက ကြည့်၍

“ ကိုယ့်လူ... မဆိုင်ဘဲဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ငရဲပြည်ကို လိုက်သွား ချင်သလား ”

ဟု မြိမ်းခြောက်လေ၏။

ဩဘာက ထိုသူများကိုကြည့်၍

“ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ဒီလိုအနိုင်ကျင့်လို့ ရမလားဗျ၊ ကျုပ်ရှိနေသရွေ့ သူ့ကို အသားတစ်စက်ထိလို့ မရဘူး ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလေရာ မောင်မောင်ထွေးဆိုသူက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မြွေဟောက်မကို ကာကွယ်ပေးလို့ ခင်ဗျားပဲ ဒုက္ခရောက် မှာပေါ့၊ သူလောက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ ရှင်တို့က ကျွန်မနဲ့ ကိုဩဘာကို ရန်တိုက်ပေးနေတာ လား၊ ကျွန်မတို့က ဟိုနိုင်ငံမှာကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ အရင်းနှီးဆုံး

သီရိဒေဝီ ၁၇၇

သူတွေရှင် ”

ဟု ပြောလေရာ မောင်မောင်ထွေးဆိုသူသည် ဩဘာအား မုန်းတီးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ခြာ... မင်းကို ကျုပ်က မြန်မာလူမျိုးထင်နေတာ၊ မြန်မာမဟုတ်ဘူးကိုး၊ မြန်မာမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်တို့စကားကို ဒီလောက် တောင် ပီအောင်ပြောနိုင်တာကတော့ ချီးမွမ်းပါတယ် ”

ဟု ပြောကာ မောင်မောင်ထွေးသည် ခါးကြားမှ လျှို့ဝှက်၍ ဆောင်ထားသော ငွေရောင်ပုဆိန်ကလေးကိုထုတ်ကာ စတင်တိုက် ခိုက်လေ၏။

မောင်မောင်ထွေးသည် သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရ၏။ ပုဆိန်ကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုပုံမှာ ကျွမ်းကျင်လွန်းလှ၏။

ကျန်လူနှစ်ဦးသည် သီရိဒေဝီအား တိုက်ခိုက်ရန် ကြိုးစား သော်လည်း ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းကျဉ်းကလေး၌ ဩဘာတို့ကို ကျော်လွှားရန် ခက်ခဲနေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ဩဘာကို ထားရစ် ပြီး ထွက်ပြေးသွားလေ၏။ သူမသည် ခြံကြီးကို တစ်ပတ်ပတ် လိုက်ပြီး ရှစ်ကားတစ်စီးပေါ်တွင်ထိုင်၍ အိပ်ငိုက်နေသော ဒရိုင်ဘာ အဘိုးကြီးကို ကားပေါ်မှဆွဲချလိုက်ရာ အဘိုးကြီးအောက်သို့ ကျ

လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဂျစ်ကားကို စက်နှိုး၍ တရိုက်ထိုးမောင်းထွက်
ခဲ့၏။

သူမသည် ကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်တတ်၏။

သီရိဒေဝီသည် ဂျစ်ကားကို အရှိန်မြှင့်၍ မောင်မောင်ထွေး
နှင့် ဩဘာတို့ရန်ပွဲရှိရာ လမ်းကျဉ်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။

ထိုအခါ ရန်ပွဲကို အရသာခံ၍ကြည့်ရှုနေသော လူအုပ်ကြီး
သည် ဂျစ်ကားနဲ့လွှတ်ရာသို့ သေလုမြောပါး ပြေးလွှားရလေ၏။
ထိုသူများထဲတွင် ဝံသာနုအတိုးကြီးလည်း ပါ၏။

ဝံသာနုအတိုးကြီးသည် ဂျစ်ကားမောင်းသွားသော သီရိဒေဝီ
ကိုကြည့်၍ မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“ နမလေး ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏အနီးသို့ ရောက်သောအခါ
ကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်ပြီး

“ အမြန်တက် ”

ဟု အော်ဟစ်လေ၏။

ဩဘာ၏လက်ချက်ကြောင့် မောင်မောင်ထွေးသည် မြေပေါ်

သို့ လဲကျပြီး လူးလိမ့်နေ၏။ ကျန်သူနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးမှာ
ဩဘာ၏တံတောင်ကြောင့် မေ့မြောနေလေ၏။

နောက်ဆုံးလူမှာ ဩဘာကို ဝင်မတိုက်ရဘဲ ကြောက်လန့်
နေလေ၏။

ဩဘာသည် ဂျစ်ကားပေါ်သို့ ခိုခွဲတက်လိုက်ရာ သီရိဒေဝီ
က တရိုက်ထိုး မောင်းထွက်လေ၏။ သီရိဒေဝီသည် မြို့ပြင်သို့
ဦးတည်ပြီး မောင်းနှင်သွားလေ၏။

သီရိဒေဝီက ကားမောင်းရင်း ဩဘာဘက်သို့လှည့်၍

“ ရှင် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ အရင်ကထက်တောင် တိုက်ရည်
နိုက်ရည် ကောင်းလာသေးတယ်၊ ရွှင့်လိုလူ ကျွန်မအနားမှာရှိတာ
သိကြားမသလိုပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ သိကြားမတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူတွေက
အင်အားတောင့်ပုံရတယ် ”

ဟု သတိပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သီရိဒေဝီက ခေါင်း
ညိတ်၍

“ နာခံတော်အဖွဲ့က လူအင်အား ရာချီပြီးရှိတဲ့အဖွဲ့ရှင်၊
ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဒီလောက်ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ သူတို့အဖွဲ့

က မြန်မာပြည်အနှံ့ တစ်ကွေ့တပြားရှိနေကြတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီဘက်သို့လှည့်၍

“ နာခံတော်အဖွဲ့က ကြေးစားအဖွဲ့လို့ သိရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာခံတော်အဖွဲ့ကလူတွေက မင်းကို မိန်းမယုတ်လို့ခေါ်ပြီး အတော် မုန်းတီးနေပုံရတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ သူတို့မုန်းတီးအောင် ကျွန်မ ဘာမှမလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မကို အသေအလဲ ရန်ငြိုးဖွဲ့ပြီး မုန်းတီးနေတဲ့ ယိုးဒယား ပုဆိန်ဂိုဏ်းကလူတွေက နာခံတော်အဖွဲ့ကို ကြေးစားအဖွဲ့ နဲ့ ငှားထားကြတာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ကားကို လမ်းနံ့စား၍ ထိုးရပ်လိုက်ပြီး

“ ဒီကားနဲ့ ကျွန်မတို့ ဆက်သွားလို့မရဘူး၊ ကားကို ပျောက်ပျက်မှ ပြစ်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကားအား အနီးရှိ ချောက်ထဲသို့တွန်းချရန် ကြိုးပမ်းလေရာ ဩဘာက

“ သူတစ်ပါးရဲ့ကား၊ ဒီကားက ဘယ်ကယူလာတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဒေဝီက

“ နာခံတော်အဖွဲ့က လူတွေရဲ့ကားရှင်၊ သူတို့ရဲ့ကားကို မျက်ဆီးပစ်ရမယ် ”

ဟု ပြောကာ ကားကို ချောက်ကြီးထဲသို့ တွန်းချလိုက်လေ ၏။

ကားသည် အောက်သို့ကျပြီး မီးလောင်သွားလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဩဘာတို့သည် ကားတစ်စီးကိုတား၍ လမ်းကြိုလိုက်ခဲ့လေ၏။ ကားသည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်နေလေ၏။

ဩဘာတို့ပုန်းခိုရာ အိမ်ကြီးရှိရာအရပ်သို့ နီးသောအခါ သီရိဒေဝီက

“ ကျွန်မတို့ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အိမ်ကြီးကို မပြန်တော့ဘူး၊ ရန်ကုန်ကိုပဲ ပြေးတော့မယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်မှ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုလုပ်ကြမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ကြီးမှာ ဦးသူတော်တို့လင်မယား စောင့်နေကြတယ်၊
မင်းပြန်မလာရင် သူတို့ စိတ်ပူနေကြမှာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ဦးသူတော်တို့လင်မယားဟာ ရှင်ထင်သလောက် မညံ့
ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ပြန်မလာဘူးဆိုကတည်းက ကျွန်မတို့မှာ အန္တရာယ်
တစ်ခုရှိမယ်ဆိုတာ သိလိမ့်မယ်၊ သူတို့လည်း သူတို့နည်း၊ သူတို့
ဟန်နဲ့ အိမ်ကြီးက လစ်ပြေးကြမှာပဲ၊ အိမ်ကြီးကို ပြန်ပြေးရတာ
လုံခြုံမှုရှိတယ်လို့ ကျွန်မ မထင်ဘူး၊ နာခံတော်အပ္ပကလူတွေ ခြေရာ
ခံမိသွားရင် ကျွန်မတို့မှာ ပြေးပေါက်မရှိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ ဩဘာတို့သည် ရန်ကုန်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့
လေ၏။

ရန်ကုန်သို့ရောက်သောအခါ ကမ်းနားဘက်၌ဆင်း၍
သီရိဒေဝီက

“ကျွန်မတို့ အိမ်တစ်လုံးငှားပြီး မထင်မရှားနေမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ရန်ကုန်သို့ရောက်လာစက
မိမိအိမ်ငှားနေခြင်းကို ပြန်လည်သတိရသွားလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အလွန်လည်ဝယ်ပါးနပ်သူဖြစ်၏။ အနီး
အနားရှိ မြင်းလည်းဂိတ်သို့သွားကာ အိမ်ငှားချင်သည့်အကြောင်းကို
စုံစမ်းလေရာ စမ်းချောင်းဘက်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးတစ်လုံးကို
ငှားရမ်းရရှိလေ၏။

အိမ်ကလေး၏ဝိုင်းရှင်သည် လွန်စွာနောက်ပိုးသန်သော
လူပျိုကြီးတစ်ဦး ဖြစ်၏။

လူပျိုကြီးသည် သီရိဒေဝီကိုမြင်သည်နှင့် မျက်နှာဝင်းလက်
သွားပြီး ငှားရမ်းမည့်ဈေးကိုပင် မပြောတော့ချေ။

သီရိဒေဝီက လူပျိုကြီးကို တဏှာရှုမှန်းသိသဖြင့် ဩဘာ
ဘက်သို့လှည့်၍

“ကျွန်မရဲ့မောင်လေးပါ၊ ကျွန်မတို့က ရှမ်းပြည်နယ်
ဘက်က ဆင်းလာတာ၊ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လေး ဘာလေး
ရလိုရငြားပေါ့ရှင်”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီကို အပျိုမှန်းသိ၍ လူပျိုကြီး၏
မျက်နှာသည် မှီရသကဲ့သို့ ဝင်းထိန်သွား၏။

ထို့နောက် လူပျိုကြီးက ရန်ကုန်မြို့၌ စီးပွားရေးလုပ်ကိုင်လို
လျှင် မိမိကူညီနိုင်ကြောင်း၊ မိမိ၌ အပေါင်းအသင်း စုံလင်စွာရှိ
ကြောင်း စကားကိုဖောင်လောက်အောင် ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် လူပျိုကြီးကို ကျေနပ်လောက်အောင် ပြောဆိုပြီး သူမပင်ယန်း၍ ရေချိုးလိုကြောင်းပြောကာ အိမ်မှ မောင်းနှင်ထုတ်လေ၏။

လူပျိုကြီးသည် တစ်ဖက်အိမ်၌ပင် နေထိုင်လေရာ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီလူကြီးကြောင့် ကျုပ်တို့ စိတ်စွပ်ရဦးမယ်ထင်တယ်။ မင်း သူ့ကို သိပ်အရောမဝင်နဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ အဖျိုကို လူပျိုပြီးတာ ဓမ္မတာပါရှင်၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဘာလဲ... ရှင်က သဝန်တို့နေတာလား ”

ဟု အဓိပ္ပါယ်နှစ်ခွထွက်သောစကားကို ပြောလေရာ ဩဘာသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားပြီး

“ ဘာဆိုလို့သဝန်တို့နေရမှာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားအသက်ကို စိတ်ချွတ် နာခံတော်အဖွဲ့သားတွေရန်က ကျုပ်တို့ ပုန်းခိုနေတာ၊ လူပျိုကြီးက အိမ်ကို တဖွဲဖွဲလာနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ လူပျိုကြီးဆိုက အကူအညီတွေ အများကြီးရဖို့လိုသေး

တယ်ရှင်၊ ဒီလူကြီးက တဏှာရှုံးကြီးဆိုတော့ သူ့ကို အသုံးပြုရမယ်၊ လူပျိုကြီး ဘယ်လိုအသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ မကြာမီ ရှင်သိရမယ်”

ဟု ပြောကာ ရေချိုးရန် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် တစ်ကိုယ်တည်းကျန်ရစ်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေရသောဆရာကို တွေး၍ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်လေ၏။

ထိုမိန်းမသည် နတ်သမီးတမျှ ချောမောလှပပြီး ညှို့ငင်အားကောင်းလှ၏။

ခဏကြာလျှင် သီရိဒေဝီ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၍ ဩဘာလည်း ရေဝင်ချိုးလေ၏။ ဩဘာ ရေချိုးပြီးသောအခါ အိမ်ရှေ့၌ ငါးဆင့်ချိန်ကြီးကိုင်၍ ရောက်ရှိလာသော လူပျိုကြီးကို တွေ့ရလေ၏။

သီရိဒေဝီက လူပျိုကြီးကို မာယာသုံး၍ မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်ပြီး ထမင်းချိုင့်ကိုဖွင့်ကာ

“ ပုစွန်တုပ်ဆီပြန်၊ ကြက်ကြော်၊ သဲကင်တွေပါလား၊ နာခံတော်ဂိုဏ်းက ကျွန်မတို့နောက်ကို လိုက်နေချိန်မှာ လူပျိုကြီး ဘယ်လိုအသုံးဝင်တယ်ဆိုတာ သိပြီလား ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာက ရယ်မော၍

“ လူပျိုကြီးအသုံးကျတယ် လုပ်မနေနဲ့၊ သူကျွေးတာစားပြီး သူလိုချင်တာ ရအောင်တောင်းရင် မင်း စိတ်ရှုပ်ရလိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ကျွန်မဘဝမှာ ဒီလိုယောက်ျားတွေနဲ့ နေရာတိုင်းမှာ တွေ့နေတော့ နေတတ်နေပြီရှင်၊ နောက်ပိုင်းလုပ်တဲ့လူတွေကို သူ့နေရာနဲ့သူ ပြန်အသုံးချရမယ်၊ ယောက်ျားအများစုဟာ အလကား လူတွေပါရှင် ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ ဒဿနကြောင့် ရင်ထဲ၌ အောင့်သက်သက် ခံစားလိုက်ရ၏။

ခဏကြာလျှင် သီရိဒေဝီသည် လူပျိုကြီး၏အိမ်ဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။

သီရိဒေဝီ ပြန်ရောက်လာသောအခါ မြင်းလှည်းတစ်စီးနှင့် အပြည့် ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်၊ စောင်နှင့် အခြား တိုလီ ဖိုလီ ပစ္စည်းများကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

သီရိဒေဝီက လေသံဝှက်တိုးဖြင့်

“ ဟိုလူကြီး အကုဒ္ဓညနဲ့ ဒါတွေအားလုံး ငယ်ခဲ့တာရှင်၊

ကျွန်မနဲ့အတူ စာရင်းလုပ်ပြီး သူ့ကို လက်ခံခိုင်းလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ ညစာကို သူ့အိမ်မှာ စားခဲ့တယ်၊ ထမင်းနဲ့ကို ရှင်ပဲစားလိုက်ပေ တော့၊ ကျွန်မ မစားတော့တူး ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာသည် တစ်ကိုယ်တည်း ထမင်းစား ရလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သြဘာအား အနီးမှတိုင်၍ ပြင်ဆင်ပေးလေ ၏။ ခဏကြာလျှင် လူပျိုကြီးရောက်ရှိလာပြီး သီရိဒေဝီပတ်ရန် သတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်များကို လာရောက်ပေးကမ်းပြန်၏။

လူပျိုကြီးပြန်သွားသောအခါ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ သတင်းစာနဲ့ ဂျာနယ်တွေ ရှင်ပဲပတ်ပေတော့၊ ကျွန်မက မြန်မာစကားကို ဖွတ်နေအောင်ပြောတတ်ပေမဲ့ မြန်မာစာကို လုံးဝ မတတ်ဘူးရှင်၊ သူက ကျွန်မကို ပညာတတ်လို့ထင်နေတယ် ”

ဟု ပြောကာ သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မောလိုက်လေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီက

“ ရှင်က ကျွန်မမောင်ဆိုတော့ အိပ်ခန်းထဲမှာ အတူအိပ်လို့ မရဘူး၊ အိပ်ခန်းက တစ်ခန်းတည်းရှိတယ်၊ ရှင် အခန်းပြင်မှာ အိပ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ ရပါတယ်၊ ကျုပ်အတွက် အရေးမကြီးပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ဩဘာကိုကြည့်၍ လေသံ
တီးတိုးဖြင့်

“ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ပြီး ကြောက်လန့်နေ
တဲ့အခါ ရှင်ကိုခေါ်လိုက်မယ်၊ ကျွန်မက အိပ်မက်ဆိုးတွေ မကြာခဏ
မက်ပြီး ကြောက်လန့်တတ်တယ်၊ ဒီလိုညမျိုးဆိုရင် ရှင် အိပ်ရေး
ပျက်မှာပဲ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏မျက်နှာကို
ပြန်ကြည့်၍

“ ဘာလို့ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ရတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ ဒါတော့ ကျွန်မ ဘယ်သိမလဲ၊ သူဘာသာ မက်ချင်တဲ့
အချိန် မက်တာပဲ၊ ရှင်က ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်တာ ရှင်
အိပ်ရေးပျက်တယ်ဆိုပြီး မကျေနပ်ဘူးလား၊ ကောင်းပါပြီ၊ ဒီညက
စပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းပုံမယ် ”

ဟု ပြောပြီး တံခါးကို ခိုင်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်

လေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် တံခါးဝ၌
ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

သီရိဒေဝီက အခန်းထဲမှနေ၍

“ ရှင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ည ဘာအိပ်မက်မှ
မမက်စေရဘူး ”

ဟု အော်ဟစ်နေလေတော့၏။

ဩဘာသည် မည်သည့်ကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ အိပ်ရှေ့သို့
ထွက်ခဲ့လေ၏။

A

ဝေဖန်စာ၊ နှစ်ပြာပေးစာများ ရေးသားလိုပါလျှင်

မင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇၊ အလှူကလေး၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်မှတ် ရေးသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီသည် ကောက်ညှင်း
ပေါင်းသည်ကိုခေါ်၍ အဆာပြေစားရန် စီစဉ်၏။

ဩဘာက အနီးအနား၌ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
ရှာဖွေရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် လူပျိုကြီးသည် မုန့်ဟင်းခါးများကို
ချိုင့်ကြီးဖြင့် ယူဆောင်လာပြီး ရန်ကုန်မြို့၌ အကောင်းဆုံးမုန့်ဟင်းခါး
ကို သွားရောက်ဝယ်ယူနေရခြင်းကြောင့် အနည်းငယ်နောက်ကျော
ခြင်း ပြစ်ကြောင်း၊ သီရိဒေဝီ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်စားရသဖြင့်
အလွန်စိတ်မကောင်းကြောင်း ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် လူပျိုကြီးအား အကူအညီတောင်း၍ ချိုင့်ဆွဲ
စားသောက်ရန် စီစဉ်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သီရိဒေဝီက

“ ကျွန်မ ညနေမောင်းရင် ကန်တော်ကြီးစောင်းက မုန့်
လင်မယား စားချင်တယ်၊ ရှင် လိုက်ပို့ပေးပါ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သီရိဒေဝီကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်

“ ကျုပ်တို့မှာ အန္တရာယ်တွေ ဒီလောက်များနေတာ၊ သီရိ
က ကန်တော်ကြီးစောင်းကမုန့်ကို စားချင်ရသလား။ ”

ဟု အပြစ်တင်လေရာ သီရိဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွန်မကိုအပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ။ ကန်တော်ကြီး
စောင်းက မုန့်လင်မယားက ကျွန်မတို့ယိုးဒယားမှာပဲ လုပ်ရောင်းတဲ့
မုန့်ရိုးရှင်၊ ရှင်တို့မြန်မာတွေစားတဲ့ မုန့်လင်မယားနဲ့ သတ္တန်ချင်း
တူတယ်၊ အရသာက ယိုးဒယားရိုးရာမုန့်အရသာရှင်း ရောင်းတဲ့လူက
လည်း မြန်မာမဟုတ်ဘူး။ ယိုးဒယားလူမျိုး လင်မယားနှစ်ယောက်
စောင်းတာ။ သူတို့နဲ့တွေ့ရင် ကျွန်မတို့ဘာသာစကားကို လွတ်လွတ်
လပ်လပ် ပြောရတယ်၊ အရိပ်ပြပွဲမှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ တွေ့ကြတုန်းက
မုန့်သွားဝယ်စားရင်း အရိပ်ပြပွဲဝင်ကြည့်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့ရိုးရာ
မုန့်လေးတွေ စားခွင့်ပြုပါ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားမှာ ရန်သူတွေရှိတယ်လေး ကိုယ့်ကို

၁၃၂ ဓမ္မဗြတ်သုရ

စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းမှပေါ့ ”

ဟု တားဆီးလေ၏။ သီရိဒေဝီသည် တစ္ဆေတိုင်းလုပ်တတ်သော စရိုက်အတိုင်း

“ ကျွန်မတို့ နေဝင်မှသွားကြမယ်လေ၊ နောက်ပြီးတော့ ယိုးဒယားစကားမပြောတော့ဘူး၊ မုန့်ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်ခဲ့မယ်၊ ရှင် ရထားလုံးပေါ်က စောင့်နေပါ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီကို တားဆီးခြင်း မရှိတော့ချေ။

ညနေစောင်းသောအခါ ဩဘာသည် ရထားလုံးတစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ အိမ်သို့ခေါ်လာ၏။ သီရိဒေဝီ ရထားလုံးပေါ်သို့တက်နေစဉ် လူပျိုကြီး အပြေးရောက်လာပြီး ခေါ်လေရာ မကြားဖူးဆောင်၍ တက်ရလေ၏။

ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ရောက်သောအခါ မီးအိမ်တစ်ရုံး ချိတ်ဆွဲပြီး မုန့်ရောင်းနေသော လင်မယားနှစ်ဦးကို မြင်ရ၏။

သီရိဒေဝီသည် ရထားလုံးကိုရပ်ခိုင်း၍ အလျှင်အမြန် မုန့်များကို ဝယ်လေ၏။

ထိုသူများနှင့် စကားအနည်းငယ်ပြောပြီးနောက် ရထားလုံးပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြန်တက်လာ၏။

ဝေတနာတပေ

ထို့နောက် စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ရှိ အိမ်ကလေးသို့ပြန်လေ၏။ သီရိဒေဝီသည် အိမ်သို့ရောက်သည်နှင့် မုန့်အနည်းငယ်စား၍ ဩဘာကို ကျွေးလေ၏။

ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်မစားချင်ပါဘူး၊ မင်းပဲ မုန့်တွေကို မရမနေစားချင်လို့ သွားဝယ်တယ်၊ မုန့်ဝယ်ပြီးတော့လည်း ဟုတ်တိပက်တိ မစားဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီသည် မုန့်များကို ကုန်စင်အောင် စား၍ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် လူပျိုကြီးပေးသော သတင်းစာများကို ဖတ်ရှုလေရာ သတင်းစာထဲ၌ ထူးခြားသော သတင်းများကို ဖတ်ရှုပြီး မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ထိုသတင်းစာများအားလုံး မိမိတို့နှင့် ဖတ်သက်နေလေ၏။ ပဲခူးရှိ ဝံသာနု ဦးဘလှဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် မွေးနေ့ပြုလုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ထူးဆန်းစွာ ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး ဆေးစာအရ ဦးဘလှစားသော အစားအစာ၌ အဆိပ်သင့်ခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ယူဆလေ၏။

ထို့ပြင် အင်းစိန်ဘက်ရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာအနီးရှိ ရှေးဟောင်း

ဝေတနာတပေ

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကြီးမီးလောင်ကျွမ်းသွားကြောင်း။ ထိုအိမ်ကြီးသည် သူရဲခြောက်
သဖြင့် လူမနေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း။ မီးလောင်သွားသော
အိမ်ကြီး၌ လူသေအလောင်းနှစ်လောင်းကို တွေ့ရကြောင်း ဖော်ပြ
ထားပြီး ထိုအမှုကို ပုလိပ်ဘက်မှ စုံစမ်းနေကြောင်း သိရ၏။

ထို့နောက် နောက်ထပ်သတင်းစာတစ်စောင်တွင် ဝံသာနု
ဦးဘလှမွေးနေ့၌ ချောမောလှပသောမိန်းမနှင့် ကောင်းကျွမ်းဆန်ဆန်
လူတစ်ဦးကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်သော လူတစ်စုအကြောင်း ပြောပြ
ထားလေ၏။

ထူးဆန်းသောမိန်းမနှင့် ကောင်းကျွမ်းဆန်ဆန်လူမှာ မိမိနှင့်
သီရိဒေဝီကို ညွှန်းဆိုကြောင်း သိရ၏။

ထို့ပြင် ချောမောလှပသော မိန်းမသည် ပဲခူးမြို့မှမဟုတ်
ကြောင်း၊ ဦးဘလှနှင့်လည်း သိကျွမ်းခြင်းလည်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြ
ထား၏။

အခြားသော သတင်းစာတစ်စောင်၌ ထိုမိန်းမသည်
ချောမောလှပသော်လည်း လူကောင်းဖြစ်ဟန်မတူကြောင်း။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော် ပဲခူးမြို့မှ ဆရာဝန်ကြီးပိုင်ဆိုင်သော ဂျစ်ကားကို
ထိုမိန်းမကိုယ်တိုင် လုယက်မောင်းနှင်သွားပြီး ချောက်ထဲသို့ ကားကို
ချ၍ ပျက်ဆီးခဲ့ကြောင်း။ ထိုမိန်းမနှင့် အဖော်လိုက်ပါလာသူမှာ

အလွန်တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ကျွမ်းကျင်ကြောင်း။ ထိုအမှုများကို ပုလိပ်
ဘက်မှ အပြင်းအထန် စုံစမ်းနေကြောင်းလည်း ပါရှိလေ၏။

ဩဘာသည် ထိုသတင်းများကို ဖတ်ရှု၍ မျက်လုံးပြူးသွား
လေ၏။

သီရိဒေဝီ၏ ခေါင်းမာသော အပြုအမူကြောင့် မိမိတို့
နှစ်ယောက် ပြဿနာတောထဲသို့ ရောက်ရှိနေချေပြီ။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီကိုခေါ်၍ မြန်မာသတင်းစာများတွင်
ပါဝင်သောအကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သတင်းများကို နားထောင်၍ မျက်လုံးပြူး
သွားပြီး

“ဝံသာနုအဘိုးကြီးသူဘာသာ အစားမဆင်ခြင်လို့သေတာ
ကျွန်မတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဟု ရေရွတ်လေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“နာခံတော်ရိုက်တဲက ကျုပ်တို့နောက်ကိုလိုက်ခဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်
ဆိုင်သွားတော့ ကျုပ်တို့ကို မသင်္ကာဖြစ်ပြီပေါ့၊ ဧည့်ခံပွဲမှာ မင်း
ကလည်း ဆေးအေးဆေးဆေး မနေဘူး၊ ဝံသာနုအဘိုးကြီးကိုသွားပြီး
အရောတဝင်လုပ်တာကိုး၊ မင်းလက်နဲ့ထဲလိုက်လို့ အဘိုးကြီး ဘဝင်
လေဟပ်ပြီး အသက်ဆုံးသွားတာဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ မင်းရဲ့

တာဝန်မကင်းဘူး”

ဟု နောက်ပြောင်လိုက်ရာ သီရိဒေဝီသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားပြီး

“အမလေး... အတိုးကြီးသေးပြီး ကျွန်မကို သူရဲခြောက်နေ ရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ဒီအတိုးကြီးကြည့်ရတာ အတော်ခေါင်းမာမဲ့ ပုံပဲ”

ဟု ထိတ်လန့်ဟန်ဖြင့် ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ဩဘာသည် သတင်းစာများကိုဖတ်ရှု၍ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး

“ဟင်... နေပါဦး။ ကျုပ်တို့စီးတဲ့ဂျစ်ကားက နာခံတော် အဖွဲ့က မောင်မောင်ထွေးရဲ့ကားလို့ မင်းပြောခဲ့တယ်။ သတင်းစာထဲ မှာ ရေးထားတာက ပဲခူးမြို့က ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦးပိုင်တဲ့ ဂျစ်ကား ဆိုပါလား”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“မောင်မောင်ထွေးတို့လူစုစီးတဲ့ ဂျစ်ကားနဲ့ ကျွန်မ မှား သွားတာဖြစ်မယ်၊ တစ်နေ့ ဆရာဝန်ကြီးကို ဂျစ်ကားဖိုး ပြန်လှော် ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကျွန်မအတွက် ငွေရေးကြေးရေးက အရေးမကြီး ပါဘူး။ လောလောဆယ် အသက်လုပ်ပြီးပြေးနေရတဲ့အချိန်မှာ မှားနိုင်

တာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောလောဆယ် ကျုပ်တို့မှာ ပြဿနာ တွေ စုပုံနေပြီ၊ နာခံတော်အဖွဲ့က တိုက်ခိုက်တယ်၊ ပုလိပ်ကလည်း ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မသင်္ကာလို့ လိုက်နေပြီ၊ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ သတင်းအရ မင်္ဂလာဒုံဆက်မှာ ကျုပ်တို့ ခေတ္တပုန်းခိုခဲ့တဲ့ ရှေးဟောင်းအိမ်ကြီးလည်း မီးလောင်သွားတယ်၊ မီးလောင်သွားတဲ့ အိမ်မှာ အလောင်းနှစ်လောင်းတွေ့တယ်ဆိုတော့ ဦးသူတော်တို့ လင်မယားရဲ့အလောင်းတွေပဲလား”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက သူမ၏ဆံပင်ကို ဖိးသင်ရင်း

“ကျွန်မတို့ကို နာခံတော်အဖွဲ့က ခြေရာခံမိသွားပြီဆိုတာ သေချာနေပြီပေါ့၊ မီးလောင်တဲ့အိမ်ကြီးမှာတွေ့ရတဲ့ အလောင်းဟာ ဦးသူတော်တို့လင်မယားရဲ့အလောင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာတတ်နိုင်မလဲရှင်၊ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုပေါ့၊ ကျွန်မမှာ ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေချိန်မှာ ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီအချိန် မှာ ကျွန်မအများမှာ ရှင်ရှိနေတာ ကျွန်မအတွက် သိပ်ကံကောင်းတာ

ပဲ၊ ရင်သာအေးမှာမရှိရင် ကျွန်မသေတာ ကြာလပြီ၊ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ ဒါကြောင့် ရှင်ကျေးဇူးတွေကို ကျွန်မ ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ ”

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏အနီးသို့ တီးကပ်၍ မျက်လုံးမှင်း ဆုံဆောင်ကြည့်ရင်း ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ အနီးသို့တိုးကပ်လာသဖြင့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မွေးယုံသောရနံ့တစ်မျိုးကို ရရှိ၏။

ဩဘာသည် ထိုရနံ့ကြောင့် ရင်ထဲတွင် လှိုက်ဖို့သွားလေ၏။

ဩဘာ၏ စိတ်လှုပ်ရှားသောအမူအရာ ကိုကြည့်၍ သီရိဒေဝီက မျက်လုံးကြီးဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ရှင် ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး သူရဲတစ္ဆေ ကို မြင်သလိုဖြစ်နေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သီရိဒေဝီကိုကြည့်၍ အပြောရ ခက်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေပြီးမှ

“ သီရိရဲ့ကိုယ်က မွေးရနံ့တစ်မျိုးရတယ်နော်၊ အဲဒီရနံ့ကို ရှုမိရင် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမုန်း မသိတော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏စကားကြောင့် အလွန်သဘောကျ

သွားပြီး တခစ်ခစ်ရယ်မောကာ

“ ရှင်က ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာက မွေးရနံ့ကိုရတယ်ဆိုရင် စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ် ဟုတ်လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာက သီရိဒေဝီကို မျက်မှောင်ကြွတ် ကြည့်၍

“ ကျုပ်စကားက ရယ်စရာဖြစ်နေလို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏မျက်နှာကို ကြည့် ၍

“ ဒါ ကျွန်မတို့ရိုးရာနည်းနဲ့ လျှို့ဝှက်ပြီး ဖော်စပ်ထားတဲ့ မွေးရနံ့တစ်မျိုးရှင်၊ ဒီရနံ့ကို မူလက ကျွန်မရဲ့ဆရာ တီထွင်ထားတာ၊ မှောက်တော့ ကျွန်မရဲ့ပညာနဲ့ပေါင်းစပ်ပြီး တီထွင်လိုက်တော့ ပိုပြီး ထူးခြားလာတယ်၊ ဒီရနံ့ကိုရှုမိတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲက ဓာတ်ရာမှာ တစ်ယောက်လောက်ပဲ၊ စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ခံစားရလိမ့်မယ်၊ သာမန်ယောက်ျားတွေကတော့ အချို့ဆိုရင် ဒီရနံ့ကို အာရုံခံနိုင်စွမ်း တောင် မရှိဘူးရှင် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍ကြည့်ပြန် ကာ

“ ကျုပ်က ယောက်ျားတစ်ရာထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်သွား

ပြီဆိုပါတော့၊ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဘာများထူးခြားမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏စကားကြောင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်၍

“ ကျွန်မရဲ့မွေးရနံ့ကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တဲ့ယောက်ျားဟာ ကျွန်မအပေါ် ကြင်နာယုယလိမ့်မယ်၊ သူလိုလူမျိုးကို ကျွန်မအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးရင် မမှားဘူး၊ ကျွန်မရဲ့မွေးရနံ့ဟာ ကျွန်မအတွက် အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးဖို့ အကောင်းဆုံးအစီအမံပေါ့၊ မွေးရနံ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားတဲ့လူဟာ ကြာရင် ကျွန်မကို အဖွဲ့ကြီးစွဲမက်လာလိမ့်မယ်၊ ရှင်တော့ ဒုက္ခရောက်ပြီ၊ ဒါတောင် မွေးရနံ့ကို ကျွန်မ အများကြီးမသုံးသေးဘူးနော် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ အမူအရာကြောင့် ရင်ထဲတွင် ရှိန်းတိန်းတိန်း ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် အံကိုကြိတ်၍

“ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုး အောက်မေ့လို့လဲ ”

ဟု ပြန်လည်ပြောဆိုလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက သဘောကျဟန်ဖြင့် တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ ရှင်ဟာ ယောက်ျားပီသတယ်၊ သတ္တိရှိတယ်၊ ရဲဝံ့တယ်၊

မဟုတ်ရင်မခံဘူး၊ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရှက်အကြောက်တော်တော်ကြီးတယ်၊ ဒါတွေကလွဲရင် ကျွန်မတွေကပူးတွဲယောက်ျားတွေနဲ့ ဘာမှမကွာခြားပါဘူး၊ ဟော... ကျွန်မ တစ်ချက်ကျန်သွားတယ်၊ ရှင်ဟာ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ် ဘာဖြစ်သွားလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သီရိစကားကို နားမလည်သဖြင့်

“ ခင်ဗျားပြောတာ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ရှင်းအောင်ပြော ”

ဟု မခံချိမခံသာဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ တစ်နေ့ကျရင် အလိုလို ရှင်းသွားမှာပါ၊ ဒီလိုရှင်းတဲ့အချိန်ကျရင် ရှင်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲဆိုတာ တိတိကျကျ သိရမယ်၊ လောလောဆယ် ကျွန်မပြောချင်တာက ပြည်ရွှေဆံတော် ဘုရားကြီးကို သွားပူးရအောင်၊ ရန်ကုန်က ဘုရားတွေ အကုန်ပူးပြီးပြီ၊ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရား မပူးရသေးဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိ၏ ရူးမိုက်သော စကားကြောင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ နာခံတော်တွေလက်ထဲမှာ အသက်ပါချင်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက အဝေးဆီသို့ကြည့်၍

“ ကျွန်မမှာ ပြေးစရာမြေမရှိတော့ဘူး၊ ယိုးဒယားမှာလည်း ရန်သူတွေဝိုင်းနေတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာလည်း နာခံတော်ရှိနေပြန်တယ်၊ ကျွန်မ သူတို့လက်ထဲက အရပ်တစ်ရပ်လို မနေချင်တော့ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏စကားကို နှစ်သက်သလို ရှိသွားပြီး

“ ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့က အမှန်တရားဘက်က ရပ်တည်နေတာပဲ၊ ရှောင်ပြေးနေတာ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘူး၊ ကျုပ်တို့ပြေးနေတော့ ဒုစရိုက်လုပ်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ပုလိပ်အဖွဲ့ကို အကူအညီတောင်းပြီး နာခံတော်တွေကို ဆော်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ရှင့်အကြံက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကိုလိုနီပုလိပ်တွေရှင့်၊ သူတို့ဟာ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူအမှုတွေပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ကျွန်မ အသက်ကိုကာကွယ်ပေးဖို့ သူတို့ကိုယ့်မိရင် ကျွန်မရဲ့ ဓွေးရုပ်မြေကိုတောင် ပြန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ကိုလိုနီပုလိပ်တွေကို မယုံဘူး၊ သူတို့ဟာ နယ်ချဲ့လက်ကိုင်တုတ်တွေရှင့် ”

ဟု တင်းမာသော အမူအရာဖြင့် ပြောလေ၏၊

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏စကားကြောင့် စိတ်အားတက်ကြွပြီး လက်သီးစုပ်ကာ

“ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ သီရိယုံတာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ် မဟုတ်လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ကမ္ဘာမှာ ရှင်ကလွဲရင် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှမယုံဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏၊ သီရိဒေဝီ၏စကားကိုအားထောင်၍ ဩဘာက

“ ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကို အားနဲ့တဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျုပ် အသက်စွန့်ပြီး ကာကွယ်ပေးမယ်၊ ဒါဟာ ကျုပ်တို့မြန်မာယောက်ျားတွေရဲ့ မဟုတ်မခံစိတ်ဓာတ်ပဲ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ဖြစ်လာသမျှအန္တရာယ်တွေကို သေအတုရှင်မကွာ ခုခံကာကွယ်ကြမယ်၊ သူတို့လက်က ရှောင်ပုန်းနေတာ ကျုပ်လည်း မနှစ်မြို့တော့ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ အသည်းကောင်းတဲ့ မြန်မာလက်တွေ့ကျော်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရန်သူကို ရှောင်ပုန်းနေရတာ အသည်းငယ်သလိုပဲ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး လာမဲ့ဘေး ပြေးစွေ့တော့

မယ်

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ဒါမှ ကျွန်မရဲ့သူရဲကောင်း လက်တွေ့သမားကြီး။ ပြည်ရွှေဆံတော်ဘုရားဖူးဖို့ ရှင် သဘောတူပြီပေါ့၊ မနက်ဖြန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကမ်းကနေ မန္တလေးကိုဆန်မဲ့ ဆိုင်းယမ်းသင်္ဘောကြီး စီးသွားမယ်။ ဆိုင်းယမ်းသင်္ဘောကြီးရဲ့ ပထမတန်းကနေဝယ်ပြီး အေးအေးသက်သာပဲ သွားကြမယ်။ ပထမတန်းမှာတော့ မြန်မာ လူကုတ်တွေနဲ့ မြန်မာပြုစုပွဲစီးတယ်ဆိုတော့ သူတို့ကြားမှာ ရှင်အနေနဲ့ ကြောင်တောင်တောင် ပြစ်မနေအောင် ဒီနေ့ညနေ ရိုးတိုက် ကနေ ဥရောပဝတ်စုံ နှစ်စုံ သုံးစုံလောက် ရှင်ဝယ်ရမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ နေချင်တယ်။ ဥရောပ ဝတ်စုံ မဝတ်ချင်ဘူး ”

ဟု ငြင်းဆိုလေ၏။ သီရိဒေဝီက ဩဘာကို အထင်သေး ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ရှင်က ကောင်းဘွဲ့လုပ်ပဲ နေချင်တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့တွဲပြီးသွားမဲ့ ကျွန်မအတွက်လည်း စဉ်းစားပါဦး။ နောက်ပြီးတော့

ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဝတ်ပုံဆင်ပုံ ကွာခြားရင် သတင်းစာထဲမှာ ရေးသားချက် အရ ပုလိပ်တွေ ကျွန်မတို့ကဲ့စောင့်ကြည့်ပြီး သတိပြုမိနိုင်တယ်။ တော်ကြာ အပြစ်မရှိဘဲ ဝံသာနုအတိုးကြီးသတ်မှုနဲ့ ထောင်နန်းစံနေရ ဦးမယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် မငြင်းဆန်နိုင်တော့ဘဲ ရိုးတိုက်သို့သွားပြီး အဝတ်အစားဝယ်ရန် သဘောတူလိုက်သည်။

ညနေသို့ရောက်သောအခါ လူပျိုကြီးသည် ရွှေပလားရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် ပိုးအင်္ကျီကို အကွအနုတ်ကာ မိန်းမ မျောက်ပိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သီရိဒေဝီရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

သီရိဒေဝီသည် လူပျိုကြီးကိုမြင်သောအခါ ပြုံးရွှင်သော မျက်နှာထားဖြင့်

“ အစ်ကိုကြီး ဝိုက်ဝေးတိုက်ကို လိုက်ပို့ပေးနိုင်မလား ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ လူပျိုကြီးသည် မှီရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်သွားပြီး

“ ပို့နိုင်တာပေါ့ နမရယ်၊ နမနဲ့သာသွားရမယ်ဆိုရင် ဝေရတ်တောင်ကို တက်ရလား၊ မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကို သွားရ မလား ”

ဟု ဆိုလေရာ သီရိဒေဝီက လက်ကာဖြ၍

“ ကျွန်မနေမကောင်းလို့ မလိုက်ဘူးရှင်၊ ဟောဒီက ကျွန်မ
မောင်အတွက် ဝိုက်ဝေးတိုက်က ဥရောပဝတ်စုံ၊ နှစ်စုံသုံးစုံလောက်
ဝယ်ချင်လို့ပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီ၏စကားကြောင့် လူပျိုကြီး၏မျက်နှာ မအိမသာ
ဖြစ်သွားလေ၏။

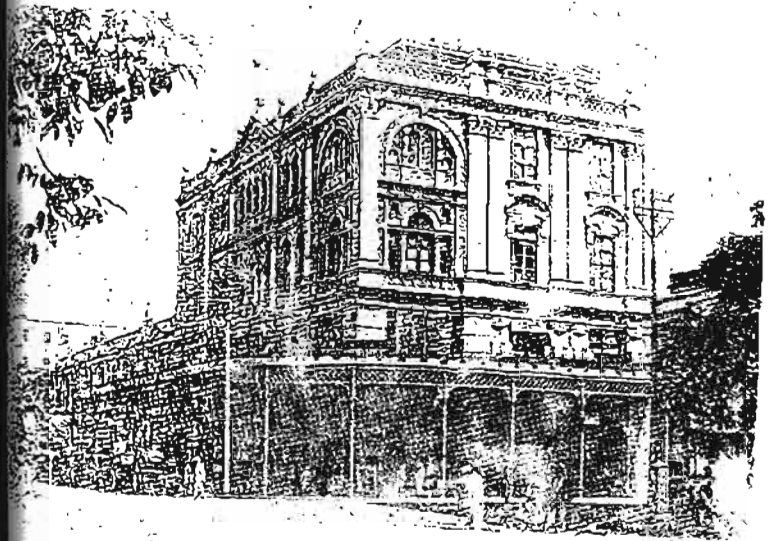
သူသည် ယနေ့ညနေ နောက်ပိုးလူးလုပ်ရန် စတိုင်အပြည့်
ဝတ်ဆင်ထားလေ၏။

လူပျိုကြီးသည် ဩဘာအား ယောက်မလောင်းဟု သဘော
ထားကာ အောင့်အီးသည်၊ ခံပြီး ဝိုက်ဝေးတိုက်သို့ လိုက်လံပို့ဆောင်
ပေးလေ၏။

(မှတ်ချက် ။ ဝိုက်ဝေးတိုက်သည် အပ်မှစ၍ မော်တော်ကား အထိ
ရောင်းချနိုင်သော ကိုလိုနီခေတ် ကုန်တိုက်ကြီးများ
အနက် ထင်ရှားသောတိုက်ကြီးဖြစ်၏။ ယန်းဆိုးဘန်း
လမ်းပေါ်ရှိ ကုန်သွယ်လယ်ယာအဆောက်အဦးကြီး
နေရာတွင် တစ်ချိန်က လွန်စွာထင်ရှားသော ဝိုက်ဝေး
ကုန်တိုက်ကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည်။

စာရေးသူ

စေတနာစာပေ

စစ်ကြိုခေတ် ဝိုက်ဝေးကုန်တိုက်ကြီး၏ပုံကို ကျွန်ုပ်၏
ချစ်လှစွာသော ငယ်ရွယ်သူ စာရွာသူများ မြင်တွေ့ဖူးရန်အလို့ငှာ
ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

လူပျိုကြီးသည် စကားသားဩဘာအား ဝိုက်ဝေးတိုက်ကြီးထဲ
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စေတနာစာပေ

ဩဘာသည် လွန်စွာစည်ကားသော ကုန်တိုက်ကြီးအတွင်း အစစအရာရာ မရှိမဖြစ် စီစဉ်ထားသဖြင့် မျက်နှာပြုများ စီးပွားရေး အကွက်မြင်လှသည်ဟု ချီးမွမ်းမိလေ၏။

လူပျိုကြီးသည် ဩဘာအား ဥရောပဝတ်စုံရောင်းချသော နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ လွန်စွာ သွက်လက်ချက်ချာသော ကပြားမလေး များက ဝတ်စုံများကို ရောင်းချပေးနေပြီး ဩဘာတို့အား ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ဩဘာနှင့်လိုက်ဖက်သော အဝတ်အစားများကို ရွေးချယ်ပေးလေ၏။

ဩဘာသည် ယောက်ျားတန်ဖိုး မိန်းမများကဲ့သို့ အဝတ်အစားကို ရွေးချယ်ရန် မလိုလားသဖြင့် ဝတ်စုံနှစ်စုံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ ထိုဝတ်စုံများကိုသာ ထုပ်ပိုးခိုင်းလေ၏။

ထိုအခါ လူပျိုကြီးက ဩဘာကို မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ ဥရောပဝတ်စုံဆိုတာ တိုမြန်မာဝတ်စုံတွေလို အချို့မကျဘဲ ဝတ်လို့မရဘူး၊ တော် မတော် အဝတ်လဲခန်းထဲမှာ သွားပြီး ဝတ်ကြည့်ရတယ် ”

ဟု လူတတ်ကြီးလုပ်၍ ပြောလေ၏။

ဝတ်စုံရောင်းချသော ကပြားမလေးများကလည်း ဩဘာအား ဝတ်လဲခန်းထဲသို့ဝင်၍ ဝတ်ဆင်ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဩဘာသည် ဂိုက်ဝေးဒုတိယထပ်သို့ တက်လာသော မောင်မောင်တွေ့တို့လူစုကို မြင်တွေ့သွားလေ၏။

မောင်မောင်တွေ့၏ တပည့်တစ်ဦးကလည်း ဩဘာကို မြင်တွေ့ပြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် နာခံတော်များနှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရသဖြင့် အခက်ကြုံသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကပြားများလေးများ၏စကားကို နာခံ၍ ဥရောပဝတ်စုံတစ်စုံကိုယူကာ အဝတ်လဲခန်းထဲသို့ဝင်၍ တံခါးပိတ်လေ၏။

ထို့နောက် ဝတ်စုံကို ပြောင်းလဲဝတ်ဆင်လေရာ မိမိနှင့် တိုင်းချုပ်ထားသကဲ့သို့ ကွက်တိဖြစ်နေလေ၏။

ကုန်တိုက်မှ လူပျိုကြီးနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်လျှင် နာခံတော်အဖွဲ့သားများအား သီရိဒေဝီရှိရာသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ခေါ်ဆောင်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဂိုက်ဝေးကုန်တိုက်မှ လူပျိုကြီးမပါဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း မျက်ခြေပြတ်ပြီး ပြေးမှဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဩဘာသည် ထိုအကြံအတိုင်း လိုက်နာရန် ကြိုးပမ်းလိုက်

ပြီး အဝတ်လဲခန်းတံခါးကို အသာဟလိုက်သောအခါ ကပြမလေးများကို နောက်ပိုးရူးလုပ်နေသော လူပျိုကြီးကို တွေ့ရ၏။

ဩဘာသည် မျိုတ်ထားသော ဥရောပဝတ်စုံကို အကာအကွယ်ပြု၍ အနောက်ဘက်တံခါးမှ လျှင်မြန်စွာထွက်ခဲ့လေရာ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် မည်သူမျှ မမြင်တွေ့ဘဲရှိလေ၏။

သို့သော် ဝိုက်ဝေးတိုက်၏ အောက်ထပ်လှေကား၌ မောင်မောင်ထွေး၏ တပည့်တစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့လေ၏။

ထိုသူသည် ဩဘာဝတ်ဆင်ထားသော ခိုပြာရောင် ဥရောပဝတ်စုံ၏ ခမ်းနားထည်ဝါမှုကြောင့် ဩဘာကို မမှတ်မိသလို ဖြစ်နေလေ၏။

ဩဘာသည် ဝိုက်ဝေးအောက်ထပ်သို့ရောက်သောအခါ ရထားလုံးကုလားကိုခေါ်၍ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်သို့ စီနင်းခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ လူပျိုကြီးသည် တန်ဖိုးကြီးလှသော ဥရောပဝတ်စုံတစ်စုံနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွားသော ဩဘာကြောင့် ကပြမလေးများ၏အလယ်တွင် ခေါင်းမဖော်ရဲအောင် ရှိနေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူ၏အင်္ကျီတွင် တပ်ဆင်ထားသော ရွှေကြယ်သီးများတို့ချွတ်၍ ဥရောပဝတ်စုံတန်ဖိုးကို အပေါင်အဖြစ်ထားခဲ့ရလေ၏။

လူပျိုကြီးသည် ယောက်ဖလောင်းဩဘာကို ဒေါသုပန်ထပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဩဘာသည် စမ်းချောင်းရှိ ၎င်းတို့ကူးရမ်းထားသော အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ အိမ်၌ သီရိဒေဝီကို မတွေ့ရချေ။ ဩဘာသည် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်လည်ရှာဖွေလေ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေရင်း လူပျိုကြီး၏အိမ်ရှေ့၌ သီရိဒေဝီ၏ပိနပ်ကို မြင်ရသဖြင့် လိုအိမ်ဘက်သို့ ကူးသန်းခဲ့လေ၏။

ဩဘာကိုမြင်သောအခါ မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ရှင်တစ်ယောက်တည်းလား၊ လူပျိုကြီးမပါဘူးလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ဩဘာက ဝိုက်ဝေးတိုက်၌ ကြုံတွေ့ရပုံများကို သီရိဒေဝီအား ပြောပြလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“လူပျိုကြီး ရှင့်ကို တော်တော်ဒေါသဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာက သီရိဒေဝီကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ

“နေပါဦး၊ သီရိက ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သီရိဒေဝီက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“လူပျိုကြီးကို မသင်္ကာလို့ ရှာဖွေကြည့်နေတာ၊ အခုတော့

ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်း သူဟာ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်မကုတ်ဘူး။
မြေအောက် တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သားတစ်ယောက်ဆိုတာ သက်သေ
အထောက်အထားတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ဟောဒီမှာ တော်လှန်
ရေးအလံနဲ့ လက်ပတ်တွေ၊ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်တောင် တွေ
သေးတယ်။ ဟောဒီမှာကြည့် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာသည် သီရိဒေဝီပြသော သက်သေ
များကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း
၍

“ လူပျိုကြီးလို နောက်ပိုးရူးကြီးဟာ တော်လှန်ရေးအဖွဲ့သား
ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ်မယုံဘူးဗျာ၊ သူ့ကို လေးစားသွားပြီ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ဒီလူကြီးဟာ ကျွန်မကို နောက်ပိုးရူးလုပ်ချင်ဟန်ဆောင်
ပြီး စုံစမ်းနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့
ဒီမှာနေလို့မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ဝံသာနု
ဦးဘလှ အသတ်ခံရမှုနဲ့ ထောင်ထဲဝင်နေရဦးမယ်။ ရှင်မတ်ပြတဲ
သတင်းစာထဲမှာ ပုလိပ်တွေလည်း ကျွန်မတို့ကို အပူတပြင်း ရှာဖွေ
တယ်ဆို ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ သူရိယ သတင်းစာထဲမှာ ဒီအတိုင်းရေးထားတာပဲ။
သူကြီးကစက်သတင်းစာမှာလည်း အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက စုံထောက်တွေ
ကိုယ်တိုင်လိုက်နေတယ်လို့ဆိုတယ်။ သီရိအတွက် မဆီမဆိုင်
အန္တရာယ်ရှိတာ အမှန်ပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက မျက်လုံးများမှစူးစင်း၍
စဉ်းစားဟန်ပြုလိုက်ပြီး

“ ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မတို့ ပြေးရပြန်ပြီပေါ့။ မနက်ဖြန်
ပြည်ရွှေဆံတော်ကို ဘုရားပူးထွက်မယ်ဆိုပြီး အိမ်ကပြေးမဖြစ်မယ်။
ဒီလူကြီးရိပ်မိလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ကံကလည်း ဆိုးပါတယ်ရှင်။
ရန်ကုန်မြို့မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း ချမ်းမလား အောက်မေ့တယ်။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်မတို့ပုန်းခိုနေတဲ့အခါက တော်လှန်ရေးအဖွဲ့
သားရဲ့ အိမ်ဖြစ်နေတယ်။ ဝံသာနု ဦးဘလှ အသတ်ခံရမှုမှာ
ကျွန်မကလည်း မဆီမဆိုင် ပုလိပ်တွေရဲ့ အထင်လို့သာ ခံနေရတယ်။
နာခံတော်အဖွဲ့တွေကလည်း အသေသတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတယ် ”

ဟု စိတ်ပျက်အားငယ်ဟန်ဖြင့် ပြောလေရာ သြဘာသည်
ကံဆိုးရာသော သီရိဒေဝီကို သနားကရုဏာသက်နေမိလေ၏။

ဆိုအခိုက်မှာပင် လူပျိုကြီးသည် ရထားလုံးတစ်စီးနှင့်

ပြန်ထွက်လာပြီး

“ဟောလူ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဥရောပဝတ်စုံကြီး ဝတ်ပြီး ပျောက်သွားလို့ အရောင်းစာရေးမလေးတွေက ကျွပ်ကို ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျွပ်ရဲ့အင်္ကျီက ရွှေ ကြယ်သီးတွေချွတ်ပြီး အပေါင်အဖြစ် ပေးလိုက်ရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက လူပျိုကြီး၏အနီးသို့ အလွန် အားတုံအားနာဟန်ဖြင့် တိုးကပ်သွားပြီး

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မမောင်လေး ဒီလိုလုပ် မယ်လို့ လုံးဝမထင်ဘူး၊ သူက ကုန်တိုက်အောက်ကို ဆင်းကြည့် ရင်း မျက်စိလည်ပြီး မပြန်တတ်တော့တာနဲ့ အိမ်ရောက်မှ အစ်ကိုကြီး ကို တောင်းပန်မယ်လို့ စဉ်းစားပြီး ရထားလုံးနဲ့ အိမ်ပြန်လာတာ ရှင်”

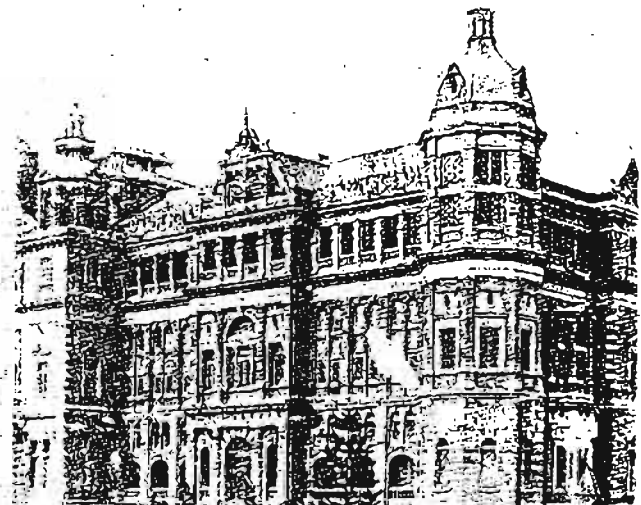
ဟု တောင်းပန်လေ၏။

လူပျိုကြီးသည် သီရိဒေဝီ၏ ငြိုးရွှင်သော မျက်နှာပေးကို ကြည့်၍ သူ၏ဒေါသများ ပျောက်ဆုံးသွားပြီး

“ရပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေးရဲ့မျက်နှာနဲ့ အစ်ကိုကြီးက အရာရာကို ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာကလည်း လူပျိုကြီးကို အားတုံ အားနာဟန်ဖြင့် ဝင်ရောက်တောင်းပန်လေရာ လူပျိုကြီးသည် ဝိုက်ဝေး ကုန်တိုက်၌ သူ၏ရွှေကြယ်သီးများ၊ ချွတ်ပေးခဲ့ခြင်းကိုပင် မေ့လျော့သွားလေ၏။

စင်းမြတ်သူရ

အမှတ်-၇ အသားကလပ်၊ ကျောက်မြောင်း၊ ရန်ကုန်သို့

လိပ်ဖုန် ကုသားနိုင်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီနှင့် သြဘာသည်
နံနက်စောစောထ၍ ဘုရားပွားရန်အလို့ငှာ ယန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့
ထွက်ခဲ့၏။

လူပျိုကြီး အိပ်ရာမနိုးသေး၍ ၎င်းတို့၏အပြုအမူကို စပ်စုနိုင်
ခြင်း မရှိချေ။

ယန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီသည်
သူ၏စလင်းဘက်အိတ်ထဲသို့နှိုက်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေပြီး
မျက်နှာပျက်ကာ

“အို... အရေးကြီးတာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ ကျွန်မ အမြဲသောက်
နေတဲ့ သက်စောင့်သွေးဆေးလေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ ပြန်ယူမှဖြစ်မယ်။

ရှင် ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ စောစောင့်နေပါ၊ ကျွန်မ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့
မယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုနေရာ၌ သြဘာကိုထားရစ်ပြီး ထွက်ခွာ
သွားလေ၏။

သြဘာသည် ၎င်းတို့စီးနှင်မည်ဆိုသော အလွန်ခမ်းနားသည်
ဆိုင်းယမ်းသဘောကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် သီရိဒေဝီ ကမန်းကတန်း ပြန်လည်ရောက်ရှိ
လာ၏။ သူမ၏လက်ထဲတွင် ကျောက်စိမ်းဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော
သွေးဆေးပုလင်းလေး ပါရှိ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဆိုင်းယမ်းသဘော၏ ပထမတန်းလက်မှတ်
နှစ်စောင်ကိုဝယ်၍ သဘောပေါ်သို့တက်ရန်ပြင်နေစဉ် သြဘာကို
တစ်စုံတစ်ဦးက လာရောက်နှုတ်ဆက်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ တိုးအောင်
ဆိုသော လူငယ်လေးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

တိုးအောင်သည် သြဘာကိုမြင်လျှင် ဝမ်းသာအားရဖြင့်

“ မတွေ့ရတာကြာပြီ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ သဘောနဲ့ ခရီး
သွားမလို့လား၊ ကျွန်တော်က ဆိပ်ကမ်းမှာ ခွားနှိုလာလို့တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာသည် ထိုအခါမှပင် သူ၏မိတ်ဆွေလေး တိုးအောင်

နှင့် မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သီရိဒေဝီ၏အနီးသို့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ဟန် တူသော လင်မယားနှစ်ယောက်သည် လာရောက်နှုတ်ဆက်နေပြန် ၏။

သီရိဒေဝီသည် ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်မှာ ကန်တော်ကြီး စောင်း၌ မုန့်ရောင်းသော သူ၏မိတ်ဆွေ ယိုးဒယားလူမျိုးများဖြစ် ကြောင်း ပြောလေ၏။

တိုးအောင်သည် ဩဘာနှင့်စကားပြောရင်း လင်မယားနှစ် ယောက်ကိုကြည့်၍ မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ

“အစ်ကိုကြီး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးသလို

၆ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“မြင်ဖူးမှာပေါ့ကွာ၊ သူတို့က ကန်တော်ကြီးစောင်းမှာ မုန့်လင်မယားရောင်းတဲ့ လူတွေ၊ မြန်မာမဟုတ်ဘူးကွာ၊ ယိုးဒယား လူမျိုးတွေ ”

ဟု ပြောလေရာ တိုးအောင်က ခေါင်းခါယမ်း၍

“မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူတို့ မုန့်ရောင်းတာ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ မြင်ဖူး

တယ်၊ ဘယ်မှာပါလိမ့် ”

ဟု ရေရွတ်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ယိုးဒယားစုံတွဲသည် တိုးအောင်ကို မြင်သောအခါ သီရိဒေဝီကို နှုတ်ဆက်၍ အနီးမှ ထွက်ခွာသွား လေ၏။

ထိုလင်မယားသည် တိုးအောင်ကိုကြည့်၍ မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားကြောင်း သတိပြုမိလိုက်၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာအား ဆိုင်းယမ်းသဘောကြီးပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်လေရာ တိုးအောင်ကို ထားရစ်ပြီး သဘောပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

သဘောကြီးသည် သစ်လွင်ပြီး ခမ်းနားကြီးကျယ်လှ၏။ သဘောကြီးကို စီးနင်းရတာ တန်ဖိုးကြီးလှသဖြင့် အခမ်းနားဆုံး ဖြစ်အောင် စီမံထားလေ၏။

သဘောကြီး၏ပထမတန်း၌ ထိပ်တန်းကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ် ကြီးများနှင့် မျက်နှာဖြူများ၊ မြန်မာလူကုန်သည်များသာ လိုက်ပါစီးနင်း ကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဩဘာတို့စုံတွဲ ပထမတန်းသို့ တက်သွားသောအခါ လိုက်ဖက်ညီလှသဖြင့် မျက်နှာဖြူစုံတွဲများကပင် တီးတိုးချီးမွမ်းကြ

လေ၏။

မြန်မာလူကိုယ် အချို့ကမူ သြဘာတို့ကို မနာလိုဟန်ဖြင့် ကြည့်လေ၏။

သြဘာသည် ဤမျှ ခမ်းနားသော သဘောကြီးကို မစီးပူး သဖြင့် ချိုးတိုးရှန်းတန်း ဖြစ်နေလေ၏။

သဘောပေါ်ရှိ အမှုထမ်းများအားလုံး သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ပထမထန်းမှ စီးနင်းသူများကို အလွန်ဂရုစိုက် အရှိအသေပြုလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ကုန်းပတ်ပေါ်ရှိ စားသောက်ခန်း၌ နေရာယူ ကာ ကော်ဖီနှင့် သစ်သီးပျော်ရည်ကို မှာလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိပ်ကမ်းသို့ လူစုလူဝေးကြီး လိုက်ပါလာ သော ဒေါ်ဂျစ်ကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာပြီး ကားရှေ့ခန်းမှ ဘိုးတော်ယောင်ယောင် ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာ လေ၏။

ထိုလူကြီးသည် ရှည်လျားသောဆံပင်နှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး ပါးမြိုင်းမွေးများရှိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ပုတီးများ၊ လက်ကောက်များ နှင့် မြင်မကောင်းအောင် ဆင်ယင်ထားလေ၏။

ထိုလူကြီး၏ နောက်လိုက်များမှာ အညှီရောင်ဝတ်စုံဆင်တူ

ဝတ်ဆင်ထားပြီး ထိုလူကြီးကို လွန်စွာရိုသေလေးစားဟန်ဖြင့် သဘောဆိပ်သို့ ဝိုင်းဆောင်ပေးလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ထိုလူကြီး၏ အမူအရာကိုကြည့်၍

“ ကျွန်မတို့သဘောနဲ့လိုက်မဲ့ လူကြီးနဲ့တူတယ်၊ ဒီလို ပေါကြောင်ကြောင် လူကြီးတစ်ယောက် သဘောပေါ်မှာပါတော့ ကျွန်မတို့ အပျင်းပြေတာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက် ပြီး

“ မင်းဟာ ကိုယ့်ထက်အသက်ကြီးတဲ့လူကို ဂါရဝတရား ထားရမယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ သူတော်ကောင်း ကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ”

ဟု တားဆီးလေ၏။

သီရိဒေဝီက နှာခေါင်းရှုံ့၍

“ ကျွန်မကတော့ ရှင်းရှင်းပဲ၊ ဘုရားကလွဲရင် ဘယ် ဘိုးတော်မှမယ့်ဘူး၊ ဒီလူကြီးကြည့်ရတာ တော်တော်အိုက်တင် ထုတ်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနားနေပုံရတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ပိုပြီးမယ့်ရသေး တယ်၊ ကျွန်မအထင်တော့ လူလိမ်ကြီးဖြစ်မှာပါ ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနီးရှိ လူကုန်ထိုင်ခင်းမှ မိန်းမကြီးတစ်ဦးက
ဘိုးတော်ယောင်ယောင်လူကြီးကို မြင်တွေ့သွား ပြီး

“ အမလေး... ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့သင်္ဘော
ပေါ်မှာ အာပါလာတယ်၊ အာပါလာရင် ကျွန်မတို့ခရီးလမ်း
အောင်မြင်မှာ သေချာပြီ၊ အာတို သင်္ဘောပေါ်ရောက်မှ သွား
ကန်တော့ရမယ် ”

ဟု ပြောသံကြားရ၍ သီရိဒေဝီက ထိုမိန်းမကြီး၏စကားကို
နားထောင်၍ ရယ်မောနေလေ၏။

သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများ၏ပြောစကားအရ ထိုလူကြီးသည်
အာဘိုးသီလဟု နာမည်ကျော်ကြားသော ဘိုးတော်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်
ကြောင်း သိရ၏။

ထိုဘိုးတော်ကြီးသည် သန်လျင်ဘက်ရှိ ခြံကြီးတစ်ခြံကို
ဝယ်ယူကာ တပည့်တပန်းမြှောက်များစွာနှင့် နေထိုင်ကြောင်း သိရ
၏။

ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းနှင့် ကြုံတွေ့သူများသည် သန်လျင်
ဘက်ရှိ အာဘိုးသီလ၏ ခြံကြီးသို့သွားကာ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊
အင်း၊ စမ စသည်တို့ကို ရယူကြောင်း ကြားရ၏။

ထိုလူကြီးသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပြီး နယ်ချဲ့အစိုးရကို

တွန်းလှန်သောစကားများ ပြောဆိုသဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရက ကြည်ဖြူ
ခြင်း မရှိကြောင်း ကြားရ၏။

ထိုအခါ သြဘာက

“ ဟော... ဘိုးသီလက နယ်ချဲ့ကို ရဲရဲတောက် တွန်းလှန်
နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတဲ့၊ သူ့နာမည်ကို အရင်ကကြားဖူးတယ်၊ ဒီနေ့မှ
မြင်ဖူးတာ၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ မဟုတ်တန်းတရားစကားတွေကို
ရပ်ပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက တခစ်ခစ်ရယ်မော၍

“ နယ်ချဲ့ကိုတွန်းလှန်တာနဲ့ ကျွန်မက ဒီလူကြီးကို ထိုင်ရှိခိုး
ဖွားလား၊ အချို့လူကြီးတွေက သိပ်လည်တာနော်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့
မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်စရိုက်ဖမ်းပြီး လူအထင်ကြီးအောင်လုပ်တယ် ”

ဟု ပြောပြန်၏။

သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ စည်းမစောင့်ဘဲ ပြောချင်ရာပြော
တတ်ပုံကိုကြည့်၍ သူက ငါတို့မြန်မာမိန်းကလေးမှမဟုတ်တာဟု
တွေးကာ စိတ်ကိုလျှော့ရ၏။

ဆရာကြီး ဦးသီလသည် တပည့်နှစ်ဦးခြံ၍ သင်္ဘောကြီး၏
ပထမတန်းသို့ တက်လာလေ၏။ ပထမတန်းရှိ လူကုန်ထိုင် မိန်းမကြီး
အချို့သည် ဆရာကြီးကို ခရီးဦးကြိုပြီး ရှိခိုးကန်တော့ကြလေ၏။

ဆရာကြီးသည် သင်္ဘောပေါ်သို့ရောက်ပြီး သီရိဒေဝီနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသောအခါ သီရိဒေဝီက နှစ်လိုသောအမူအရာဖြင့် ပြုံးပြလိုက်ရာ ဆရာကြီးသည် နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဆရာကြီး ဦးသီလသည် မကြာခဏဆိုသလို ပရိသတ်ကြား မှ သီရိဒေဝီကို ခိုးခိုးကြည့်လေ၏။ သီရိဒေဝီကလည်း ပြီတီတီ မျက်နှာပေးနှင့် ဆရာကြီးကို ကြည့်လေ၏။

ဩဘာသည် ဆရာကြီး၏ ဣန္ဒြေပျက်သော အမူအရာကို ကြည့်၍ စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

သီရိဒေဝီကမူ သူမ၏အလှကို ဂုဏ်ယူစာန်ဖြင့် ဩဘာအား ကြည့်ကာ

“ ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်ဆရာကြီး ဘာဖြစ်နေပြီလဲဆိုတာ ရှင်တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ပုထုဇဉ်တွေပဲရှင်၊ ဘယ်လိုဆိုက်တင်မမ်းမမ်း ဒါမျိုးနဲ့ မကင်းနိုင်သေးပါဘူး၊ ဒါတောင် ကျွန်မ ဆရာကြီးအားကို မသွားသေးလို့နော် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ဆရာကြီးကို မကျေနပ်သည် နှင့် သီရိဒေဝီကို ကြည့်၍

“ မင်းဟာ ယောက်ျားတွေကို မုယာမာယာနဲ့ လှည့်စားပြီး ကစားဖို့ပဲ အမြဲကြိုးစားနေတာပဲ ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ဆိုင်းယမ်းသင်္ဘောကြီးသည် ရန်ကုန်မြစ်ထဲ သို့ စတင်ထွက်ခွာနေလေပြီ။

ထိုခေတ်က တွဲတေးတူးမြောင်းမပြီးသေးသဖြင့် သင်္ဘောကြီးကို သခွပ်ပင်ဝသို့သွား၍ လှည့်ရလေ၏။

ညသို့ရောက်သောအခါ သင်္ဘောပေါ်၌ ဖြေပျော်ရေးမျိုးစုံရှိ လေ၏။ မြန်မာလူမျိုး အဆိုတော်၊ ကုလားအဆိုတော်၊ မြန်မာအက၊ ကုလားအက၊ မျက်လှည့်ပွဲ စသည်ဖြင့် မရိုးအောင် စီမံထားလေ၏။

သီရိဒေဝီနှင့် ဩဘာသည် အိပ်စင်ပါသော နှစ်ယောက်ခန်း ၌ ဝင်ရောက်စားခဲ့ကြ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာအားခေါ်၍ ညစာစားရန် ထွက်ခဲ့ လေ၏။ သီရိဒေဝီတို့စုံတွဲကို သင်္ဘောပေါ်ရှိလူများအားလုံး မသိ မသာ အတဲခတ်နေလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဥရောပအစားအစာများကို ဩဘာ မစား နိုင်မှန်းသိသဖြင့် မြန်မာအစားအစာကိုပင် မှာယူလိုက်လေ၏။

စားပွဲခိုင်းတစ်ခိုင်း၌ လူအများခိုင်းအုံပြီး ဆရာကြီး ဦးသီလ သည် ပေါင်မုန့်စီးတင်နှင့် ထောပတ်သုတ်ကိုစား၍ ပိန့်ပိန့်ကြီး ထိုင်နေလေ၏။

ပြီး

“အဘသိတယ်၊ အဘသိတယ်၊ ဒါဟာ ရှေးဘဝက ပဋ္ဌာန်းဆက်ကြောင့်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးတော်လေးကို အဘ အနီးမှာ စားခွင့်ပြုလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ... သမီးတော်လေးကို ဒီနေ့က စပြီး အဘ စောင်မကြည့်တော့မယ်၊ အဘအနီးကို တိုးခဲ့စမ်း၊ သမီးတော်ကို အဘရဲ့အောင်သိဖို့ လက်ဖဝါးတော်နဲ့ ရိုက်ပေးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ အနီးအနား၌ စားနေသော မိန်းမကြီးငယ် တို့သည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဘိုးတော် ဦးသီလ၏ အောင်သိဖို့လက်ဖဝါးကို တော်ရုံ တန်ရုံလှများကို ရိုက်ပေးလေမရှိ။

ဦးသီလ၏ လက်ဖဝါးနှင့်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်လျှင် ဝိယသိဖို့ အလွန်ကောင်းသည်ဟု သိရသဖြင့် မိန်းမအများစု လိုက်ချင်မက်မော ကြ၏။

ဦးသီလ၏ အောင်သိဖို့လက်ဖဝါးတော်ကို သူ၏အနီး၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ နီးနီးကပ်ကပ် နေထိုင်သူများပင် ရလေမရှိ။ ယခု နောက်မှပေါက်သည့် ရွှေကြာပင်မိန်းမက အဘ၏အောင်သိဖို့ လက်ဖဝါးကို ရသည်ဆိုတော့ မနာလိုစရာ အလွန်ကောင်းနေ၏။

ဘိုးတော် ဦးသီလသည် လူပါး လူနပ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် သူ၏

အနီး၌ စားနေသော မိန်းမကြီးများ မကျေနပ်မှန်းသိ၏။

ထို့ကြောင့် အလွန်လေးနက်သော အမူအရာမျိုးပမ်းကာ

“ညည်းတို့ သူ့ကိုမသိဘူးလား၊ သိုက်နန်းကလာတဲ့ မိန်းကလေးဟဲ့၊ နှမတော် စောနန်းဇွယ်လေ၊ အဘရဲ့မောင်းမတော်နဲ့ ဖူးတယ် ”

ဟု အကြောင်ကြောင်ပြောလေရာ မိန်းမကြီးများသည် သီရိဒေဝီအား မနာလို ရမလို၊ အထင်ကြီးရမလို ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးသီလသည် သီရိဒေဝီကို သူ၏အနီးသို့ ခေါ်လိုက်ပြီး အရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်စေ၏။

ပြီးနောက် သီရိဒေဝီအား မျက်လုံးမှိတ်ခိုင်းကာ ဒူးထောက် ထိုင်၍ မပေါ်တပေါ်ဖြစ်နေသော သီရိဒေဝီ၏ ရွှေရင်ဆုံကို ချစား လေ၏။

ပြီးနောက် သိမ်သောခါးနှင့် ဒူးတုတ်ထိုင်နေသောကြောင့် ကားကားစွင့်စွင့်ဖြစ်နေသောတင်၊ လှပသော ပေါင်တန်အစုံတို့ကို ချစားပြန်၏။

ဦးသီလကို ယုံကြည်သူများကမူ သိဖို့ပေးရန်အတွက် ချစား နေသည်ဟု ထင်မြင်နေလေ၏။

ဦးသီလသည် အားရအောင်ချစားပြီးနောက် တံခွေးကို

ကလေးမို့ မျှော်ကာ သိရှိဒေဝီ၏နဖူးကို ရုတ်တရက် ညာလက်ဝါးနှင့်
ဖိကပ်လေ၏။

သိရှိဒေဝီသည် မျက်လုံးမှိတ်၍စောင့်နေရာမှ ဦးသီလက
ရုတ်တရက် ထိကိုင်လိုက်သဖြင့် လန့်ပြန်သွားပြီး ဦးသီလ၏လက်ကို
ပြန်လည်ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိ၏။

ထိုအခါ ဦးသီလသည် ဝိုးကြွင်းတုတ်ဖြစ်သွားပြီး ရင်ထဲ
တွင် ကုလားဘုရားလှည့်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားလေ၏။

ဦးသီလသည် အတန်ကြာသောအခါ သိရှိဒေဝီကို ထိုင်ရာမှ
ထစေလိုက်၏။

အလွန်ချောမောလှပပြီး တပ်မက်ဖွယ်ကောင်းသော
မိန်းကလေးကို အနီးကပ်စွာစားခွင့် ရပေပြီ။ မကြာမီ သည်ထက်
အခွင့်အရေးရလျှင် ခန္ဓာကိုယ်ကိုပါ သိမ်းယူရမည်။

သူသည် စားနေကျကြောင်ဖားကြီးဖြစ်၏။ သိရှိဒေဝီအား
မိန်းမအများက အားကျဟန်ဖြင့် ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေစဉ် သိရှိဒေဝီက
ဆရာကြီးကို မခိုတရို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်ခဲ့၏။

ဩဘာ၏အနီးသို့ရောက်လျှင် သိရှိဒေဝီက သဘောကျဟန်
ဖြင့် ရယ်မော၍

“ရှင်ဆရာကြီးက ကျွန်မကို သိရှိတော့ပေးလိုက်ပြီ၊ ဒီအချိန်

ကစပြီး နယ်နယ်ရရမဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ ဝီယသိဒ္ဓိ အတော်စွမ်း
တယ်လို့ ပြောတယ်၊ ရှင် ယုံလား။”

ဟု မပြောလရာ ဩဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ဝီယသိဒ္ဓိ လိုသေးလို့လား၊ မင်းမှာ
အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ခွေးရနံ့တစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်
မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောလေ၏။ သိရှိဒေဝီက ဩဘာကို ရွန်းရွန်းစားစား

ကြည့်၍

“ကျွန်မရဲ့မျှေးရနံ့က ရှင်လိုလူကိုပဲ ဆွဲဆောင်နိုင်တာရှင်၊
လူတိုင်းကိုဆွဲဆောင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ ညအိပ်ကြမယ်၊
အိပ်ခန်းထဲကို သွားကြမယ်။”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

အိပ်ခန်းထဲ၌ အိပ်စင်နှစ်ခု၊ စားပွဲငယ်တစ်လုံးနှင့် အဝတ်
ထည့်ရန် နံရံကပ်စီရှိလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

အိပ်စင်၏အနီး၌ ခန်းစီးကာထားသော ပြတင်းပေါက်ငယ်
လေး ရှိ၏။

သိရှိဒေဝီသည် အပေါ်ဘက်ရှိ အိပ်စင်၌ ဩဘာကိုအိပ်ခိုင်း
ပြီး သူမက အောက်ထပ်၌အိပ်ရန် ပြင်လေ၏။

ဩဘာသည် မအိပ်နိုင်သေးဘဲ အိပ်စင်များ၏အရောက်ရှိ သန့်စင်ခန်းကိုဝင်၍ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ၏။

သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏ သတိရှိပုံကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ကာ

“ဒီလိုတော့လည်း ရှင်က ကျွန်မအတွက် အားကိုးရသေး ပဲ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဩဘာက အိပ်စင်ပေါ်တွင် မနီကရို လဲလျောင်းနေသော သီရိဒေဝီကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချကာ

“ကျုပ်တို့မှာ ရန်သူတွေခိုင်းနေတယ်၊ သတိမရှိလို့ မပြစ် ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သီရိဒေဝီက ဩဘာကို ဖျက်လုံး ချင်း ဆုံအောင်ကြည့်၍

“ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မမက်တာကြာပြီ၊ ဒီနေ့ည မက်မလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် ရင်ခန့်သွားပြီး

“မင်းက အိပ်မက်ဆိုးမက်မှာကို ကြိုသိနေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

သီရိဒေဝီက

“မသိပါဘူးရှင်၊ စိတ်ထဲမှာထင်လို့ ပြောတာပါ။ အခုလို မိန်းမသားတန်ဖိုး သွေးမတော် သားမစပ် ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အခန်းထဲမှာ အတူအိပ်ရတဲ့ ကျွန်မဘဝ ဆိုးပါတယ်ရှင်၊ ရှင် သန့်စင် ခန်းထဲဝင်တော့ ဒီအကြောင်းတွေ့တွေ့ပြီး ကျွန်မရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှား သွားတယ်၊ ဒီလိုစိတ်လှုပ်ရှားတဲ့ညဆိုရင် ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်တတ်တယ်၊ ဘာလဲ.... ရှင်က ကျွန်မအိပ်မက်ဆိုးမက်မှာ ကြောက်နေလို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေရာ ဩဘာက ခေါင်းကိုခါယမ်း

“မကြောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မင်းကို အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ အိပ်ပျော်စေချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဩဘာသည် ယောက်ျားကောင်းစိတ်ဓာတ်ရှိသူပီပီ မိမိနှင့် တရားဝင်ရည်စွယ်ခြင်းမရှိသူကို အခွင့်အရေးယူပြီး မနေလိုလှချေ။

သီရိဒေဝီသည် အိပ်စင်ပေါ်၌လဲအိပ်ရင်း မရေရာသော စကားမျိုးစုံကို ပြောကြားနေလေ၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီ မအိပ်ရင်မှန်းသိသဖြင့် အပြင်ထွက်ပြီး လမ်းလျှောက်ရန် အကြံပြုရာ နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူကြလေသည်။

အိပ်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ကုန်းပတ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သောအခါ

အေးမြသောလေက တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်နေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲ၍ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူရိပ်တစ်ဦးသည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ရှည်ကပ်လာပြီး သီရိဒေဝီကို ဝင်းလက်သောအရာနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်၏။

ဩဘာသည် အန္တရာယ်ဟု ယူဆကာ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သီရိဒေဝီကို အနောက်သို့ အလျှင်အမြန်ဆွဲလိုက်၏။

ဝင်းလက်သောအရာသည် ချင်ခနဲမြည်ပြီး အိပ်ခန်းနံရံကို သွားထိလေ၏။ ထိုအရာသည် ကြောက်စက်ဖွယ် ဓားတစ်ချောင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မှိန်ပြုပြလင်းသော မီးရှောင်ကြောင့် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ရန် ချိန်ရွယ်သော လူတစ်ဦးကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဩဘာက ထိုသူ၏သေနတ်ကိုင်လက်ကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ သေနတ် လွင့်ထွက်သွား၏။

ဩဘာက ခြေဖြင့်ပင် တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆင့်၍ကန်လေရာ ရန်သူသည် မခုခံနိုင်ဘဲ ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီအား အိပ်ခန်းထဲသို့ တွန်းပို့လိုက်ပြီး ရန်သူ၏အရိပ်အခြည်ကို ကြည့်လေရာ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရတော့

ချေ။

သီရိဒေဝီသည် အတန်ကြာသောအခါ အိပ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အံ့ကိုကြိတ်၍

“ ကျွန်မကို အသေလုပ်တာပဲ၊ သူ့ရဲ့ဓားက ကျွန်မရဲ့အင်္ကျီကိုတောင် ပေါက်ပြဲပျက်သွားတယ်၊ ကျွန်မ နည်းနည်းလေး နောက်ကျရှင် မတွေးဝံ့ဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် အသံဗလံများကို ကြားရပြီး သင်္ဘောသားနှစ်ဦးသည် ကုန်းပတ်ဘက်သို့ ထွက်လာလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အကြံကောင်းသူပီပီ ဩဘာအားဖက်၍ အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ဩဘာ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ထားလေ၏။

သင်္ဘောသားတစ်ဦးက အမှောင်ထဲသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်ရာ ဧည့်ပတ်နေသော သီရိဒေဝီနှင့်ဩဘာကို မြင်ရသဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားလေရာ သီရိဒေဝီက လေသံမာမာဖြင့်

“ ဟေ့... ရှင်တို့ ယဉ်ကျေးမှုမရှိဘူးလား၊ ပထမတန်းခရီးသည်တွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတာကို လိုက်ပြီးတော့ ဒုတိယ

၂၃၆ မင်းမြတ်သူရ

ပေးနေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သဘောသားနှစ်ဦးသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် တောင်းပန်ပြီး လျှင်မြန်စွာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုညက တစ်ညလုံး မည်သည့်အခန်းအယုတ်ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

သီရိဒေဝီသည် သူမ၏ရင်ဝနှင့် သီသီလေး လွဲသွားသော စားချက်ကြောင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်မက်ဆိုးလည်း မမက်ခဲ့ချေ။

မိုးလင်းကာနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေ၏။ ဩဘာသည် သီရိဒေဝီကဲ့သို့ပင် ရောက်တတ်ရာရာတွေးရင်း အိပ်မပျော်ချေ။

သီရိဒေဝီ၏ ရန်သူများ သဲသဲမဲမဲ ဝိုင်း၍လုပ်ကြံနေချိန်၌ သူမကိုပစ်၍ ထွက်ခွာသွားရန် မသင့်ချေ။ မိမိ၏ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာကို ရှာဖွေရန် တာဝန်ကလည်း ရှိသေး၏။

မနာမကျန်းဖြစ်နေသော ပခင်ကြီး၏ နောက်ဆုံးဆန္ဒအရ ညီဖြစ်သူကို မရရအောင် ရှာဖွေရဦးမည်။ ဩဘာသည် တွေးရင်း ခေါင်းခြောက်လာသဖြင့် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီသည် အခန်းပြင်သို့ မထွက်ချင်ဟုဆိုကာ နံနက်စာကို အခန်းထဲသို့မှာ၍ စားလေ၏။

နံနက်စာကို တွန်းလှည်းငယ်ဖြင့် လာ၍ပို့ပေးလေ၏။

စေတနာစာပေ

ဩဘာသည် ရေချိုးခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး နံနက်စာပေါင်မုန့်မီးကင်နှင့် ဝက်ပေါင်ခြောက်ကိုမြင်လျှင်

“ ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ ”

ဟုဆိုကာ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကိုယူ၍ဝါးရန် ကြံလိုက်၏။ သီရိဒေဝီက

“ နေဦး ”

ဟု အော်၍ ဩဘာလက်ထဲရှိ ပေါင်မုန့်မီးကင်ကို လှယူလိုက်၍ ဩဘာက အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဒေဝီက ခေါင်းခါယမ်း

“ နံနက်စာလာဖို့တဲ့လူရဲ့ မျက်လုံးတွေကို ကျွန်မ မသကာဘူး၊ သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာ မရိုးသားမှုတွေတယ်၊ အဆိပ်ခတ်ထားနိုင်တယ်၊ နှုတ်တို့အိပ်ခန်းထဲမှာ မှာစားတာ မှားသွားတယ် ”

ဟု ပြောကာ သူမ၏အိတ်ထဲမှ ငွေရောင်အပ်ကလေး တစ်ချောင်းကိုယူ၍ ဝက်ပေါင်ခြောက်၌ စိုက်လိုက်၏။

ခဏကြာလျှင် အပ်ကလေးသည် မည်နက်သွားလေ၏။ သီရိဒေဝီသည် အပ်ကိုကြည့်၍ မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“ ကျွန်မထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ သိပ်ပြင်းတဲ့ အဆိပ်တွေပဲ၊ ”

စေတနာစာပေ

www.burmeseclassic.com

သင်္ဘောပေါ်မှာ ကျွန်မရဲ့ရန်သူတွေရှိနေပြီ။ ဒီတစ်ခါ ရန်သူတွေက ကျွန်မမသိတဲ့ မျက်နှာစိမ်းတွေဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး နံနက်စာ ညစာကို သင်္ဘောပေါ်က စားသောက်ခန်းမှာပဲ လူတွေနဲ့ ရောပြီး စားတော့မယ်။ သီးသန့်မှာစားရင် အဆိပ်ခတ်ခံရလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏စကားကြောင့် စားသောက် ဖွယ်ရာများကို မစားဝံ့တော့ဘဲ ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီ၏ရန်သူများသည် ဖြောင်ကျကျ ဝင်ရောက်တိုက် နိုက်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ တိတ်တဆိတ် လုပ်ကြသောနည်းလမ်းများကို အသုံးပြုနေချေပြီ။

သီရိဒေဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဘိုးတော် ဦးသီလကို အနီးကပ်သွားပြီး သမီးတော်လုပ် နေရင် အန္တရာယ်ကင်းမယ် ထင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ရယ်မော၍

“မင်းရဲ့အသက်ဒီဝိန့်ခြေမဲ့လူဟာ ဘိုးတော်ဦးသီလကြီး ဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက မျက်မှောင်ကြုတ်၍

“ဦးသီလက မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလေ၊ ရှင်တို့မြန်မာတွေ

အင်မတန် အထင်ကြီးတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပေါ့။ ဒီလိုလူမျိုးက ကျွန်မ အသက်ကို လုပ်ကြံမှာလား။ နာခံတော်ရိုက်က ညီအစ်ကိုသုံး ယောက်ဟာ ပုဆိန်ရိုက်အလိုကျ ကျွန်မအသက်ကို မရမက လုပ်ကြံနေပြီ။ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ပြည်မှာ ဘုရားဖူးရတာ အဆင်ပြေ တော့မယ် မထင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဩဘာတို့သည် နေ့လယ်စာစားသောက်ရန် စားသောက် ခန်းသို့ ထွက်ခဲ့၏။

၎င်းတို့သည် ဝတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေကို မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော်လည်း မသင်္ကာဖွယ်ရာ မတွေ့ရချေ။

ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ ဘိုးတော်ဦးသီလတို့လူစုကို မတွေ့ရ ခြင်းပင်။

ဩဘာက သင်္ဘောသားတစ်ဦးကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ဦးသီလ နေထိုင်မကောင်း၍ အခန်းထဲမှမထွက်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုစကားကိုကြားရသောအခါ သီရိဒေဝီ၏မျက်နှာ ဝင်းထိန် သွားပြီး

“ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ဘိုးတော်ရှိနေရင် ကျွန်မကို သမီးတော်ဆိုပြီး နောင်ယှက်နေဦးမယ်၊ ကျွန်မက ရန်သူတွေက

လည်းများ၊ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်တော့လည်း သိုးတော်ရန်ကလည်းရှိ
ဆိုတော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူးရှင်။ တစ်နေ့ကုန် အခန်းထဲမှာ
ရှင်နဲ့ပုန်းနေရတာလည်း ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်။ သိုးတော် ဦးသီလကြီး
တစ်နေ့ကုန် ပျားနာနေပါစေ ”

ဟု ကလေးဆန်ဆန် ဆုတောင်းလေ၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီ၏ အပြုအမူကို မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့်

“ မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ကျုပ်မကြိုက်တာ တော်တော်
များများ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အသက်စိပိုကို ခြေချင်တဲ့သူတွေ
များနေတာ။ ကိုယ့်ထက်အသက်အရွယ်ကြီးတဲ့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ
သိုးတော်ကြီးတွေကိုလည်း နှုတ်က အမြဲစော်ကားနေတယ်။ မင်း
ဝစီကံထိုက်နေတာ။ ကျုပ်တို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
မြန်မာမိန်းကလေးမှန်ရင် ကြီးသူကို ငယ်သူက ဂါရုဓတရား
ထားတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ဩဘာ၏စကားကို သဘော
ကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍

“ ရှင် ကျွန်မကို တော်တော်မကျေနပ်ဖြစ်နေတယ်
ထင်တယ်။ မြန်မာမိန်းကလေးအများစုက အရှက်အကြောက်ရှိတယ်
ဆိုတာ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘုတ်ကလုပ်

(ရန်ကုန်လှေလှော်အသင်း)ကိုရောက်တုန်းက မြန်မာမတွေလည်း
မပေါ် တပေါ်ဝတ်ပြီး ဘိုတွေနဲ့ ပွတ်သဘင်ဆင်နေတာ တွေ့ရတယ်။
ရှင်မြင်ရင် ငါတို့မြန်မာမတွေမှဟုတ်ရဲ့လားလို့ မေးလိမ့်မယ် ”

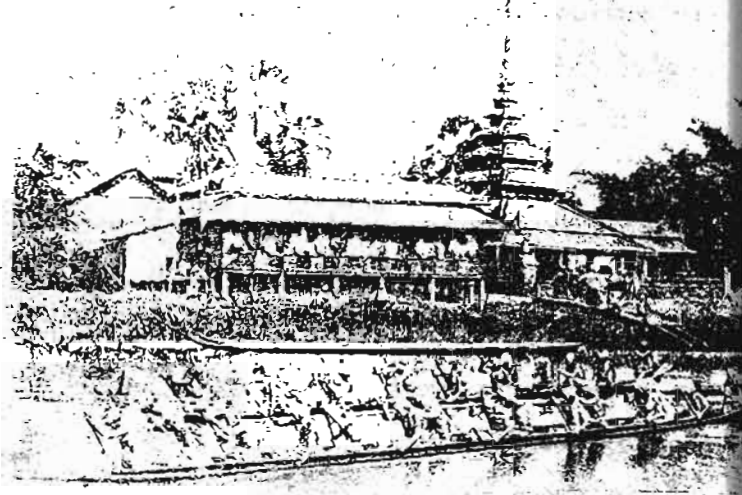
ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက မျက်နှာကိုမဲ့၍

“ အို... ဒါက ကျုပ်တို့မြန်မာအစစ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊
မျိုးမစစ်တဲ့ကောင်မတွေ၊ မြန်မာမှန်ရင် အရှက်ကြောက်ရှိတယ်။
မြန်မာဆိုတာ သာကီဝင်ဗျ၊ မြန်မာယဉ်ကျေးမှုသက်တမ်းက နှစ်
ထောင်ချီရှိနေပြီး မြန်မာအစ ကတောင်းကတဲ့၊ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်
လား။ ဘုတ်ကလုပ်ကိုလာတာ မြန်မာမအစစ်တွေ ဖြစ်ပုံမရဘူး။
ကပြားတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

မှတ်ချက်။ ဘုတ်ကလုပ် (ရန်ကုန်လှေလှော်အသင်း)သည်
ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင်ရှိပြီး ထိုနေရာ၌ သဘာဝ
သမိုင်းပြတိုက် ဖွင့်လှစ်ခဲ့ဖူး၏။ စစ်ကြိုခေတ်က
မြန်မာပြုများ ဝင်ထွက်သွားလာခွင့်ရှိသော အလွန်
စည်ကားသည့် ကလပ်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု မှတ်သား
ဖူးပါသည်။

(စာရေးသူ)

ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်သောအခါ ပြည်ဆိပ်ကမ်းသို့ သင်္ဘော ဆိုက်လေ၏။

ဩဘာတို့သည် သင်္ဘောပေါ်၌ ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့ ရောက်မှသာ ပြည်မြို့သို့ဆင်းသက်ရန် ကြံလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ သင်္ဘောပေါ်မှဆင်းသောအခါ ကပ္ပတိန် ကိုယ်တိုင် တလေးတစား လာရောက်နှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဘိုးတော် ဦးသီလသည် လွန်စွာနေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ဟန်ဖြင့် တပည့်တပန်းများက တွဲချပေးရကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ဩဘာသည်တို့သည် မြို့ရှိတည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ မြင်းလှည်း ငှား၍ သွားလေ၏။ လှည်းလည်းနှင့်ပင် ဘုရားများကို လှည့်လည် ဖူးမြော်လေ၏။

ဩဘာသည် ဘုရားပျားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရာ ၎င်းတို့ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသော သီရိဒေဝီ၏ရန်သူ သုံးယောက်ကို သတိပြုမိလိုက်၏။

သီရိဒေဝီသည် ထိုသူများကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချပြီး

“ သူတို့နဲ့ ကျွန်မ ဆုံဖူးတယ်။ နာခံတော်အဖွဲ့က လူတွေ လေး သူတို့က ရှင်ကိုလျှံပြီး ထိပ်တိုက်ရင်မဆိုင်ဘဲ နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာပဲ ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် နာခံတော်အဖွဲ့ကို ခြေရာယောက်ရန် ကြံစည် လေ၏။

ဩဘာသည် သီရိဒေဝီ၏စိတ်ကူးကြောင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင် ကို ကြည့်လိုက်ရာ ဆံသဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆိုင်ထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လိုက်ပြီး ဩဘာက အိပ်ငိုက်နေသော ဆံသဆူ

အား ဆံပင်ညှပ်လိုကြောင်းပြောပြီး ထိုင်ခုံ၌ ဝင်ထိုင်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အကင်းပါးသူဖြစ်သဖြင့် ဆိုင်အနောက်သို့ မယောင်မလည်သွား၍ ကြည့်လေရာ ထွက်ပေါက်ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏အနီးသို့တိုးကပ်လာပြီး ဆံသဆရာအား ကျောက်စိမ်းဖြင့်ဖြုလုပ်ထားသော သွေးဆေးအမှုန့်ကို ပြု၍

“ဟောဒီသွေးဆေးကို ရှုကြည့်စမ်းပါ အစ်ကိုကြီး။ အလွန်မွှေးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဆံသဆရာ ရှုပြီးလေ့ကျသွားလေ၏။

၎င်းတို့ကိုစောင့်ကြည့်နေသော နာခံတော်အဖွဲ့သားများသည် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် မနီးမဝေးရှိ ရေအိုးစင်အနီး၌ ရှိနေ၏။

ဩဘာတို့သည် မြို့ပြင်သို့ မယောင်မလည်ထွက်ခွာသွားပြီး ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးကို တားဆီး၍ ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

မြို့တစ်မြို့ နှစ်မြို့လွန်သောအခါ ဩဘာက

“ကျုပ်တို့ ဒီဘတ်စ်ကားနဲ့ ဆက်ပြီးသွားလို့ မသင့်တော့ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သီရိဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ကျွန်မလည်း သဘောမတူဘူး”

ဟု ပြောကာ နှစ်ယောက်သား ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

နာခံတော်အဖွဲ့သားများသည် ၎င်းတို့ ခြေရာချောက်သွားမှန်း သိလျှင် ကားလမ်းအတိုင်း အနောက်မှလိုက်လာနိုင်၏။

ဩဘာတို့သည် ကားလမ်းနံဘေးရှိ ရွာများသို့သွား၍ ခြေလျင်လျှောက်ရန်ကြံ၏။

သီရိဒေဝီက ဟိုးအဝေး၌ မှိန်ပြပြမြင်သောရွာများကို ကြည့်၍

“ကျွန်မတို့ ရွာတွေကို မထင်မရှားသွားပြီး ခြေရာချောက်နိုင်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သီရိဒေဝီ၏ အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍

“မင်းရဲ့အဝတ်အစားနဲ့ ရုပ်ရည်ကို မထင်မရှားဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက ဝပ်ဝေးဝေးရှိ မီးခိုးများအထွက်နေသော တံကပေးနှင့် လှမ်းထားသော အဝတ်များကိုကြည့်ကာ

“ ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဟိုကိုသွားကြမယ်”

ဟု ဆိုကာ တဲကလေးဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းသွားလေ၏။

တဲကလေးအနီးသို့ရောက်သောအခါ သီရိဒေဝီနှင့် ရွယ်တုမိန်းကလေးတစ်ဦး ထမင်းချက်နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုမိန်းမသည် မီးခိုးများကို မှုတ်ပြောင်းဖြင့် မှုတ်နေစဉ် သီရိဒေဝီက အောက်မှာတိုးကပ်ပြီး လည်ပင်းကိုကိုင်လိုက်ရာ ထမင်းချက်နေသော မိန်းမ လဲကျသွားလေ၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီ၏အစွမ်းကိုကြည့်၍ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ အဆင့်မြင့်နုပန်းသမားများအချို့ပင် ထိုပညာကို လျှို့ဝှက်ပြီး သင်ယူထားကြ၏။

သီရိဒေဝီသည် တဲကလေးအတွင်းရှိ ဖာကိုလှန်၍ တွေ့သမျှ အဝတ်အစားများကို သိမ်းကျုံးယူလေ၏။

ဩဘာက သီရိဒေဝီကိုကြည့်၍ “ မင်းကိုကြည့်ရတာ မေ့မြောနေတဲ့မိန်းမရဲ့ လုံချည်ကို တောင် ချွတ်ယူမယ်နဲ့တူတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ ကျွန်မနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်း အတော်တူတယ်၊ ဒါကြောင့် ရတာအကုန်ယူနေတာ၊ သူ့အဝတ်အစားတွေထက် အဆတစ်ရာမက တန်ဖိုးရှိတဲ့ပစ္စည်း ပြန်ပေးခဲ့မှာပါ ”

ဟု ပြောကာ သူမ၏လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ် ကို မေ့မြောနေသောမိန်းမ၏လက်၌ စွပ်ပေးလိုက်လေ၏။

သီရိဒေဝီက ထိုမိန်းမကိုကြည့်၍ ရယ်မောကာ

“ သူ ပြန်သတိရလာရင် မေ့မြောတာကို သိမှာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်ငိုက်ပြီး မေးခနဲဖြစ်သွားတယ်လို့ ထင်မယ်၊ သူ့လက်မှာ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ လက်စွပ်တစ်ကွင်းရောက်နေပြီး ဖာထဲမှာ အဖိုးတန် အဝတ်အစားတွေရောက်ချက်ဆိုရင် ဘယ်လိုတွေ့မလဲ မသိဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် သူမ၏ တန်ဖိုးရှိသော အဝတ်အစားကိုချွတ်ကာ လယ်သူမ၏ဖာထဲ၌ ထည့်ပေးလိုက်၏။

ပြီးချောက် ဟောင်းနွမ်းသော အဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်၍ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလိမ်းကာ ခမောက်စောင်း လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သီရိဒေဝီ ခံညားသောရုပ်သွင် ပျောက်ဆုံးသွားပြီး ကေ့ +တာသူတစ်ဦးနှင့် အတော်အတန် နီးစပ်သွားလေ၏။

ထိုအောက်တွင်မူ သြဘာတို့သည် လယ်ကွင်းများကိုကွေ့
ဖြတ်၍ ရွာများဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

သီရိဒေဝီ၏ ထူးခြားချက်မှာ ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း ကျေးတောသူတစ်ဦးကဲ့သို့ အတော်ဝင်
အကြမ်းခံနိုင်လေ၏။

သြဘာတို့သည် ရွာများကိုရှောင်ကွင်းပြီး ခရီးဆက်ကြလေ
၏။ ညနေစောင်းကာနီးသောအခါ မည်သည့်ရွာကိုမျှ မတွေ့ရတော့
သဖြင့် သြဘာက

“ ကျုပ်တို့ လမ်းမှားနေပြီထင်တယ်၊ နေဝင်တော့မယ်၊
အနီးဆုံးရွာတစ်ရွာမှ ရှိပုံမရဘူး ”

ဟု ပြောလေ၏။

သီရိဒေဝီက သက်ပြင်းချ၍

“ ကားလမ်းမှန်းစပ်တဲ့ရွာတွေမှာ မပုန်းချင်လို့ ရှောင်ကွင်း
ပြီး လာခဲ့တာ၊ တဖြည်းဖြည်း ရွာတွေနဲ့ ဝေးသွားတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး
အချိန်ရတုန်း သွားကြည့်ကြမယ် ”

ဟု ပြောကာ ဆက်၍ခရီးဆက်ကြလေ၏။

အတန်ကြာအောင်သွားပြီး လွင်တီးခေါင်၌ ဧရပ်ပျက်ကြီး
တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ နေလည်း ဝင်သွားလေ၏။

ထိုဧရပ်၌ပင် ညအိပ်ရန် စီမံကြ၏။

ညစာကို ကောက်ညင်းထုပ်နှင့် ငှက်ပျောသီးများကိုသာ
စားသောက်ကြ၏။

သီရိဒေဝီသည် ဧရပ်ပျက်တစ်နေရာ၌ ပယောင်းတိုင်ထွန်း၍
အိပ်စက်ရန် စီစဉ်၏။

သြဘာက သီရိဒေဝီနှင့် မနီးမဝေး၌ အိပ်၏။ သီရိဒေဝီက
သြဘာကို မျက်စောင်းထိုးကြည့်၍

“ အမှားမှာလာအိပ်ပါ၊ ကျွန်မက ကိုက်မစားပါဘူး။ ဧရပ်
ပျက်ကြီးမှာအိပ်ရတာ ကြောက်တယ်ရှင်၊ သန့်ရှင်းဧရပ်ကြီးလား
မသိဘူး၊ မတော်လို့ ကျွန်မ အိပ်မက်ဆိုးတွေစက်နေရင် ခက်မယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာသည် ရင်ခုန်နှုန်း မြန်သွားလေ၏။
သီရိဒေဝီနှင့် အတော်အတန် နီးကပ်အောင် အိပ်လိုက်သောအခါ
သီရိဒေဝီက ပယောင်းတိုင်မီးကို မှတ်လိုက်၏။

ဧရပ်တစ်လုံး မှောင်အတိကျသွား၏။ သီရိဒေဝီ၏ အသက်
ရှူသံတိုးတိုးကို ကြားရ၏။ သြဘာသည် မျက်လုံးမှိတ်၍ ဝင်လေ
ထွက်လေကို မှတ်နေ၏။

သီရိဒေဝီ၏ အသက်ရှူသံသည် တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာ
သည်ဟု ခံစားရ၏။ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာမှ မွေးပျံ့သောရုန့်တစ်ခုကို

ရ၏။

ထိုရုန့်ကို သြဘာ အလွန်ကြောက်၏။ ထိုရုန့်ကို ၅၅မိသည် နှင့် မိမိ၏စိတ်များ ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်ကာ ထိန်းချုပ်နိုင်ခြင်း မရှိ တော့။

သီရိဒေဝီထံမှ မွေးဖွားသောရုန့်သည် တဖြည်းဖြည်း ပိုမို၍ ကြိုင်လိုင်သင်းလာ၏။

သြဘာသည် ရင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြစ်နေသဖြင့် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် လူသံသုသံများ ကြားရပြီး ဧရပ်ပေါ်သို့ မီးအလင်းရောင်များ ရောက်ရှိလာ၏။ သြဘာနှင့် သီရိဒေဝီသည် အိပ်နေရာမှ လန်ဖြန့်ပြီး ထထိုင်လိုက်ကြ၏။

ဧရပ်ပေါ်သို့ မီးတုတ်ကိုင်လူတစ်စုရောက်ရှိလာပြီး ခေါင်း ဆောင်လုပ်သူက တဟားဟားရယ်မော၍

“ဧရပ်ပေါ်မှာ မသင်္ကာယွယ်မီးရောင်တွေတယ်ဆိုလို့ လာ ကြည့်တာ၊ အခုတော့ ပြဇာတ်ကနေပါလား၊ မင်းတို့ ဘယ်သူတွေ လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သြဘာက မည်သို့ဖြေရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေစဉ် သီရိဒေဝီက ဉာဏ်ကောင်းသူပီပီ ရှက်ရွံ့သောအဖျ

အရာဖြင့်

“ကျွန်မတို့ ဦးရာလိုက်ပြေးလာကြတာပါ၊ ကျွန်မမိဘတွေ လိုက်လာလို့ ပြေးမိပြေးရာပြေးရင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ဧရပ် ပေါ်မှာ ညအိပ်လိုက်ကြတာပါ”

ဟု ပြောလေရာ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူက ရယ်မော၍

“ဟိုး ဟိုး... ကျုပ်တို့ကြောင့် အနောင်အယုက်ဖြစ်သွားပြီ လား၊ ကျုပ်က ပေတောကုန်းရွာက သူကြီးသား ထွန်းတင်ပါ၊ ဧရပ်မှာ မီးရောင်မြင်တယ်ဆိုလို့ တောကြောင်တွေနဲ့အောင်နေတယ် ထင်ပြီး လာကြည့်တာ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ရွာကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ၊ ရွာမှာ အိပ်လို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်က လူပျိုကြီးပါ၊ ဒါမျိုး ကူညီတတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့ အိပ်ပျော်နေကြပြီလား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ သီရိဒေဝီက ရှက်စနိုး အမူအရာဖြင့်

“မအိပ်ရသေးပါဘူးရှင်၊ ဧရပ်ပေါ်မှာ အိပ်လို့လည်းပျော်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးသား ထွန်းတင်က ရယ်မော၍

“ကျုပ်တို့ကြောင့် အနောင်အယုက်ဖြစ်သွားပြီလား၊ ကျုပ် တို့တော့ ရဲကြီးတော့မှာပါ၊ ရွာကိုပဲ လိုက်ခဲ့ကြပါဗျာ”

ဟု သူ၏ရွာသို့ ပိတ်ခေါ်လေရာ ဩဘာတို့သည် မငြင်းဆန်
တော့ဘဲ ပေတောကုန်းရွာသို့ လိုက်ခဲ့ကြ၏။

ရွာရှိလူများသည် တောကြောင်များသွားရောက်ရှာဖွေပြီး
ချစ်သူစုံတွဲကို တွေ့ရသဖြင့် ငိုအားထက် ရယ်အားသန်နေကြ၏။

သူကြီးသား ကိုထွန်းတင်သည် ဩဘာတို့အား သူကြီးအိမ်
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်ကြီးအား ကိုထွန်းတင်က
အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြလိုက်ရာ ထိုနေ့ညသည် အိပ်စက်စရာ အဆင်
ပြေသွား၏။

သူကြီးအိမ်၌ ကိုလိုနီအရာရှိကြီးများအတွက် ထားရှိသော
အခန်း၌ အိပ်စက်ရသည်ဖြစ်ရာ ထိုအခန်း၌ နှစ်ယောက်ခုတင်ကြီးကို
အကျဉ်းအနာ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

သီရိဒေဝီက မောမောနှင့် ခုတင်ကြီးပေါ်သို့ ပက်လက်လှန်
ချလိုက်ပြီး

“ အိပ်ချင်လှပြီ၊ ရှင်ပင်ပန်းရင် အိပ်တော့လေ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ ကျွပ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ အိပ်ပါ့မယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆို

တော့ဘဲ စောင်ကိုခြုံ၍ အိပ်စက်လေတော့၏။

ထိုညက ဩဘာသည် အတွေးနယ်ချဲ့ရင်း အိပ်မပျော်ဘဲ
ရှိနေ၏။ ဖခင်ကြီးရှာဖွေခိုင်းသော ညီဖြစ်သူ ချမ်းသာ၏ အရိပ်
အယောင်ကို ယနေ့ထိပင် မတွေ့ရသေးချေ။ မိမိသည် သီရိဒေဝီ၏
အန္တရာယ်များကြား၌ အချိန်ကုန်ဆုံးနေလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် မောပန်းလွန်းသည် ထင်ရ၏။ ခုတင်ပေါ်၌
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက် မိုးစင်စင်လင်းသောအခါ သီရိဒေဝီ
သည် သူကြီးကတော်ကြီး၏ မီးဖိုချောင်သို့ရောက်နေပြီး စကား
စောင်လောက်အောင် ပြောဆိုနေလေ၏။

ဩဘာသည် အိပ်ရာနိုးသောအခါ နားစွင့်လိုက်၏။

သီရိဒေဝီက

“ ကျွန်မက လယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီးပါ။ တိုက်ကြီးဘက်မှာ
ကျွန်မမိဘတွေပိုင်တဲ့ လယ်တွေ မြေတွေ လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူး။
မိဘတွေက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတော့ ရွှေလိုဥထားတာပေါ့၊
သူတို့သမီးကို ရွာကလူတွေမပြောနဲ့၊ ဖြိုပေါ်က ပညာတတ်
ကုန်သည်ပွဲစားတွေ၊ စက်သူဌေးတွေ၊ ခြံအုပ်တွေနဲ့တောင် သဘော
မတူဘူးရှင် ”

၂၅၆ ဇဝင်မြတ်သုရ

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးကတော်ကြီးက ရေစိုးချိုး သနပ်ခါး
လိမ်းပြီး အလှူကြီးလှနေသော သီရိဇေဝီကိုကြည့်၍ ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်၍

“ ဟုတ်မှာပေါ့၊ မိန်းကလေးရဲ့လှချက်ကတော့ ဒေါ်ကြီးတို့
ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်တွေတောင်မမီဘူး။ ဒါနဲ့ နေမိမ်းပါဦး။
အခန်းထဲက သူငယ်နဲ့ ဘယ်လိုအဆက်ဖြစ်တာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဇေဝီက လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ သူ့အကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူး။ သူက ကျွန်မတို့
အိမ်က စာရင်းငှားလုပ်တဲ့လူလေ၊ ပညာလည်းမတတ်၊ အမျိုးတွေ
လည်း မရှိ၊ တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဆိုပြီး အိမ်က ကျွေးမွေး
ထားတဲ့ သူပေါ့၊ သူ့လိုလူက ကျွန်မကို မေတ္တာရှိပါတယ်ဆိုတော့
ဒေါ်ကြီးတို့ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ ကျွန်မမိဘတွေက သူ့ကို အမဲရိုးနယ်
ဟင်းအိုးမှအားမနာ၊ သားရေပေါ်အိပ် သားရေပေါ်စားဆိုပြီးတော့
အိမ်က မောင်းချလိုက်တာပေါ့ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် သူ၏အကြောင်းကို ပြစ်ပြစ်
နှစ်နှစ် ပြောဆိုနေသော သီရိဇေဝီ၏စကားကို နားထောင်၍ မျက်နှာ
ဖွံ့ဖွံ့နေလေ၏။

သီရိဇေဝီက ဆက်လက်၍

ဝေတာနာတာပေ

“ သူကလည်း မိဘတွေပြောတဲ့အတိုင်းပါပဲ၊ အလုပ်ကို
လက်ကြောတင်းအောင်မလုပ်ဘဲ ထန်းရည်ကလေးတစ်ခြမ်းနဲ့ ရွာရိုး
ကိုပေါက်လျှောက်ပြီး ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်ပြီး ရွာလူစိုက်လုပ်နေတာ၊
သူလိုလူကို မိဘတွေ သဘောမတူတာ မဆန်းပါဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးကတော်ကြီးသည် ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညိတ်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“ အဲဒီသူငယ်မျိုးကို ဘာကြောင့်ရွေးလိုက်တာလဲ မိန်းကလေး
ရယ်၊ ဒေါ်ကြီးပြောတာ တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်၊ မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ
လို့ ပြောတာပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဇေဝီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော
၍

“ ဒီအချိန်ကျမှ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ချစ်ခြင်း
အစ သနားခြင်းကတော့၊ သူ့လို ပေတေမိုက်မနေတဲ့လူကို သနားပြီး
ချစ်လိုက်မိတာ၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားဆိုတာ ဖက်ပေါ်ဆူးကွလည်း
က်ပေါက်၊ ဆူးပေါ်ဖက်ကွလည်း ”

ဟု ပြောနေစဉ် ဩဘာသည် သီရိဇေဝီ၏စကားများကို
သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်လိုက်ရာ သီရိဇေဝီသည်
သူမ၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့်ပိတ်လိုက်လေ၏။

ဝေတာနာတာပေ

သူကြီးကတော်ကြီးက ယောင်ယမ်း၍

“ လူမိုက်လေး နီးလာပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာသည် သူကြီးတော်ကြီးကို မျက်နှာ

စုံ့၍ ကြည့်လိုက်တော့၏။

သြဘာ၏အဖြစ်ကိုကြည့်၍ သီရိဒေဝီသည် သဘောကျ

ဟန်ဖြင့် တခပ်ခပ်ရယ်မောနေလေတော့၏။

နံနက်စာစားချိန်သို့ရောက်သောအခါ သူကြီးနှင့် သူကြီး

ကတော်ကြီးတို့က ကောက်ညင်းပေါင်း၊ ရေခွေးကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံ

လေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ သီရိဒေဝီက ရွာထဲသို့လျှောက်ကြည့်

ချင်သည်ဟု ပူဆာလေရာ သြဘာနှင့်အတူ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုရွာသည် ကျယ်ဝန်းသော ရွာကြီးဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး

အတော်အတန် ကောင်းမွန်စွာရှိ၏။

သူကြီးသည် စီးပွားရေးတောင့်တင်းသော လယ်မိုင်ရှင်

တစ်ဦးဟု သိရ၏။ ရွာကိုပတ်၍ စီးဆင်းနေသော ချောင်းတစ်ခု

ရှိ၏။

ထိုချောင်းအတိုင်း လှေများဆိုက်ကပ်သဖြင့် ရွာသည် ပိုမို

စည်ကားဟန်ရှိ၏။ သီရိဒေဝီသည် ရွာကလေးကိုကြည့်၍ သဘော

ကျဟန်ဖြင့်

“ ကျွန်မတို့ ဒီရွာမှာ တစ်နှစ်လောက်ခိုအောင်းနေလို့ရရင်

ကောင်းမယ်၊ နာခံတော်တွေ မျက်ခြေပြတ်သွားနိုင်တယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက

“ ရွာမှာ အိမ်တစ်လုံးလောက်ရှာပြီးနေလိုက်ရင် ရတာပဲ၊

မင်း ဒီရွာမှာရှိနေတဲ့နား ကျုပ်ရဲ့ညီကို ရှာဖွေလို့ရတယ် ”

ဟု ပြောယေလ၏။ သီရိဒေဝီက သြဘာ၏ကောင်းကြောင့်

နှုတ်ခမ်းစူ၍

“ ရှင်က သူစိမ်းတွေရှိတဲ့ရွာမှာ ကျွန်မကို တစ်ယောက်

တည်း ထားခဲ့မလို့လား ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုနေ့ညနေသို့ရောက်လျှင် သူကြီးသား

ကိုထွန်းစာင်က

“ ကျုပ်တို့ရွာကလေးက မသာယာဘူးလား၊ ခင်ဗျားတို့

ဇနီးမောင်နှံ ဒီရွာမှာနေလိုက်ပါလား ”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီနှင့် သြဘာသည် တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်သို့ရောက်လျှင် သူကြီးအိမ်နှင့် အတော်

အတန်လှမ်းသော ချောင်းအနီးရှိ အိမ်ကလေးကိုရောင်းမည် ဖြစ်

ကြောင်း သူကြီးကတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအိမ်ကို အကြွေးနှင့်သိမ်းပြီး မြစ်ကမ်းနံဘေး၌ အေးအေးချမ်းချမ်း နေချင်သောကြောင့် သူကြီးကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ထားသော အသစ်စက်စက် အိမ်ဖြစ်ကြောင်း ပြော၏။

ရွာသို့ အစိုးရအရာရှိကြီးများလာလျှင် ဘိုတဲကဲ့သို့ အသုံးပြုကြောင်း သိရ၏။ သြဘာတို့သည် ထိုအိမ်ကို သဘောကျသဖြင့် အစိုးရနှင့် ချီသာစွာဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့လေ၏။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများကိုလည်း ရှာဖွေပြည့်ဆည်းခဲ့လေ၏။ တစ်ရွာလုံးရှိလူများသည် သြဘာတို့အား အမှန်တကယ်ညားကာစ လင်မယားဟု ယူဆကြလေ၏။

ယောက်ျားပီသ၍ ခံညားသော သြဘာနှင့် ချောမောလှပသော သီရိဒေဝီကို လိုက်ဖက်ညီသည်ဟု ဆိုကြ၏။ သီရိဒေဝီသည် သူမ၏အမည်ကို သီရိဟူ၍ပင် လူအများ သိစေ၏။

ထိုရွာ၌ မြင်းကောင်းမြင်းသန်များကို မွေးမြူသော လူများရှိ၏။ သီရိဒေဝီသည် မြင်းစီးချင်သည်ဟုဆိုကာ အုန်းခွံရောင်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို ဝယ်ယူ၍ စီးနှင်၏။

သြဘာတို့နှစ်ဦးစလုံး နယ်စပ်ရွာ၌နေထိုင်စဉ်ကပင် မြင်းကို ကောင်းမွန်စွာ စီးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် အားလပ်သည်နှင့် မြင်းစီး

ထွက်လေ့ရှိကြ၏။

သီရိဒေဝီ မြင်းစီးရန် ထွက်ခွာသွားလျှင် ရွာသူအပျိုများက အားကျဟန်ဖြင့် ကြည့်ကြ၏။ လူပျိုကာလသားများကမူ ရင်တဖိုဖိုနှင့် သက်ပြင်းကိုသာ ချကြကုန်၏။

ရွာကလေးရှိ လူအများစုမှာ ရိုးသားသူများဖြစ်ကြသဖြင့် သြဘာတို့နှစ်ယောက်စလုံး ထိုရွာ၌ အေးချမ်းစွာ နေနိုင်၏။

သူကြီးသား ကိုထွန်းတင်ကလည်း ၎င်းတို့ကို များစွာ အကူအညီပေးလေ၏။ သီရိဒေဝီသည် ကလေးချစ်တတ်သူ ဖြစ်သဖြင့် သူကြီး၏ မြေးကလေးနှစ်ယောက် သူမ၏အိမ်သို့ နေ့စဉ် ဝင်ထွက်သွားလာကြ၏။

တစ်နေ့သ၌ သြဘာသည် မြင်းစီးရင်း ရွာနှင့်အလှမ်းဝေးသော အကြော်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ ထိုနေရာ၌ အကြော်ဆိုင်နှင့်အတူ အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်လည်းရှိ၏။

သြဘာသည် အကြော်ဆိုင်အနီး သစ်ပင်ရိပ်၌ မြင်းကို အစာကျွေးပြီး အကြော်များကို မှာယူစားသောက်လေ၏။ အကြော်ဆိုင်ရှင်မိန်းမက သြဘာကို ခဏစောင့်ရန်ပြောပြီး ဟောင်းနွမ်းသော သတင်းစာအထပ်ကြီးကို ချပေးလေ၏။

သြဘာသည် သတင်းစာများကို လှန်လှောပတ်ရှုနေ၏။

၂၆၁။ မင်းမြတ်သူရ

ထိုသို့ပတ်ရှုရင်း ပဲခူးမြို့၌ ဝံသာနု ဦးဘလှဆိုသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အသတ်ခံရကြောင်း ဖော်ပြသော သတင်းစာကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုမိလေ၏။

ထိုသတင်းစာ၌ မိမိနှင့် သီရိဒေဝီကို ပုလိပ်ဘက်မှ မသင်္ကာဖွယ်ဟု ယူဆပြီး ရှာဖွေနေကြောင်း သိရ၏။

ဩဘာသည် သတင်းစာများကို ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုလေရာ စမ်းချောင်းရပ်ကွက်ရှိ လူပျိုကြီး သေဆုံးကြောင်း ဖော်ပြထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုရသဖြင့် အလွန်ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားလေ၏။

ထိုလူပျိုကြီးသည် ဝံသာနုစိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ပြီး ရပ်ကွက်အတွင်း၌ လူငယ်များကို အမျိုးသားရေးတရားများ ရဲရဲတောက်တောက်ဟောပြောသူဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ပုလိပ်ဘက်မှ လူပျိုကြီးသေဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် လူပျိုကြီးအိမ်၌ ငှားရမ်းနေထိုင်သော မသင်္ကာဖွယ် လူငယ်စုံတွဲလည်း လူပျိုကြီး၏အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း ဝံသာနုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သေဆုံးသော အမှုများ၌ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦးနှင့် လူငယ်တစ်ဦး ပါဝင်နေကြောင်း ထိုစုံတွဲသည် မျိုးချစ်

ပုဂ္ဂိုလ်များကို လိုက်လံသတ်ဖြတ်နေသော အမျိုးသားသစ္စာဖောက်များ ဖြစ်ဟန်တူကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပုလိပ်ဘက်မှ ထိုစုံတွဲကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လံရှာဖွေနေကြောင်း ဖတ်ရှုရပြန်၏။

ဩဘာသည် ထိုသတင်းများကိုဖတ်ရှုပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။ ဝံသာနုပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်သူများမှာ နာခံတော်ဂိုဏ်းမှ လူများဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုလူသတ်မှုများဖြစ်သည့်အခါတိုင်း မိမိနှင့် သီရိဒေဝီက ပတ်သက်နေသဖြင့် မိမိတို့ကို လူသတ်တရားခံများအဖြစ် ပုလိပ်ဘက်က ယူဆထားလေ၏။

ဩဘာသည် ချွေးများပြန်လာပြီး သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုလေရာ ကျောက် မြောင်းရပ်ကွက်အတွင်းရှိ နွားနို့ပို့ခြင်းနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသော တိုးအောင်ဆိုသော လူငယ်လေးအား ဒုစရိုက်သမားတစ်စုက မည်သည့်ပြုပြင်ကြောင့် မုန်းမသိဘဲ တိုက်ခိုက်သွားသဖြင့် လူငယ်လေးမှာ အသက်မသေသော်လည်း ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများရရှိပြီး ဆေးရုံကြီး၌ ကုသနေရကြောင်း ဖော်ပြထားလေရာ ဩဘာသည် တိုးအောင်၏ သတင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖတ်ရှုမိလိုက်သဖြင့် တက်ခေါက်လိုက်ပြီး

“ ညီလေးရာ၊ မင်းအနားမှာ အစ်ကိုကြီးမရှိလို့ အခုလိုဖြစ်

၂၆၂ မင်းမြတ်သူရ

တာပါ။ အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ။”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ တိုးအောင်ကို မည်သည့်ရန်ငြိုးကြောင့် သေလုမျောပါး တိုက်ခိုက်လေသနည်း။

ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်စဉ် တိုးအောင်က အကူအညီပေးခဲ့ခြင်းကြောင့် မိမိကို ရန်ငြိုးပွဲသော လူမိုက်ဆိုင်လေးတို့လူစုက တိုက်ခိုက်ခြင်းပေလော။ အခြားသော ဒုစရိုက်သမားများက ရန်ပြုခြင်းပေလော။

ဩဘာသည် သတင်းစာထဲရှိ ကြောက်မက်ဖွယ်မှုခင်းများအားလုံး မိမိနှင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပတ်သက်နေသဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ဆုံသြမိလေ၏။

ဩဘာသည် သတင်းစာများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုပြီး တစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ စာလုံးမည်းကြီးဖြင့် ဖော်ပြထားသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကြောင့် မျက်လုံးပြူးကာ

“ ဒုက္ခပါပဲ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသတင်းမှာ ဆိုင်းယမ်းသဘောပေါ်၌ လိုက်ပါလာသော ဝံသာနုဘိုးတော် ဦးသီလသည် ရုတ်တရက် သဘောပေါ်၌ မနာမကျန်းဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

သီရိဇေဝိ ၂၆၃

ဘိုးတော် ဦးသီလ သေဆုံးခြင်းသည် သဘောပေါ်၌ အဆိပ်ဖြင့် လျှို့ဝှက်တိုက်ခိုက်ခံရခြင်းဖြစ်နိုင်သည်ဟု အင်းစိန်ဆိုင်ခိုက်ခံထားရသူများက မှတ်ချက်ချကြောင်း၊ ဝံသာနု ဦးသီလသည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် တိုင်းပြည်လွတ်လပ်ရေးအတွက် အလွန်နမ္မောဗွယ်ကောင်းကြောင်း ဖော်ပြထားလေ၏။

သူကြီးဂေဓကသတင်းစာ၌ ဦးသီလကွယ်လွန်ကြောင်း ဖော်ပြထားပြီး ထိုသဘောပေါ်၌ ဓမ္မကာဗွယ် စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့ရှိရပြီး ထိုစုံတွဲသည် ယခင်က မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များကို လုပ်ကြံသော စုံတွဲ ဟုတ်မဟုတ် ပုလိပ်ဘက်မှ သဲကြီးမဲကြီး စုံစမ်းနေကြောင်း ဖော်ပြထားပြန်၏။

ဩဘာသည် သတင်းစာမျှ ကို မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒီတစ်ခါ ငါတို့ တကယ့်ကံဆိုးရွာပြီပေါ့၊ ဖြစ်သမျှ မှုခင်းတွေအားလုံး ငါတို့ခံလာပြီး ပတ်သက်နေတယ်၊ စုံဘောက်တွေကလည်း နာခံတော်ရှိထားရဲ့လက်ချက်လို့မထင်ဘဲ ငါတို့နှစ်ယောက် လုပ်ကြံတယ်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ကိုယ်ကျိုးမည်းပြီ ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဩဘာသည် မြင်းကို ဒုန်းစီး၍ ရွာသို့ပြန်ပြီး ထိုအကြောင်းများ သီရိဇေဝိအား ပြောပြလေရာ သီရိဇေဝိသည် ထိတ်လန့်ခဲ့ပြန်သည်။

သွားပြီး

“အမလေး... ဒါဆိုရင် မြန်မာပြည်က ကျွန်မအတွက် အန္တရာယ်အလွန်ကြီးသွားပြီ၊ ယိုးဒယားမှာ ပုဆိန်ရိုက်ရန်ပဲရှိသေးတယ်၊ မြန်မာပြည်မှာကတော့ လူသတ်မှုတွေအများကြီးရဲ့ တရားခံဖြစ်နေတယ်၊ အသတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း တကယ့်ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ ဝံသာနုကြီးတွေပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ကျွန်မတော့ ဒီမှာနေရတာ ကြောက်လာပြီ၊ သေရင်လည်း သေပါစေ၊ ယိုးဒယားကိုပဲ ပြန်ပြေးတော့မယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက သီရိဒေဝီ ကြောက်ရွံ့နေဟန်ကို စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ကြည့်၍

“ကျုပ်တို့ကို အထင်မှားခံနေရတာမျိုး၊ လူဆိုးအဖွဲ့တွေ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ကျုပ်မမှုဘူး၊ ယှဉ်ခုံတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပုလိပ်အဖွဲ့က သီရိကို လူသတ်တရားခံလို့ထင်နေတာ ဖြေရှင်းဖို့ တော်တော် ခက်တယ်၊ သီရိ ယိုးဒယားကိုပဲ ပြန်ပြေးရင်ပြေးလေ၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန် ကူညီပါမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ၏စကားကြောင့် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ရှင် ကျွန်မနဲ့ ဟိုကိုလိုက်ခဲ့ပါလား၊ ဒီလိုပြောတော့

ကျွန်မက အတ္တသိပ်ကြီးသလိုများဖြစ်နေပြီလားရှင်၊ ယိုးဒယားမှာလည်း ပုဆိန်ရိုက်လေတွေက ကျွန်မကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်း စားမဆိုင်းပဲရှင်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ် ကျွန်မတို့ စဉ်းစားချိန်ရပါသေးတယ်၊ အန္တရာယ်နဲ့ ဝေးနေသေးတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာကလေးမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်တယ်၊ စီအိုင်ဒီအဖွဲ့က လူတွေကလည်း အရည်အချင်းရှိပါတယ်၊ လူသတ်မှုတွေ ကျူးလွန်တဲ့သူတွေဟာ နာခံတော်တွေဆိုတာ ရိပ်မိမှာပါ၊ ကျုပ်တော့ စီအိုင်ဒီကို နာခံတော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်း ပေးချင်နေပြီ”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီက ခေါင်းညိတ်၍

“ရှင်အကြံမဆိုးပါဘူး၊ စီအိုင်ဒီကို လိပ်မူပြီး စာတစ်စောင်ရေးလိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ လူကြီးနဲ့ နီးစပ်ရာမြို့တစ်မြို့ကို ထည့်ခိုင်းလို့ရပါတယ်၊ ပြောနေကြပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လိုရေးမယ်၊ စီအိုင်ဒီကလူတွေက အင်္ဂလိပ်လိုရေးရင် ပိုပြီးအထင်ကြီးမယ်ထင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ စာတိုက်လိပ်စာကနေ တစ်ဆင့် ကျွန်မတို့ရှိတဲ့နေရာကို ခြေရာကောက်မိနိုင်တယ်”

ဟု ပြောကာ စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်

စာတစ်စောင် ရေးလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် စာတိုက်ရှိသောမြို့သို့သွားသည့် လူကြီးအားရှာဖွေ၍ ထိုစာအား ထည့်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ဩဘာတို့သည် ရွာကလေး၌ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်၏။ ၎င်းတို့အား နာခံတော်အဖွဲ့က မျက်ခြေပြတ်သွားပုံရ၏။

ဩဘာသည် ကြောင်လက်သည်းဖွက်သကဲ့သို့ အစွမ်းမပြဘဲ နေထိုင်ရာမှ ရွာရှိ ကွမ်းတောင်ကိုင့်မိန်းကလေးကို တောကြောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဗလဆိုသူက ဖမ်းဆီးပြီး ပြန်ပေးငွေတောင်းဆိုသော ဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင့်မိန်းကလေး၏ မိဘများသည် လယ်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်သဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး တောင့်တင်း၏။

ဗလဆိုသူသည် ယခင်က အနီးအနားရွာသားဖြစ်ပြီး ကွမ်းတောင်ကိုင့်မိန်းကလေးကို ဝိုးဝန်းနေသူဖြစ်၏။

ဗလ၏မိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်အကြံကို မနစ်သက်သဖြင့် ကွမ်းတောင်ကိုင့်မိန်းကလေးက ခါးခါးသီးသီး ငြီးခဲ့၏။ ဗလသည် မစားရသည့်အခဲ သံနှင့်ပတ်သက်သည့်အနေဖြင့် ကွမ်းတောင်ကိုင့်မိန်းကလေး မြို့သို့ အကြွေးတောင်းရန်အသွား၌ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင့်၏ မိဘများသည် ဗလ၏ရန်ကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ၎င်းတောင်းသောငွေကို ပေးရန်ကြံစည်၏။

ထိုသို့ပေးရန်အတွက် ရွာသားများထဲမှ သတ္တိခံကို ရှာဖွေလေရာ မည်သူမျှမရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ဩဘာသည် ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်၍ မနေနိုင်တော့ဘဲ ငွေထုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့၏။

ဩဘာသည် အခွင့်သာလျှင် လူယုတ်မာများအား နှိမ်နင်းရန် ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင့် မိန်းကလေးကို ရေလယ်ခေါင်ရှိ ဖောင်ပေါ်၌ ဖမ်းဆီးထား၏။ ထို့နောက် ငွေထုပ်ကိုယူ၍ ကွမ်းတောင်ကိုင့် မိန်းကလေးကို ဖမ်းဆီးထားရာ ဖောင်ရှိရာသို့ လှေတစ်စီးဖြင့် လှော်ခတ်၍ သွားခဲ့၏။

ဖောင်အနီးသို့ရောက်သောအခါ လူယုတ်မာ ဗလနှင့် တပည့်တယန်း သုံးဦးကို တွေ့ရ၏။

တောကြောင်ဗလ၏လက်ထဲ၌ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ကို တွေ့ရပြီး ကျန်သူသုံးယောက်၌ ဓားနှစ်ချောင်း၊ လှံတစ်ချောင်းကို မြင်ရ၏။ တောကြောင် ဗလသည် ဩဘာကိုမြင်သောအခါ

“ငွေထုပ် ဘယ်မှာလဲ”

ဟု လေသံမာမာဖြင့် မေးလေ၏။ သြဘာက လှေထဲရှိ
ငွေထုပ်ကိုယူ၍ ဖောင်ပေါ်သို့ ပစ်တင်ပေးရန်ကြံပြီးမှ

“ မိန်းကလေး ဘယ်မှာလဲ ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ဗလ၏တပည့်တစ်ဦးက
ဖောင်ပေါ်ရှိ တဲကလေးကိုညွှန်ပြ၍

“ ကောင်မ တဲထဲမှာရှိတယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။

သြဘာသည် လူမိုက်များ၏အခြေအနေကိုကြည့်၍ တိုက်
ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ငွေထုပ်ကို ခြောက်လုံးပြူးကိုင် ဗလထံသို့
လှမ်းပစ်ပေးလိုက်ရာ ဗလသည် ယောင်ယမ်း၍ ဖမ်းလိုက်၏။

သြဘာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို စောင့်နေသူဖြစ်သဖြင့်
ဖောင် ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်ပြီး ဗလကို ခြေဖြင့်ကန်လိုက်ရာ
ခြောက်လုံးပြူး လွင့်ထွက်သွားလေ၏။

တောကြောင်သုံးယောက်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြစ်နေပြီးမှ သြဘာကို ညာသံပေး၍ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏။

ထိုသူများသည် ကိုယ်ခံပညာ တတ်ကျွမ်းသူများမဟုတ်ကြ
သဖြင့် သြဘာသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလဲထိုးချလိုက်
ရာ ဖောင်ပေါ်တွင် လူရမ်းကားအားလုံး တုံးလုံးပက်လက် လဲကျ

ကုန်၏။

သြဘာသည် ခြောက်လုံးပြူးကိုယူ၍ ကွမ်းစောင်ကိုင်ကို
ကယ်တင်ကာ လှေကို လှော်ခတ်ခဲ့လေ၏။ မကြာမီ သူကြီးလူများ
လိုက်လာပြီး တောကြောင်များကို ဖမ်းဆီးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ သြဘာသည် အလွန်သတ္တိကောင်းပြီး သိုင်း
ကောင်းကောင်းတတ်သူဖြစ်ကြောင်း ရွာ၌ ကျော်ကြားသွားလေ၏။
ရွာထဲရှိ သွေးကြွနေသော လူငယ်လေးများစု၍ သြဘာထံမှ သိုင်း
သင်ယူလိုကြောင်း တောင်းပန်ကြ၏။

လူငယ်များသည် သြဘာ၏ရှေ့၌ပင် သိုင်းတတ်လျှင်
မည်သို့မည်ပုံ သောင်းကျန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုကြ၏။

သြဘာသည် လူငယ်များ၏အမူအရာကို မနှစ်သက်သော
ကြောင့် ခေါင်းခါယမ်း၍

“ မင်းတို့အားလုံး သိုင်းသာစာတ်ရင် ကျားကို အတောင်
တပ်ပေးသလိုဖြစ်ပြီး အနိုင်ကျင့်မှာ သေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ
သင်မပေးဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်များသည် သြဘာကို မကျေမချမ်း
ဖြစ်ပြီး ပြန်သွားလေ၏။

ထို့နောက် သြဘာသည် ရွာခံလူမဟုတ်ဘဲ ရွာရှိလူငယ်များ

ကို နိုင်လိုမင်းထက်ပြောဆိုသည်ဟု သတင်းဖြန့်ကြ၏။ သြဘာ၏ သတ္တိကို မည်သူမျှ မလွန်ဆန်ခွဲသောကြောင့် ၎င်းတို့စကား လေထဲ မှာသာ ပျက်ပြယ်ရ၏။

သြဘာသည် ဂျီကွဲနေသော လူငယ်တစ်စုကို သိုင်း မသင်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု ယူဆလေ၏။

ဤကဲ့သို့ သြဘာတစ်ယောက် ရွာထဲရှိ လူငယ်တစ်စုနှင့် အမုန်းပွားနေချိန်၌ သီရိဒေဝီသည် လူတိုင်းကို တည့်အောင်ပေါင်း ပြီး တစ်ရွာလုံး၏ ချစ်ခင်မှုကို ရယူနေလေ၏။

သူမသည် အချိန်ရှိသရွေ့ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်လည် ၏။ ရွာရှိလူအများစုက သီရိဒေဝီသည် လယ်ပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်သော် လည်း မာန်မာနမရှိဘဲ သဘောထားဖြူစင်သူဟု ဆိုကြ၏။

သြဘာအား စာရင်းငှားလူနိုက်ပီပီ လူမှုဆက်ဆံရေးမတတ်၊ ရိုင်းပြသည်ဟု ထင်မြင်၏။

သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏စိတ်ဓာတ်ကို သိရှိသူဖြစ်သဖြင့်

“ဒီရွာကလူတွေနဲ့ ဘာလို့တည့်အောင်ပေါင်းနေလဲ၊ မင်းမှာ အကြံတစ်ခုခုရှိပုံရတယ်”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီက ရယ်မော၍

“ကျွန်မက တစ်ရွာလုံးရဲ့အချစ်ကိုရနေချိန်မှာ ရှင်က

အမုန်းတွေရနေလို့ ဝနာလိုဘူးလား၊ ဒီရွာကလူတွေနဲ့ တည့်အောင် ပေါင်းတာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမှာ လောလောဆယ် ရန်သူတွေများနေတယ်၊ ပုလိပ်တွေက ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေတယ်၊ နာခံတော်တွေကလည်း ဒီအတိုင်းနေမှာမဟုတ်ဘူး၊ တစ်ရွာလုံးက ကျွန်မကို ချစ်နေရင် အကာအကွယ်အများကြီးရနိုင်တယ်၊ ရှင်သာ လူမိုက်လုပ်ပြီး တစ်ရွာလုံးနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတယ်”

ဟု ပြောဆိုလေ၏။ သြဘာက သက်ပြင်းချ၍

“ကျုပ် ဒီရွာမှာ တစ်လကျော်ပြီ၊ အချိန်တွေ အလကား ကုန်လွန်နေတယ်လို့ ခံစားရတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ညီ ချမ်းသာကိုလည်း မရှာနိုင်သေးဘူး၊ အဖေလည်း သေသလား၊ ရှင်သလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ သီရိဒေဝီက

“အချိန်တွေမကုန်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန် ဘုရားပွဲသွားမယ်၊ ရှင်လည်း လိုက်ရမယ်၊ ရွာကလူတွေနဲ့ ဘုရားပွဲ လိုက်ဖို့ ကျွန်မ သဘောတူလိုက်ပြီးပြီ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာသည် သီရိဒေဝီကို မငြင်းဆန်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နေလိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လှည်းများတန်းစီပြီး အနီးအနားရွာရှိ ဘုရားပွဲကိုသွားကြ၏။ ပေတောကုန်းရွာမှ လှည်းသုံးစီး သွားကြ၏။

ထိုရွာသည် မြို့နှင့်နီးသောအရပ်၌ တည်ရှိ၏။ ဘုရားပွဲကို သုံးနှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပပြီး အနီးအနားရွာများမှ လာရောက်ကြသော လှည်းဝိုင်းကြီးများနှင့် စည်ကားနေ၏။

ဆယ့်နှစ်ပွဲမျှေးသည်များလည်း စည်စည်ကားကား လာရောက် ရောင်းချကြ၏။ ဘုရားပွဲသို့ စာတ်ပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲ၊ မျက်လှည့်ပွဲ စသည့် ကြည့်ချင် ပွဲများလည်း လာရောက်ပြသလေ၏။

ဩဘာတို့ရောက်ရှိနေသော ပေတောကုန်းရွာမှ လှည်းများ သည် လှည်းဝိုင်းတစ်နေရာ၌ နေရာယူလိုက်ကြ၏။

အပျို လူပျိုများသည် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ်ရန် အတွက် ရေရှာသူက ရှာ၏။ ထင်းကောက်သူက ကောက်၏။ လူကြီးများက လှည်းပေါ်တွင် ယူဆောင်လာသော ရိက္ခာများကို ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်၏။

ဩဘာနှင့် သီရိဒေဝီသည် ဧည့်သည်ဖြစ်သဖြင့် အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရ၏။ သို့သော် ဩဘာသည် အအားမနေဘဲ လူငယ်များ နှင့်အတူ ထင်းခွဲရေခပ်သည့်နေရာသို့ လိုက်လံကူညီပေး၏။

ညနေစောင်းနေအေးသောအခါ ပွဲခင်းထဲသို့ လှည့်လည်ကြ၏။ ဩဘာနှင့် သီရိဒေဝီတို့ နှစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ပတ်ကြ၏။ သီရိဒေဝီသည် စာတ်ရုံရှေ့သို့ရောက်သောအခါ

စာတ်ပွဲကြည့်ချင်သည်ဟု ရံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် စာတ်ပွဲကို အစမှအဆုံးတိုင်မကြည့်ဘဲ ပျင်းရိသည်ဆိုကာ ပြန်ထွက်လာ၏။

ထို့နောက် မုန့်လင်မယားရောင်းသော ဆိုင်ကလေးကို မြင်သောအခါ လက်ညှိုးညွှန်ပြ၍ စားမည်ဟုဆိုကာ ဝင်ရောက် စားသောက်၏။

သီရိဒေဝီသည် မုန့်လင်မယားကို လွန်စွာနှစ်သက်ပုံရ၏။ ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ ယိုးဒယားလူမျိုးများရောင်းသော မုန့်လင်မယားကို တကူးတကသွား၍ စားသောက်ပုံကို မြင်ယောင်မိ၏။

မုန့်လင်မယားရောင်းသော မိန်းမသည် လွန်စွာကြီးမားသော ခေမာက်ကြီးကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းပြီး မုန့်များကို ကြော်နေလေ၏။ ပြီးနောက် သီရိဒေဝီတို့ဝိုင်းသို့ မုန့်များ လာချပေးလေ၏။

သီရိဒေဝီသည် မုန့်လင်မယားကို စားသောက်ပြီးသောအခါ ကျသင့်ငွေကိုရှင်း၍ စားပွဲပေါ်ရှိ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဖတ်ရှုနေကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုစာရွက်၌ ဩဘာအားမလည်သော ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာများကို တွေ့ရ၏။ ထိုစာများကို ဖတ်ရှုပြီး သီရိဒေဝီ၏

မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားသဖြင့် သြဘာက

“ ဘာတွေလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သီရိဒေဝီက သြဘာ၏အမေးကို
မဖြေဘဲ

“ ကျွန်မတို့ အမြန်ဆုံး ခြေရာဖျောက်ကြမယ်၊ နာခံတော်
တွေ ပွဲခင်းထဲမှာ ရောက်နေပြီ၊ လှည်းဝိုင်းကိုပြန်သွားလို့မဖြစ်တော့
ဘူး၊ ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေတဲ့လှည်းနဲ့ လမ်းကြိုလိုက်မယ် ”

ဟု ပြောကာ လှည်းတစ်စီးကို တားဆီး၍ ဘုရားပွဲမှ
ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

သြဘာတို့လိုက်ပါလာသောလှည်းသည် ဘုရားပွဲလာရင်း
နေထိုင်မကောင်းဖြစ်၍ ရွာပြန်မည့်လှည်း ဖြစ်၏။

သြဘာတို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရွာသို့ပြန်လာသောအခါ သူကြီး
မိသားစုက အံ့အားတသင့်ဖြစ်နေစဉ် သီရိဒေဝီက

“ ကျွန်မ လူအုပ်ထဲမှာ ခေါင်းမှူးပြီး မှူးလဲလို့ ပြန်လာတာ
ပါ ”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးကတော်ကြီးက တစ်စုံတစ်ရာကို
တွေး၍ မျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ လုံမလေးမှာ ဟိုဟာရှိနေပြီ ထင်တယ် ”

ဟု ရေရွတ်လေ၏။

သူကြီးကတော်ကြီး၏ကောကြောင့် သြဘာနှင့် သီရိဒေဝီ
သည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်၍ ရယ်မောကြလေ
၏။

ဘုရားပွဲ၌ သြဘာတို့ ခြေရာဖျောက်ခြင်း မြန်ဆန်သွားခြင်း
ကြောင့်လား မသိ၊ နာခံတော်အဖွဲ့ရှိလူများ မိမိတို့ကို တွေ့ရှိပုံမရ
ချေ။ သြဘာသည် ဘုရားပွဲ အကြော်ဆိုင်၌ သီရိဒေဝီဖတ်ရှုသော
စာနှင့်ပတ်သက်၍ ပဟေဠိဖြစ်နေသဖြင့် မေးမြန်းလေရာ သူမက

“ ကျွန်မရဲ့အဆက်အသွယ်လို့ပဲ ရှင် မှတ်လိုက်ပါ၊ ဓန့်
လင်မယားရောင်းတဲ့ မိန်းမကို ရှင် မမှတ်မိလို့ပါ၊ ရန်ကုန်ကန်တော်
ကြီးစောင်းမှာ မုန့်ရောင်းတဲ့လူတွေလေ၊ သူတို့က ကျွန်မရဲ့အန္တရာသ်
ကို သိနေတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ သြဘာက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ဒီအကြောင်းတွေ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့လျှို့ဝှက်ထား
သလဲ ”

ဟု မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ရာ သီရိဒေဝီသည်
နှုတ်ဆိတ်၍သာ နေလေ၏။ သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏လျှို့ဝှက်
မျက်နှာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားနေလေ၏။

၂၇၆ မင်းမြတ်သူရ

သီရိဒေဝီနှင့် ရန်ကုန်ကန်တော်ကြီးစောင်း၌ မုန့်လင်မယား
ရောင်းသော ယိုးဒယားလူမျိုးများ အဘယ်ကြောင့် အဆက်အသွယ်
ရှိနေသနည်း။

ထိုသို့အဆက်အသွယ်ရအောင် သူမ မည်သို့စီမံသည် မသိ။
ဘုရားပွဲမှပြန်လာပြီးနောက် သူကြီး၏မြေးနှစ်ယောက် ရှင်ပြု
အလှူမဂ်လာပွဲအတွက် တစ်ရွာလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

သူကြီးသည် အချစ်ဆုံးမြေးနှစ်ယောက်အတွက် ရှင်ပြုအလှူ
ပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်လို၏။ မြို့မှ ဆိုင်းငှားပြီး တစ်ရွာလုံး
ကို ဧည့်ခံမည်ဆို၏။

တစ်ရွာလုံးကိုလည်း မီးခိုးတိတ် ကျွေးမွေးရန် ကြံစည်ထား
၏။ ထို့ကြောင့်ပင် တစ်ရွာလုံးရှိလူများ သူကြီး၏အလှူပွဲအတွက်
ပျားပန်းခတ်မျှ အလုပ်များနေကြ၏။

သီရိဒေဝီသည် သူကြီး၏မြေးနှစ်ယောက်ကို အလှပြင်ပေး
ရန် တာဝန်ယူထား၏။ မောင်ရင်လောင်းနှစ်ယောက်စီးရန် သြာ
တို့ ပိုင်ဆိုင်သော မြင်းကို ငှားရမ်း၏။ ကျန်သောမြင်းတစ်ကောင်ကို
ရွာထဲရှိ မြင်းပိုင်ရှင်များထံမှ ငှားရမ်း၏။

သူကြီးသား ကိုထွန်းတင်သည် ဖြူပေါ်ဆိုတက်၍ ဆိုင်းငှား
ရန်နှင့် သင်္ကန်းပရိက္ခရာများဝယ်ယူရန် တာဝန်ယူထား၏။

ဝေတနာတပေ

သီရိဒေဝီသည် အလှူမဂ်လာမဏ္ဍပ်အတွင်း ဟိုဒီပြေးလွှား
၍ ဟိုနေရာစပ်စပ် သည်နေရာစပ်စပ် ပါနေလေ၏။

ဩဘာသည် မြို့မှ ဆိုင်းအဖွဲ့ရောက်လာ၍ နေရာချထားပေး
နေလေ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွာထဲရှိ ကလေးတစ်ဦးသည် ဩဘာ
၏အနီးသို့ ရောက်လာပြီး စာတစ်စောင်ကို ကမ်းပေးကာ

“ ရွာပြင်မှာ လူကြီးတစ်ယောက်က အစ်ကိုဩဘာကို
စာပေးလိုက်ပါဆိုလို့ ယူလာခဲ့တယ် ”

ဟု ပြောလေ၏။ ဩဘာသည် မျက်မှောင်ကြွတ်၍ စာကို
ဖတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ

“ မင်းတို့ ပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး၊ နာခံတော်တွေ ခြေရာ
ခံမိသွားပြီ၊ သေပေတော့ ”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ဩဘာသည် ရွာအလှူပွဲကျင်းပခန့်၌ နာခံတော်များရောက်
လာသဖြင့် ကြံစည်ရခက်သွားပြီး သီရိဒေဝီကိုပြလိုက်ရာ သူမက

“ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ၊ သူတို့နဲ့ကျွန်မ
တစ်ယောက်ယောက်သေမှ ဒီပြဿနာအေးမယ် ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

ဝေတနာတပေ

ဩဘာသည် ထိုရက်ပိုင်းအတွင်း ရွာထဲရှိ မုဆိုးဘတူထံမှ ထူးခြားသော သတင်းတစ်ခုကို ရရှိလေ၏။

ထိုသတင်းမှာ ရွာနှင့်မနီးမဝေး၌ရှိသော တောကြီးထဲရှိ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၌ မျက်နှာစိမ်းများကို တွေ့ရသည်ဆို၏။

ထိုပြင် ရွာထိပ်ရှိ စရပ်၌လည်း လူတစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဖဲကစားနေကြောင်း ကြားရ၏။ နာခံတော်များ မိမိတို့ကို အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းရံထားလေ၏။

ဩဘာသည် နာခံတော်အဖွဲ့ဝင်များ၏ စောင့်ကြည့်ခြင်းကို ခံမနေဘဲ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ဝင်ရောက်ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်၏။ ထိုအကြံကို သီရိဒေဝီအား ပြောပြလေရာ သူမက

“ရှင့်အကြံမဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်တောများတယ် နော်၊ ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ဩဘာက တစ်ရွာလုံး အလှူအတွက် ဆုညံ့ပွက်နေသော မြင်ကွင်းကိုကြည့်၍

“ရွာအလှူပြုက မနက်ဖြန်မနက်စပြီလေ၊ တစ်ရွာလုံး အလှူအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေချိန်မှာ ကျုပ်က တောထဲက ဘုရားပျက်ကိုသွားပြီး နာခံတော်တွေကို တိုက်ခိုက်မယ်၊ ဒီကောင်တွေအားလုံး ဘုရားကျောင်းပျက်ထဲမှာရှိမှာ သေချာတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာ၏စကားကို သီရိဒေဝီက လေးနက်စွာ နားထောင်၍

“ရှင်က ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာ ကျွန်မက ရွာအလှူပြုမှာ ပျော်ပျော်ကြီးဆင်နွှဲနေမယ်ဆိုရင် တရားမျှတပါ့မလား။”

ဟု ပြောလေ၏။ သီရိဒေဝီ၏အမူအရာကြောင့် ဩဘာက

“မင်းလိုက်လာလည်း ကျုပ်အတွက် ဘာမှမထူးဘူး၊ မင်းကိုကာကွယ်ဖို့ ဝိုပြီးတောင်အလုပ်ရှုပ်သေးတယ်၊ ရွာမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ဟန်မပျက်နေပါ၊ သူကြီးရဲ့မြေးနှစ်ယောက်ကို အလှူအပူပြင်ဆင်ပေးမယ်လို့ မင်း တာဝန်ယူထားတယ် မဟုတ်လား။”

ဟု ပြောလေရာ သီရိဒေဝီသည် မည်သည့်စကားကိုမျှ မဆိုတော့ဘဲ ဩဘာ၏မျက်နှာကိုသာ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

ဩဘာသည် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး နောက်တစ်နေ့တိုက်ပွဲအတွက် ဓါးမြှောင်များကိုသွေးပြီး ပြင်ဆင်နေလေ၏။

ဩဘာသည် နာခံတော်များကို တိုက်ခိုက်ရန် တုတ်ကို နှစ်ချောင်းနှင့် ဓါးမြှောင်ငယ်များကို ယူဆောင်သွားရန် ကြံစည်၏။

ညသို့ရောက်လျှင် သီရိဒေဝီသည် စောစီးစွာ အိပ်ခန်းထဲသို့
ဝင်သွား၏။ သြဘာသည် အတန်ကြာမှ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး မိမိ
အတွက် ပြင်ဆင်ထားသောနေရာ၌ လှဲချလိုက်၏။

နောက်ဖြန်နံနက်စောစောထ၍ တောထဲသို့ဝင်ရမည်။
သူသည် တောထဲသို့သို့ ကျားဖွပ်ရန် နှစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးသဖြင့်
ဘုရားကျောင်းပျက်ကို သိနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သီရိဒေဝီသည် သြဘာ၏အနီးသို့တိုးကပ်
လာပြီး

“ မနက်ဖြန် တိုက်ပွဲမှာ ရှင်တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကျွန်မနဲ့
တစ်သက်လုံး ဝေးသွားနိုင်တယ် ”

ဟု ဆိုကာ သြဘာ၏ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာ၏။

သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ဧည့်မက်ရင်း

“ ကျုပ် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မပူပါနဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
အသက်ရှင်နေဦးမယ်လို့ ယုံကြည်တယ် ”

ဟု ဆိုကာ သူမ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြန်၍တွန်းလိုက်ရာ
သီရိဒေဝီက ရင်ခွင်ထဲသို့ခေါင်းဝင်ရင်း

“ ဒီနေ့ည ရှင့်အနားမှာပဲ နေပါရစေ၊ ကျွန်မရင်ထဲမှာ
ဘယ်လိုခံစားနေရမှန်း မသိဘူး ”

ဟု တီးတိုးပြောလေ၏။

သြဘာသည် သီရိဒေဝီ၏ နှုတ်သီးအထိအတွေ့များကြောင့်
ရင်ထဲတွင် တလုပ်လုပ်တုန်ယင်လာ၏။ သူသည် အိပ်မက်ဆန်သော
ညတစ်ညကို ပြန်လည်သတိရ၏။

ထိုအိပ်မက်သည် မောပန်းနွမ်းနယ်လွန်းလှ၏။ ယခု မိမိ၏
အသိစိတ်ရှိနေ၍ အစွမ်းကုန် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

သို့သော် ညသို့ရောက်လျှင် အိပ်မက်ဆိုးများကို မက်မမက်
မိမိကိုယ် ယုံကြည်ခြင်းမရှိတော့ချေ။ ထိုညက သီရိဒေဝီသည်
အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ပြီး လောင်ယမ်းတမ်းတနေခဲ့၏။

သြဘာသည်လည်း ရှည်လျားသော အိပ်မက်ရှည်ကြီး
တစ်ခုကို မြင်မက်နေမိ၏။ ထိုအိပ်မက်သည် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်၊
ရင်ခုန်ဖွယ်အတီး။

A

ဩဘာသည် နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်မတက်မီ တောတွင်း သို့ဝင်ရန် အသင့်ပြင်၏။ သီရိဒေဝီသည် အိပ်မောကျနေတုန်း ရှိသေး ၏။ ညက အိပ်မက်ကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်နေပုံရ၏။

ဩဘာသည် မောင်ရိပ်ခို၍ သူကြီးရိပ်အောက်မှ ချောင်းရိုး အတိုင်း တောတွင်းသို့ဝင်ခဲ့၏။ သီရိဒေဝီသည် ဩဘာ ခြံပိုင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသောအခါ အိပ်ပျော်နေဟန်ဆောင်ရာမှ မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်ပြီး

“ သူ ငါ့အတွက် တကယ်စွန့်စားတော့မှာပါလား။ အန္တရာယ် ကင်းပါစေ ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်ပြီးအိပ်ရာမှ ထထိုင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာကို လေ့နားစွာ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေ လေ၏။

ဩဘာသည် တောတွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းဝင်ရောက်သွား လေရာ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးသို့ရောက်လျှင် နေရောင်ပွင့်လင်းနေ ပြီ ဖြစ်၏။

ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏အရှေ့၌ မီးလင်းဖိုတစ်ခုကို တွေ့ရ ပြီး အိပ်ပျော်နေသော လက်နက်ကိုင်နှစ်ဦးကို တွေ့ရ၏။

ဩဘာသည် စောင်ခြုံနေသော လူနှစ်ဦးအနီးသို့သွား၍ လွယ်ကူစွာပင် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်ပေးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ရေပျက်ကြီး၏အဝင်အဝသို့ ချည်းကပ်ပစ်လေရာ ဓားတစ်ချောင်းကို ဓားသွေးကျောက်၌သွေးနေသော လူတစ်ဦးနှင့် ပုံကပ်ပင်းတိုးလေ၏။

ထိုသူသည် ဩဘာကိုမြင်သောအခါ ရုတ်တရက် ကောင် အမ်းအမ်းဖြစ်သွားပြီး လက်ထဲမှဓားဖြင့် အားကုန်လွှဲပေါက်ကာ

“ ရန်သူ ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။ ဩဘာသည် လွှားခနဲခုန်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ထိုသူအား တတောင်ဖြင့် ထောင်းလိုက်၏။

ဩဘာသည် အလွန်အရေးကြီးသောအချိန်ဖြစ်သဖြင့် ရန်သူကိုမညှာနိုင်ဘဲ တစ်ချီတည်းဖြင့် အလဲထိုးချလိုက်၏။

မိမိရောက်ရှိနေကြောင်း နာခံတော်များ သိရှိသွားလျှီပြီ။

ကျောင်းပျက်ကြီး၏အလယ်၌ ကျယ်ပြန့်သော ကွက်လပ်ရှိ
၏။ ထိုကွက်လပ်သို့ ဩဘာဝင်လိုက်သည်နှင့် ဓားသမားနှစ်ဦးနှင့်
လုံသမားနှစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး လေးဗက်လေးတန်မှ ဝိုင်းဝန်း
တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဩဘာသည် ခါးကြား၌ထိုးထားသော တုတ်
နှစ်ချောင်းကို ထုတ်၍ ခုခံလေ၏။

ရန်သူများကို အလျှင်အမြန်ပွဲသိမ်းရန် အရေးကြီးသဖြင့်
ဩဘာသည် အရပ်မနား တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ နာခံတော်များ
သည် သိုင်းသမားများဖြစ်သော်လည်း ဩဘာကို ပညာချင်း
မယှဉ်နိုင်၍ လူနှစ်ဦး လဲကျသွား၏။

ထိုအချိန်၌ ပုဆိန်ကိုင်ထားသော လူသန်ကြီးတစ်ဦး
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ပြန်၏။ လူသန်ကြီး၏ပုဆိန်သည် ကြောက်မက်
ဖွယ် ကောင်းလှ၏။

လူသန်ကြီးသည် နာခံတော်အဖွဲ့၏ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်
အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်သူ မောင်မောင်ကြီးဆိုသူဖြစ်၏။

ဩဘာသည် လူသန်ကြီး၏ ပုဆိန်ချက်များကို အနောက်သို့
ဆုတ်၍ရှောင်တိမ်းရင်း အကွက်ကို ချောင်းနေ၏။

△

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏အနောက်ဘက်ရှိ
တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသော ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့သည်
အိပ်ရာမှ နိုးလာလေ၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ ကျောင်းပျက်ကြီးထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်၊
သူ့ ရောက်လာပြီ၊ သူ့စရိုက်ကို ကျွန်ုပ်သိတယ်၊ သူဟာ လာမဲ့တေး
ကို ပြေးတွေ့တတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်မြန်မယ်လို့ ကိုယ်မထင်
ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမဖြစ်သူက ခါးကြားမှခြောက်ငှက်ပြား
သေချတ်ကိုထုတ်၍ မောင်းတင်ကာ

“ ဒီလူသတ္တိသိပ်ကောင်းတယ်၊ မိစ္ဆာမနဲ့ ပူးပေါင်းနေတာ နှမြောဖို့ကောင်းလိုက်တာ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူက သက်ပြင်းချ၍

“ သူလိုလူ ဒီလိုမိစ္ဆာမမျိုးနဲ့ ပေါင်းသင်းနေတာ ကျုပ် လုံးဝမယုံနိုင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ ကျုပ်နဲ့သူ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီး ရင်ဆိုင်မယ်၊ ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှဝင်မကူပါနဲ့ ”

ဟု ပြောလေရာ မိန်းမဖြစ်သူက မျက်နှာကွက်ခနဲပျက်သွားပြီး

“ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်၊ အန္တရာယ်များပါတယ် ”

ဟု စားဆီးလေ၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူက ခေါင်းခါယမ်း၍

“ ကျုပ်ကိုမတားပါနဲ့၊ အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ သိပ်မှန် တယ်၊ သူ့ကို ကျုပ် အယ်တော့မှ နိုင်အောင်တိုက်ခိုက်နိုင်မှာမဟုတ် ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ကျုပ် ဒီနေ့ တိုက်ချင်တယ်၊ ကျုပ်တို့တိုက်ပွဲ မပြီးမချင်း ဘယ်သူမှဝင်မပါဖို့ မင်း အမိန့်ပေးထားပါ ”

ဟု ပြောကာ သူ၏မျက်နှာသို့ ကြောင်မျက်နှာသဏ္ဌာန်ရှိ သော မျက်နှာပုံးစွပ်ကို တပ်လိုက်လေ၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူက မျက်နှာပုံးတပ်ပြီး စိုးရိမ်ကြီးဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေသော မိန်းမဘက်သို့လှည့်ကာ

“ ကျုပ်သေသွားခဲ့ရင် ဇာတ်လမ်းပြီးဆုံးသွားပြီ၊ သူသေ

ကိုယ်သေ တိုက်ပေတော့၊ မိစ္ဆာမကိုလည်း မရမကရှာပြီး ကလဲ့စား ချေဖို့ ကြိုးစားပါ ”

ဟု ဆိုကာ မိန်းမဖြစ်သူအား ပွေ့ပက်လိုက်လေ၏။

မိန်းမဖြစ်သူသည် တိုယောက်ျားကို ဖြန်၍ပွေ့ပက်လိုက်ပြီး

“ ရှင် ဘာလို့ ဒီလိုကြံစည်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ရိပ်မိပြီ၊ ရှင်ရင်ထဲမှာ မချီအောင်နာကျင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ရှင်မနိုင်မှန်းသိလျက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ချင်တယ်၊ တိုက်ပွဲမှာ ရှင်နိုင်ရင် အမြတ်ထွက်မယ်၊ ရှုံးရင်လည်း အမြတ်ထွက်မယ်ဆိုပြီး အသက်နဲ့ ရင်းနေပြီပေါ့၊ မိစ္ဆာမအတွက် ရှင်ဘဝတစ်ခုလုံးပေးဆပ်ဖို့ နေပြီပေါ့ ”

ဟု ပြောကာ တအံ့အံ့ ရှိုက်ခိုနေလေ၏။

ယောက်ျားဖြစ်သူက မိန်းမကို ပွေ့ပက်၍ နမ်းစွဲလိုက်ပြီး

“ ကိုယ် သူ့ကိုမျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီးမတိုက်ချင်လို့ မျက်နှာပုံး စွပ်ထားတာ ”

ဟု ပြောကာ တောင်ပေါ်မှ အောက်သို့ လွှားခနဲခုန်ချကာ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီးသို့ အပြေးထွက်ခွာသွားလေ၏။

မိန်းမဖြစ်သူသည် ငိုရှိုက်ရင်း အနောက်မှ ပြေးလိုက်သွား လေ၏။

ထိုအချိန်၌ သြဘာသည် ပုဆိန်လူသန်ကြီးအောက်ပိုင်းကို တုတ်တိုဖြင့် ရိုက်ချလိုက်ရာ လူသန်ကြီးသည် အားခနဲအော်ရင်း၊ မြေထောက်တစ်ဖက်သွင်သွင်ကျိုးသွားလေ၏။

လုံရှည်ကိုင်ရန်သူသည် လက်ထဲရှိ လှံတစ်ချောင်းဖြင့် သြဘာ ကို အောက်မှလှမ်းပစ်၏။ သြဘာသည် ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သဖြင့် မြေပေါ်သို့ လိန်ချလိုက်ရာ ကျောင်းပျက်ကြီး၏ တိုင်လုံးကြီးကို လှံခိုက်ဝင်၏။

သြဘာသည် ထိုလှံကို ပြန်နှုတ်၍ပစ်ရန် ကြံစည်နေစဉ် ကျောင်းပျက်ကြီး၏အောက်မှ ကြောင်မျက်နှာပုံးစွပ်ထားသော လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်လာလေ၏။

ကြောင်မျက်နှာပုံးစွပ်ထားသူသည် သြဘာရှိရာသို့ လူနွဲ့ရရ လျှောက်လှမ်းရင်း သူ၏လူများကို လက်ပြ၍ တားဆီးလိုက်၏။

သြဘာသည် ထိုသူအား နာခံတော်ရှိထား၏ ခေါင်းဆောင်မှန်း ရိပ်စားမိလိုက်၏။ ထိုခေါင်းဆောင်၏အနောက်မှ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ဦး လိုက်ပါလာ၏။ ထိုမိန်းမ၏လက်ထဲ၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ကိုင်ထားပြီး သြဘာကို ချိန်ရွယ်ထား၏။

နာခံတော်ခေါင်းဆောင်က လက်တွေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ နောက်လိုက်ငယ်သားများ အနောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး ကျောင်းပျက်ကြီး၏ ကွက်လပ်အလယ်၌ နှစ်ဦးသား ဆုံမိကြ၏။

ထိုသူ၏ ကိုယ်ဟန်အမူအရာကိုကြည့်၍ တိုက်ခိုက်ရေး ပညာတစ်ခုကို တတ်ကျွမ်းထားပုံရ၏။ နာခံတော်ခေါင်းဆောင်က သြဘာကို ကြည့်၍

“ မိစ္ဆာမကို အကာအကွယ်ပေးတဲ့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်၊ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို အုပ်စုအားကိုးနဲ့ အနိုင်ကျင့်ရန်ပြုနေတာ ကျွပ် လက်မခံဘူး၊ နာခံတော်မကလို့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ”

ဟု ပြောကာ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ နာခံတော်ခေါင်းဆောင်က စတင်တိုက်ခိုက်

လေ၏။ ထိုသူသည် အဆင့်မြင့်တိုက်ခိုက်ရေး ပညာရှင်တစ်ဦး ဝိသ၏။ ဩဘာအား ပြင်းထန်သော တိုက်ကွက်များဖြင့် တဂျိန်ထိုး တိုက်ခိုက်လေ၏။ ဩဘာသည် ထိုသူ၏တိုက်ကွက်များကို ခုခံရင်း ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လက်ရည်ချင်း များစွာကွာခြားမှုမရှိဘဲ အတန်ကြာအောင် သူမသာ ကိုယ်မသာ တိုက်ခိုက်ရလေ၏။

သို့သော် ဩဘာသည် နယ်စပ်ဒေသတစ်လျှောက် တိုက်ပွဲ မျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ပူးသဖြင့် အလွန်ပညာစုံပြီး အတွေ့အကြုံများ၏။

မကြာမီ ဩဘာ၏ ပြင်းထန်သော ခြေကန်ချက်ကြောင့် ထိုသူ ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။ နာခံတော်ရှိထားသားများသည် ၎င်းတို့ ခေါင်းဆောင်ထိခိုက်သွားသဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားကြလေ၏။

နာခံတော်ခေါင်းဆောင်၏ မိန်းမသည်

“ အစ်ကို သတိထား ”

ဟု အော်ဟစ်၍ သတိပေး၏။

ဩဘာသည် ကျားခနဲ အော်ဟစ်၍ လွှားခနဲခုန်ကာ ရန်သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာကို တံတောင်ဖြင့် ထောင်းလေ၏။

ရန်သူသည် အနောက်သို့ခုန်ဆုတ်လိုက်သော်လည်း ဩဘာ ၏ တံတောင်နှင့် ထိခိုက်ပြီး ယိမ်းယိုင်သွားလေ၏။

ဩဘာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ ရန်သူကို ဆက်လက်၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်ဆင်ရာ ရန်သူသည် ခြေပေါ်သို့ လဲပြိုကျလေ၏။

ရန်သူ၏မျက်နှာ၌ ဖုံးထားသော ကြောင်မျက်နှာဖုံးလည်း လွင့်စင်သွားလေ၏။ ဩဘာသည် ရန်သူ၏မျက်နှာကို မြင်ရသော အခါ မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားပြီး

“ ဟင်... ချမ်းသာ၊ ချမ်းသာ၊ ငါ့ညီ ချမ်းသာပါလား ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

မိမိရွာဗွေနေသော ညီဖြစ်သူသည် နာခံတော်ရှိထား၏ ခိုင်းချုပ်ဖြစ်နေလေ၏။ ချမ်းသာကဲ့သို့ မိန်းမမှုရှုပ်ပွေပြီး အပျော် အဝါ၊ ဝါသနာထုံသော လူတစ်ယောက်သည် မည်ကဲ့သို့ နာခံတော် ရှိထားချုပ်ဖြစ်နေသနည်း။

နာခံတော်ရှိထားချုပ်တစ်ဖြစ်လဲ ချမ်းသာသည် နှုတ်ခမ်း ထောင့်မှ ဆွေးများကိုသုတ်၍ ဩဘာကို နာကြည်းဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး

“ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ညီလိုမခေါ်နဲ့၊ ခင်ဗျားနဲ့ ညီအစ်ကို တော်ရတာ ကျုပ်သိပ်ရှက်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ မိစ္ဆာမကို အကာ အကွယ်ပေးနေတဲ့ သစ္စာဖောက်လောက်ကောင်ပဲ ”

၂၆၂ မင်းမြတ်သူရ

ဟု ပြောလိုက်ရာ သြဘာက မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းတို့ဝိုင်းကလူတွေက ဘာကြောင့် ငွေမျက်နှာတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြနေတာလဲ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့ဟာ အမျိုးသားသစ္စာ ဖောက်တွေ၊ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးအတွက် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည် နေတဲ့ ဝံသာနုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို မင်းတို့ လုပ်ကြံတယ်၊ မင်းတို့ လောက် မိုက်မဲတဲ့လူ ရှိပါ့မလား ”

ဟု ပြောလေရာ ချမ်းသာသည် သြဘာ၏မျက်နှာကို အံ့သြ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဒီမှာ ခင်ဗျား ဒီစကားတွေကို တကယ့်ရင်ထဲက ပြော လိုက်တာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီလား ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ သြဘာက နားမလည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍

“ ဟေ့ကောင်... ချမ်းသာ၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မသား မပြောတတ်ဘူးဆိုတာ မင်းသိတယ်၊ နေပါဦး၊ မင်းက နာခံတော် ရိုင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါ့ညီ တစ်ယောက်လုံးလုပ်ပြီး မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေလုပ်နေတာ ငါ လုံးဝမကြိုက်ဘူး ”

ဟု ပြောလေရာ နာခံတော်ခေါင်းဆောင်နှင့် ချောမောလှပ

သော မိန်းမသည် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်မူ ချမ်းသာက သြဘာကို သက်ပြင်းချ၍ ကြည့်ကာ

“ ကျုပ်က နာခံတော်ရိုင်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့သမီးနဲ့ လက်ခပ်ပြီး မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သွားပြီ၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး လုပ်ကြံခံရတော့ ကျုပ်က နာခံတော်ရိုင်းရဲ့ခေါင်းဆောင် အရိုက် အရာကို ဆက်ခံရတယ်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး၊ အစ်ကိုနဲ့ မိစ္ဆာမ သီရိဒေဝီ ဘယ်လိုသိကျွမ်းတာလဲ ”

ဟု မေးမြန်းလေရာ သြဘာက သီရိဒေဝီနှင့် ယိုးဒယား မြန်မာနယ်စပ်၌ပင် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပုံ၊ သီရိဒေဝီသည် ယိုးဒယားရှိ ပုဆိန်ရိုင်းရန်မှ ထွက်ပြေးရင်း မြန်မာပြည်သို့ရောက်ရှိပြီး မိမိနှင့် တွေ့ဆုံပုံ၊ နာခံတော်ရိုင်း၏ လုပ်ကြံမှုများကြောင့် သီရိဒေဝီကို ကရုဏာသက်ပြီး ကာကွယ်ပေးရပုံများကို အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြ လေ၏။ သြဘာ၏စကားဆုံးသည်နှင့် ချမ်းသာက ခံငြင်းဟန်ဖြင့် တက်ခေါက်၍

“ မိစ္ဆာမ အစ်ကိုကို ပီပီရီရီလှည့်စားပြီး အသုံးချခဲ့တာပဲ၊ တကယ်တော့ သီရိဒေဝီက အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး ငွေမက်လွန်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို ယိုးဒယားက

ပုဆိန်ဝိုင်းက လုပ်ကြံနေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်မဟတ် လုပ်တာတွေပဲ။ တကယ်တော့ သူဟာ လောဘစောကပ်ပြီး မြန်မာပြည်က မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို လုပ်ကြံပြီး နယ်ချဲ့အစိုးရဆီက ဆုငွေထုတ်စားနေတာပဲ။ နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှတွေက ရဲရဲတောက် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ဝိဝိရိလုပ်ကြံနိုင်ရင် ရွှေဝိဿာနုချီးပြီး လျှို့ဝှက်ပေးကမ်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် သီရိဒေဝီဟာ မြန်မာပြည်ထဲကို ဝင်လာပြီး မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ နာခံတော်ရှိထားဟာ နယ်ချဲ့ကို တော်လှန်တဲ့မျိုးချစ်အဖွဲ့ပဲ။ ဟောဒီက ကျုပ်စနီးနဲ့အပေစိုက်ချုပ်ကြီး ဦးညွှန်းမြင့်ကို သီရိဒေဝီပဲ လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ နာခံတော်ရှိထားက သူ့ကို ပြန်ပြီးလက်စားချေဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် မိမိနားကိုပင် မိမိ ဖယုံနိုင်အောင် ပြစ်ရ၏။ သီရိဒေဝီသည် မိမိ၏ကရုဏာကို အသုံးချ၍ လှည့်စားရက် လေခြင်း။ ဩဘာသည် ပဲခူးမြို့ ဝံသာနု ဦးဘလှကြီး လုပ်ကြံခံရခြင်းကို အမှတ်ရနေမိ၏။ ချမ်းသာက ဆက်လက်၍

“ သီရိဒေဝီဟာ ရိုးရာဆေးပညာကို ကျွမ်းကျင်ပြီး အဆိပ်ပညာကို တော်တော်နိုင်နင်းတယ်။ သူ့ရဲ့အဆက်အသွယ်တွေက

တစ်ဆင့် ပဲခူးမြို့မှာ ဝံသာနု ဦးဘလှရဲ့ မွေးနေ့ရှိမှန်းသိတော့ မရောက်ရောက်အောင်သွားပြီး ဦးဘလှရဲ့ ဝိုင်းကွင်းမင်ကြောင်တွေကို သဘောကျသယောင်နဲ့ အဆိပ်အပ်ထိုးသွင်းခဲ့တယ်။ ဆေးပညာရှင်တွေကတော့ ဦးဘလှ အစာအဆိပ်သင့်တယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ခမ်းချောင်းရပ်ကွက်က လူပျိုကြီးကိုလည်း မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှန်း သိတော့ မာယာနုမြို့စွယ်ပြီး လုပ်ကြံခဲ့တယ်။ လူပျိုကြီးရဲ့ဆေးစစ်ချက်မှာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကာမဆက်ဆံခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရတယ် ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာက တက်ခေါက်၍

“ တောက်... ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို သဘောဆိပ်မှာထားခဲ့ပြီး ဆွေးဆေးမှုလို့ အိမ်ပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး အိမ်ရှင်လူပျိုကြီးကို လုပ်ကြံဖို့ ထွက်သွားတာပေါ့။ ဒါဆို ဆိုင်းယမ်းသဘောပေါ်မှာ ဝံသာနု ဘိုးတော်ဦးသီလကို လုပ်ကြံတာလည်း သူပဲပေါ့ ”

ဟု ပြောလေ၏။ ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ အစ်ကိုရဲ့မိတ်ဆွေလေးတိုးအောင်ကို တိုက်ခိုက်တာလည်း မုန့်လင်မယားရောင်းတဲ့ ယိုးဒယားလင်မယားပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သီရိဒေဝီနဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်းသားတွေပဲ။ သီရိဒေဝီကို လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ ပေးပို့နေသူ

တွေပေါ့၊ ယိုးဒယားလင်မယားဟာ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်က မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးကို လုပ်ကြံတုန်းက နွားနို့ပို့ရင်းရောက်လာတဲ့ တိုးအောင်က မှတ်မိသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ဆိုင်းယမ်းသင်္ဘော ဆိပ်မှာ တိုးအောင်က သူတို့လင်မယားကို မှတ်မိသွားလို့ လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ကံကောင်းလို့ တိုးအောင်မသေတာပဲ။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာသည် မိမိကို လှည့်စားခဲ့သော သီရိဒေဝီကို မချီတင်ကဲဖြစ်ကာ တက်ခေါက်၍

“တောက်.... ကျုပ်ဟာ မိန်းမယုတ်ရဲ့ ဝိဝိရိရဲ့ လှည့်စား တာကို ခံနေရတာပဲ။ သူ့ကြောင့် ကျုပ်တို့နိုင်ငံက မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေ အသက်ဆုံးရှုံးရတယ်။ သူ့ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်သတ်မယ် ”

ဟု ကြွေးဝါးလေရာ ဘုရားကျောင်းပျက်ကြီး၏ ခေါင်မိုးပေါ် မှ တဟားဟား ရယ်မောသံကိုကြားလိုက်ရပြီး သီရိဒေဝီကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သီရိဒေဝီသည် ခြောက်လုံးပြူးသောနတ်နှစ်လက် ဖြင့် ဩဘာတို့ကို ချိန်ရွယ်ထားပြီး

“ရှင်က အကုန်သိသွားပြီကိုး၊ ဒါဆိုရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ အရင်သတ်ရတော့မှာပေါ့။ ”

ဟု ပြောလေရာ ဩဘာနှင့်ချမ်းသာအား ခြောက်လုံးပြူး ဖြင့် တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်လေ၏။

ဩဘာတို့သည် လျှင်မြန်စွာ ရှောင်တိမ်းနိုင်သဖြင့် လွတ် မြောက်သွားလေ၏။

နာခံတော်ရှိထီးဘက်မှ ပြန်၍ပစ်ခတ်လေ၏။

သီရိဒေဝီသည် အခြေအနေမဟန်မှန်းသိသဖြင့် ဘုရား ကျောင်းပျက်ပေါ်မှ ခုန်ချ၍ အသင့်အောင်ယူလာသောမြင်းနှင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးလေ၏။

ဩဘာသည် သူမ၏အနောက်သို့ မြင်းတစ်ကောင်ကို စီနင်း ၍ လိုက်ခဲ့၏။ မိမိ၏ သနားကရုဏာကို အသုံးပြု၍ မာယာနှင့် လှည့်စားရက်သော သီရိဒေဝီကို မုန်းတီးမှာကြည်းနေမိ၏။

သူမသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် တစ်ချိန်လုံး အသုံးပြုနေခဲ့၏။ သီရိဒေဝီသည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်း၍ ရွာသို့စီးနင်းလာခဲ့၏။

သူမ၌ အန္တရာယ် အလွန်နီးကပ်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။ အနောက်မှ မြင်းခွာသံတဖြောင်းဖြောင်းကြားရသဖြင့် ဩဘာလိုက် လာကြောင်း သိလိုက်၏။

သီရိဒေဝီသည် ရွာထဲသို့ရောက်သောအခါ အလှူပွဲကျင်းပ ရန်အတွက် တစ်ရွာလုံးအလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ သီရိဒေဝီသည် သူကြီး ၏ အိမ်ဝိုင်းအတွင်းသို့ မြင်းကိုဒုန်းစိုင်း၍ ဝင်ရောက်သွားလေရာ

“မမ... မမ ပြန်လာပြီ ”

ဟု ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်၍ အနီးသို့ရောက်လာသော
မောင်ရင်လောင်းတစ်ဦးကို မြင်းပေါ်သို့ ပွေ့တင်၍ ဒုန်းစိုင်းပြီး
ထွက်ခွာသွား၏။

သီရိဒေဝီ၏ အပြုအမူကြောင့် တစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ
ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အနောက်မှလိုက်လာသော
ဩဘာ၏မြင်းကို မြင်တွေ့ရ၏။ သီရိဒေဝီသည် မြင်းကို အနောက်
ဘက်ရှိ တောင်တန်းများဆီသို့ ဦးတည်စီမံသွား၏။

အမြင့်ဆုံးတောင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မောင်ရင်လောင်း
ကို မြင်းပေါ်မှချ၍ တောင်ထိပ်၌ရပ်စေပြီးနောက် မောင်ရင်လောင်း
၏ နားထင်ကို သေနတ်ဖြင့်တော့၍ စောင့်နေလိုက်၏။

မကြာမီ ဩဘာ၏မြင်းနှင့် ရွာထဲရှိ မြင်းသမားများ
အနောက်မှ လိုက်လာကြ၏။ သီရိဒေဝီက တင်းမာသော လေသံဖြင့်

“ မောင်ရင်လောင်းရဲ့ အသက်မသေချင်ရင် ကျွန်မအတွက်
လှေတစ်စီး အသင့်ပြင်ပေးပါ။ အမြင့်ဆုံး လှေတစ်စီး လိုချင်တယ်”

ဟု ပြောလေရာ သူကြီးနှင့် ရွာသားများသည် နားမလည်
ဟန်ဖြင့် ဩဘာအား ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းကြ၏။

ဩဘာက နောက်မှရှင်းပြမည်ဆိုကာ အားမတန်၍ မာန်
လျှော့သည့် သဘောဖြင့် သီရိဒေဝီအတွက် လှေတစ်စီး စီစဉ်ခိုင်း

လေ၏။ တစ်ခေါ်၌ လှေအသင့်ဖြစ်သောအခါ သီရိဒေဝီသည်
မောင်ရင်လောင်းကို သေနတ်ဖြင့်တော့၍ လေ့ရှိရာသို့သွားလေ၏။

သီရိဒေဝီက ရွာသားများကို သေနတ်ဖြင့်ချိန်၍

“ ကျွန်မနဲ့အဝေးဆုံးနေရာမှာ နေကြပါ။ တစ်ယောက်မှ
ရွေတိုးမလာနဲ့ ”

ဟု ဆိုကာ လှေပေါ်သို့တက်လေ၏။ ပြီးနောက် မောင်ရင်
လောင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး ဩဘာအားကြည့်ကာ

“ ရှင်ကို အသုံးချခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်မကိုခွင့်လွှတ်ပါ။
ကံမကုန်ရင် ပြန်ဆုံကြတာပေါ့ ”

ဟု ပြောရင်း လှေကို လှော်ခတ်၍ ထွက်သွားလေ၏။

ထေကြာလျှင် နာခံတော်မိုက်သားများ ရောက်ရှိလာပြီး
သီရိဒေဝီ လွှတ်မြှောက်သွားကြောင်းသိရလျှင် မချီတင်ကဲဖြစ်ကြ၏။

သူမကဲ့သို့ မိစ္ဆာတစ်ဦး လွှတ်မြှောက်သွားခြင်းကို လွန်စွာ
မခံချိမခံသာဖြစ်ရ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ရွာသားများကြားမှ မျက်နှာ
မိမ်းတစ်ဦး ဣန္ဒြေရရလျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းကြကွဲမနေပါနဲ့။ သီရိဒေဝီ
ပြေးလို့မလွတ်ပါဘူး။ ကျုပ်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်း
မင်းအောင်ဆိုတဲ့ နံထောက်ပါ။ သူစီးတဲ့လှေကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်

၃၈၈ မင်းမြတ်သွရ

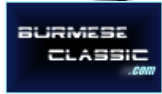
သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီးပေးလိုက်တာပါ။ သူ့ကိုမင်းရဲ့အတွက် ကျွန်ုပ်ကို မြင်းတစ်ကောင်ပဲ ခဏပေးပါ။”

ဟု ဆိုကာ ဩဘာ၏မြင်းကို ခဏငှားကာ မြစ်ကမ်း အတိုင်း ဒုန်းစိုင်း၍ စီနင်းသွားလေ၏။

ရွာသားများသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသော နံထောက် ၏ မြင်းစီးကျွမ်းကျင်ပုံကို တအံ့တဩ ချီးမွမ်းကြလေ၏။

သူကြီးက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုသော နံထောက် ယနေ့ နံနက်မှ ရွာသို့ရောက်လာကြောင်းပြောကာ သီရိဒေဝီ၏ ဆိုးဝါး ရက်စက်ပုံများကို တအံ့တဩ ပြောဆိုနေလေ၏။

A

သီရိဒေဝီသည် လှေကိုလှော်ခတ်ပြီး များမကြာမီ လှေထဲသို့ ရေများ တစ်ဝိုက်ဝိုက်လာသဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်လေ ၏။

မိမိကို ပေါက်နေသောလှေကိုပေး၍ ထောင်ချောက်ဆင် လိုက်ပေပြီ။ သီရိဒေဝီသည် အံ့ကိုကြိတ်၍ လှေကို ရုနိင်သမျှ လှော်ခတ်လေ၏။

နောက်ဆုံး မည်သို့မျှ ဆက်၍လှော်ခတ်ရန် မရသည့်အဆုံး ၌ ကမ်းသို့ကပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးနောက် ကမ်းပေါ်သို့တက် ရွှေခရီး ဆက်ရန် ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကမ်းပေါ်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူတစ်ဦးက သူမကို သေမတ်ဖြင့်ချိန်၍

www.burmeseclassic.com

“ ကျုပ်က အင်းစိန်စီအိုင်ဒီက ဆားပုလင်းမင်းအောင်ဆိုတဲ့
စုံထောက်ပါ။ ဝံသာနုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ လုပ်ကြတဲ့အမှုနဲ့ သီရိဇောဝီကို
ဖမ်းဆီးလိုက်ပါပြီ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ သီရိဇောဝီသည် ဆားပုလင်းမင်းအောင်ကို
ကြည့်၍ အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားပြီး

“ ရှင်ကိုယ်တိုင်ရောက်လာမှ ကျွန်မဆက်ပြေးလို့ ဘယ်
လွတ်တော့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ဗြိတိသျှ ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးတွေ
ပါနေတယ်၊ ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဖမ်းလို့မရပါဘူး၊ လောလောဆယ်
တော့ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ပါ ”

ဟု ပြောကာ ဆားပုလင်းမင်းအောင်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို
ခံလိုက်လေ၏။

ဆားပုလင်းမင်းအောင်သည် သီရိဇောဝီကို လောလောဆယ်
ရန်ကုန်သို့ခေါ်ရန် အဆင်မပြေသဖြင့် အနီးဆုံးမြို့ရှိ ဂါတ်တဲသို့သွား
ကာ အလွန်အရေးကြီးသော တရားခံအဖြစ် အပ်နှံခဲ့လေ၏။

△

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး ငါးနှစ်ခန့်အကြာ
တွင် သြဘာသည် ရန်ကုန်မြို့ အင်းစိန်ဘက်ရှိ မြိတစ်မြို့နယ်အထိသော
လူငယ်များကို သိုင်းပညာသင်ပေးသော အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေး
လေ၏။

သြဘာသည် အိမ်ရာ ထူထောင်ခြင်းမရှိဘဲ သိုင်းပညာနှင့်
သာ ပျော်မွေ့ပြီး လူပျိုကြီးလုပ်နေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ သြဘာသည် မိမိနာမည်နှင့်လိပ်မူ၍ ရောက်
လာသော ပါဆယ်ထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို လက်ခံရရှိ၏။

သြဘာသည် ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို တအံ့တသြ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ရာ လွန်စွာမွှေးဖွံ့သောရနံ့တစ်ခုကို ရရှိလေ၏။ ထိုရနံ့ကြောင့်
သြဘာ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရ
လိုက်၏။

၃၈၄ မင်းမြတ်သူရ

ပါဆယ်ထုပ်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်
စိမ်းဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပုလင်းလေးတစ်လုံးကို မြင်ရ၏။

ပုလင်းထဲ၌ အစိမ်းရောင်အရည်များကို မြင်ရလေ၏။ စာ
တစ်စောင်ပါရှိ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ

ရှင်ကို ကျွန်မ အရေးတကြီး လိုအပ်နေတယ်။ ကျွန်မမှာ
ရန်သူတွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေတယ်။ ရှင် အခုချက်ချင်း အယုဒ္ဓယ
ကို လိုက်ခဲ့ပါ။

အချစ်များစွာနဲ့ ရှင်ကိုစောင့်နေမယ်။ ရှင်နဲ့ကျွန်မ သူစိမ်းတွေ
မဟုတ်ဘူးနော်။

ဩဘာသည် သီရိဇေဝီ၏စာကိုဖတ်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဝေဒနာ
တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

သူသည် အယုဒ္ဓယသို့လိုက်ရုန်း၊ မလိုက်ရုန်း ဖြစ်နေလေ
၏။ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်
လိုက်လေ၏။

သီရိဇေဝီအနောက်သို့ လိုက်သွားတော့မည်။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ။

ဘာကိုမှမသိသော

မင်းမြတ်သူရ